

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

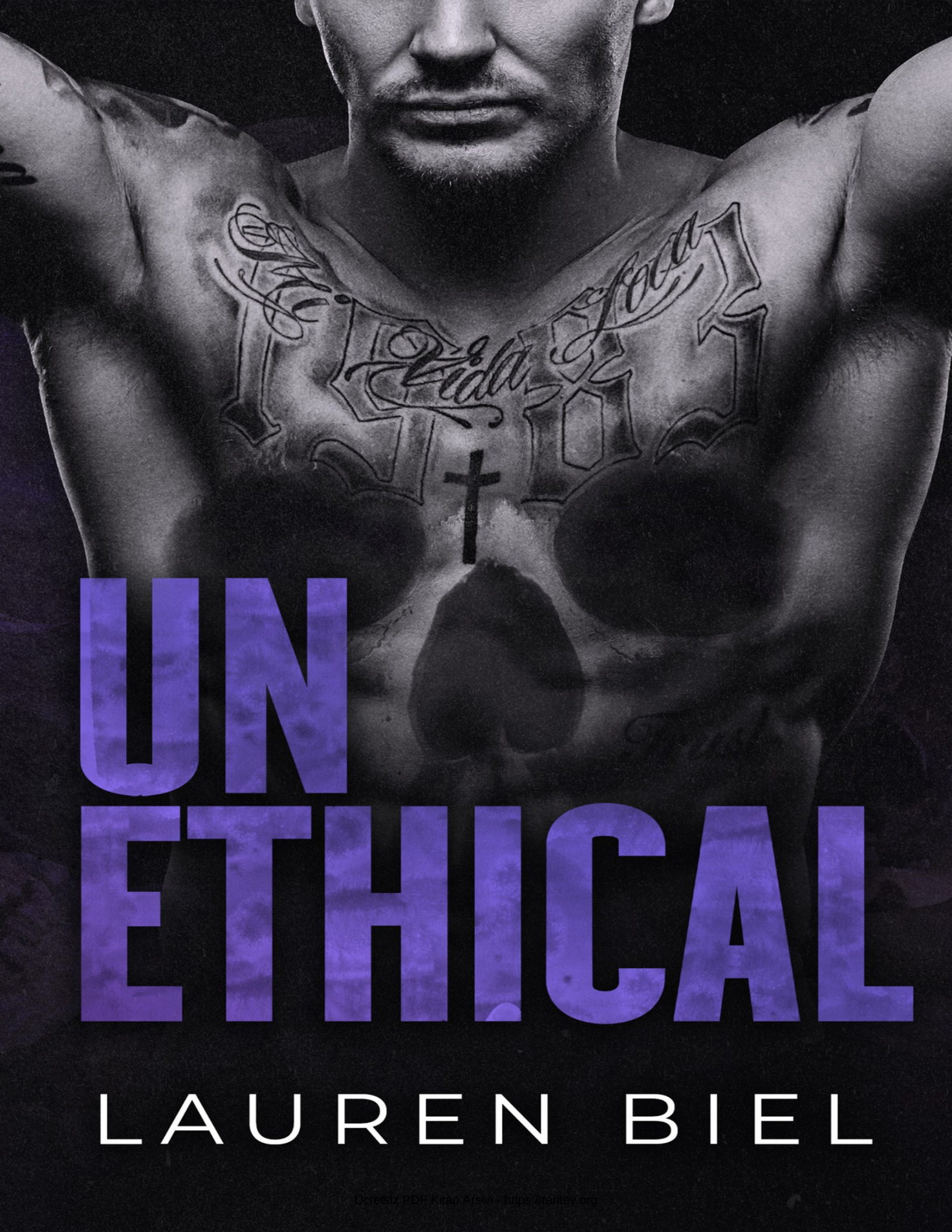
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UN ETHICAL

LAUREN BIEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Etik dışı

Lauren Biel

Telif Hakkı© 2023 Lauren Biel Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Etik Dışı/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: DesignbyCharlyy

Düzenleme: Şekersiz Düzenleme İç

Tasarım: Şekersiz Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz:
www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

*Bu kitap, sapıkların sadece yanlış anlaşıldığını düşünen iyi kızlara
adanmıştır.*

Contents

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür Lauren ile](#)
[bağlantı kurun Ayrıca](#)
[yazan: Lauren Biel](#)

[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Maxim

An Kapı kapanıp kilitlenirken arkamdan elektrik uğultuları geliyor. Özgürüm, gerçekten özgür olmam gerektiğini düşünmesem . Benim gibi kötü insanlar normal insanlarla dolaşmamalı.

Normal beyinli insanlar. Ama uyum sağlama konusunda gerçekten iyiyim. Suçluların en kötüsüyle ve toplumun en sıradanıyla kaynaşabilirim. Sadece aptalca bir hata yaptım ve bu sefer yakalandım.

İnsanları öldürdüm ama kanun bu suçlara tamamen kör kaldı. Beni sıkıştıran şey çalıntı arabaydı. Sonra da beni yakalamaya çalışan memurla küçük bir kavgaya neden olmuş olabilirim.

Şimdi de terapiye ihtiyacım olduğunu söylüyorlar. Öfkem için terapiye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, ama beynimde yanlış olan diğer her şey için yardımcı olabilir. Duygularım hakkında konuşma düşüncesi beni olması gerekenden daha fazla cinayete meyilli hale getiriyor.

Evrakları bir kez daha inceliyorum ve terapiyi bitirip bir iş bulana kadar kalacağım rehabilitasyon merkezinin talimatlarını takip ediyorum, çünkü bir suçlu olarak bunu yapmak çok kolay. Şehrin içinden yürüyerek geçiyorum ve çöplük olacağı neredeyse kesin olan binaya doğru ilerliyorum. Yürürken bakışlarım evraklara dönüyor, sadece aklımı kaldırımdan yükselen boğucu sıcaktan başka bir şeyde tutmak için.

Ölüm cezası almamış olsam da, bu neredeyse onun kadar kötü. İçki ya da uyuşturucu kullanamıyorum ve her gece saat 10'da giriş yapmak zorundayım.

p.m. Rastgele işeme testleri sadece bu boktan dondurmanın üzerindeki serpintiler. Her şey çok boktan görünüyor.

Evraklara tekrar bakıyorum ve en altta terapistin adını görüyorum. Dr. Sarah Reeves. Son dört yılımı hapishanede geçirdim, bu yüzden sadece keskin burunlu, kır saçlı bir yarasa olmasını umabilirim. Ateşli biriyse kendimi ne kadar tutabilirim bilmiyorum. Kendimi kontrol etmek bana göre değil. Önüme ateşli bir kış parçası koyarsan, onun yargısını sikip atabilirim.

Merak beni ele geçirdi. Hapishanenin bana verdiği ucuz telefonu çıkardım ve tarayıcıya onun adını yazdım. Ekranda resmi belirdiğinde çenem gerildi. Çok seksi. Ve onun önünde oturup bu noktada am için kuduz değilmişim gibi davranmam gerekecek. Daha spesifik olarak, onun amcığı.

Kahretsin, sanırım gideceğim. Belki hoşuma bile gider. Ama o . Bu aklıma ne kadar girdiğine bağlı. Hazırlıklı olmadığı bir karanlığa girmeyi seçerse yanında bir el feneri olmasını umabilirim. Zifiri karanlık derinliklerime girdiğinde dünyadaki tüm eğitim ona yardımcı olmayacak. Boktan beynime.

Kim bilir? Ruh sağlığı hizmeti verenlerin çoğunun kendi karanlıkları vardırKendi sorunları kariyer seçimlerine ilham veriyor. Hiç kimse, kendisi de biraz sikik olanlar kadar sikik olmayı anlayamaz.

İlk randevuma sadece bir hafta kaldı ve sonra hapishane terapisinin dürtülerimi kontrol etmeme ne kadar yardımcı olacağını göreceğiz. Pek umudum yok, özellikle de onun resmini gördükten sonra hissettiğim dürtüleri düşününce.

Belki de bir doktor ziyareti o kadar da kötü olmayacaktır.

İkinci Bölüm

Sarah

Iş e geldim ve masama oturdum. Pürüzsüz meşe yüzeyden bir kâğıt bana bakıyor. Elime alıyorum ve mahkemenin bana yeni bir müvekkil atadığını görüyorum. Harika.

Bunlar benim en sevmediğim danışan tipleridir. Kendi başlarına yardım aramayı seçmek yerine, kabul etmeyi reddettikleri bir sorun için bazı psikiyatrik kotaları karşılamaya zorlanıyorlar. Ya da daha kötüsü, kabul ettikleri ve değiştirmeyi reddettikleri bir sorun.

Burada olmak istemezler. Genellikle kendilerini geliştirmekle pek ilgilenmezler çünkü kendilerinde bir sorun olduğunu düşünmezler. Dünya *onlara* yanlış yapmıştır, tersi değil. Kendini beğenmiş bir eski mahkumun karşısında oturup tüm adalet sisteminin onları yakalamaya çalıştığını düşünmekten daha kötü bir şey yoktur.

Böyle hastalarla ne konuşabilirsiniz ki? Onlarda bir sorun *olduğu* genellikle gün gibi açıktır. Adalet sistemi onları yakalamaya çalışıyor çünkü yakalanmaları gerekiyor ve çoğu hala hapishanede olmalı çünkü topluma başarılı bir şekilde entegre olmak için gereken ilerlemeyi kaydedemediler.

Ancak cezaevleri ve hapisaneler çok kalabalık, buradayız.

Adı Maxim Jankowski. Göz korkutucu ilk ismi zihnimde bir imge yaratıyor. Uzun boylu. Dövmeli. Korkutucu. Aynı isimde bir seri katil olduğundan oldukça eminim. Belki de bu yüzden zihnimde bu kadar kötücül bir imge yaratıyor.

Sulamalarına baktım. Bazı soygunlar ve saldırılar nedeniyle hapse girmiş ama beklediğim kadar kötü değıl. Katil olan müvekkillerim oldu. En kötüsü kendi çocuğunu öldüren bir adamdı.

Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değıldir. Bir bebek katilinden daha kötü bir şey yoktur. Kendimi boşu boşuna telaşlandırıyorum. Kaygılarımın düşüncelerimi ele geçirip yönlendirmesine ilk kez izin vermiyorum.

Belki de katiller diğerklerinden daha iyidir. Her zaman şartlı tahliye bürosundan biriyle gelirler, herkesi güvende tutacak bir bekçi köpeğıyle. Maxim bir katil olmadığı için, bu küçük ofiste onunla yalnız olacağım, tamamen savunmasız ve korumamı gerektirecek kadar tehlikeli görülmeyen eski bir mahkumun merhametine kalacağım.

Bilgisayarımın başına oturdum ve onun adını arattım. Birkaç haber makalesi çıkıyor. İlkine tıkladığımda, sabıka fotoğrafı ekranı dolduruyor.

Zihnimde canlandırdığım figür kadar korkutucu değıl. Kesinlikle 1.80 boyunda ama beklediğim kadar iri yarı değıl. İnce ama kaslı, geniş omuzları onu daha sert gösteriyor. Koyu renk saçları kafasının üzerinde duruyor ve dağılık, ancak yanları düzgünce tıraş edilmiş. Kameraya sırtarak bakarken iri yeşil gözleri koyu bir renk alıyor.

Bu resme bakılırsa, tutuklanmasının pek de iyi geçmediğini varsayıyorum. Sağ gözünde bir morluk ve yanağında bir kesik var.

Raporu okudum ve memurlarla boğuşmaya çalıştığını gördüm. Evet, tutuklanması kesinlikle iyi gitmemiş. Ama yüzünü görmek işe yarıyor - ofisime girmeden önce ne bekleyeceğime dair bir fikir edinmek için. Onunla yalnız kalmadan önce.

Onunla ilgili yanlış olan her şeyi düzeltmeye çalışmadan önce.

Üçüncü Bölüm

Maxim

I Ön kapının yanında durup gözlerimin küçük ofis binasında gezinmesine izin verdim. Kapının yanında kurumuş çalılar sarkıyor, kıvrılmış kahverengi yaprakları su için yalvarıyor. Bu randevuya gitmek istesem bile pek hoş karşılanmaz. Neredeyse başka bir şey yapmayı tercih ederdim.

oraya girmekten daha iyidir.

Terapi hiçbir zaman bana göre olmadı. Çok küçükken ilk kez yaramazlık yapmaya başladığımda, mahkemeler müdahale etmeye ve beni danışmanlığa zorlamaya çalıştı. Bir terapistin bana boktan bir koruyucu aileden diğerine atılmanın ruhuma zarar verdiğini söylemesine ihtiyacım yoktu.

Gerçi koruyucu ailem benden vazgeçmeden önce bile hasarlıydım. Nefes aldığım günden beri bende bir sorun var. Tam olarak doğru olmayan bir şeyler.

Kapıyı çekip açıyorum ve tepemde küçük bir elektronik uyarı çalıyor. Siyah saçlı genç bir kız resepsiyon masasında oturmuş, telefonuyla oynuyordu ve o beni fark etmeden oradan ayrılmak istiyordum. Yine de tahliye kağıtları ayaklarımı yere yapıştırıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor kız, başını telefondan kaldırıp beni fark edecek kadar uzun süre baktıktan sonra.

"Dr. Reeves ile bir randevu için geldim."

Kız saate bakar. "On dakika geciktin."

"Beni dava et," . Tanrım, her geçen dakika daha fazla cinayete meyilli hissediyorum.

Bu kız şanslı, gözlerim sadece doktoru görüyor.

Dr. Reeves'in resmini gördüğüm an, o benim tek odak noktam oldu. Onu düşünmeden duramıyorum. Bu ziyaretin hayalini kurdum, ama fantezim oldukça etik dışı bir hal aldı. Zihnimde, ofise girdim ve bana soru sormak yerine beni siken gözlerle baktı. Etek giymiş kalçalarını açtı ve ben de kendimi onların arasına yerleştirdim. Beni sözleriyle şeytanlarımla yüzleşmeye zorlamasına izin vermek yerine, onu aletimle kendi şeytanlarıyla yüzleştirdim.

Kız, "Oturun, sizi görmek için hâlâ müsait olup olmadığını soracağım," diyor.

On dakika oldu, bir saat değil. Ben gece yarısı ortaya çıkmayınca doktor sihirli bir şekilde ortadan kayboldu mu?

Sadece başımı sallıyorum ve beklerken duvarı kaplayan pencerelerin yanında yürüyorum.

Birkaç dakika sonra kız beni binanın arka tarafındaki bir odaya götürüyor. Ofis benim hayalimdeki gibi değil, doktor da öyle. Ben odaya girerken elindeki dosyadan başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmiyor.

"Merhaba, Bay Jankowski. Sonunda gelebilmeniz ne güzel." Elindeki dosyayı kapatıyor, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve sonunda gözlerimin içine bakıyor.

Evet, bayan, ikimiz de burada olmak istemiyoruz.

Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Oturun."

Oturuyorum ve otururken kot pantolonum yukarı kalkıyor. Başımı yumruğuma indiriyorum. Beden dilimde yaklaşılabılır hiçbir şey yok ve onunki de benimkine uyuyor.

"Ben Dr. Sarah Reeves. On yıldır terapistlik yapıyorum. Bana kendinizden bahsedin" diyor. Yanıt vermeyince iç geçiriyor ve sarı bir kağıt üzerine bir şeyler karalamaya başlıyor. "Anladığım kadarıyla mahkeme kararıyla buradasınız, doğru mu?"

"Evet."

"Bazı meslektaşlarım mahkeme tarafından atanan terapinin işe yaramadığına inanıyor. Herkesin zamanını boşa harcıyor. Katılmayı düşünüyor musunuz?"

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen zaman kaybıdır. "Bunu göreceğiz, sanırım, ha?"

"Evcil hayvanın falan var mı Maxim? Baktığın herhangi bir şey?" Kara gözlerim ona dikilince yutkunuyor.

"Bir kedim vardı ama tutuklandığımda onu da aldılar. Sanırım başka bir şeyle ilgilenmeye çalışmadan önce kendi hayatımı çözmem gerekiyor."

"Adil." Başını sallıyor. "Daha önce terapi gördün mü?"

"Hayır. Pek bana değil."

Öne doğru eğilip göğüslerini yukarı kaldırıyor. Gözlerimi onlardan uzak tutamıyorum ve denemiyorum da.

"Ama bu konuyu daha önce sana açmışlardı?" diye soruyor. "Ailen mi?" "Ailem, annemi kaybettikten sonra beni terapiye götürmeye çalıştı.

İkiz," diyorum soğuk bir şekilde.

"Kardeşini kaybettiğinde kaç yaşındaydın?" "Fark etmez. Onu hatırlamıyorum bile."

Bu bir yalan. Onu hatırlıyorum. Bir şeylerin peşindeyken nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, kaşlarının o küçük çatıklığını. Gülüşünü hatırlıyorum. En çok da vücudunun o lanet kuyunun dibindeki kayalara çarparken çıkardığı sesi hatırlıyorum.

"Ona ne oldu?"

"Arazideki bir kuyuya düştü."

"Ailen bu kayıpla nasıl başa çıktı?"

Ayağa kalktım. "Bilmiyorum amına koyayım. Sonra onlar da öldü, yani bir önemi yok."

Hava değişiyor. Artık kendinden o kadar emin görünmüyor. Kendine güveni gözlerinden süzölmüş, yerini korku parıltısı almış.

"Bana bundan biraz daha bahseder misin?" Sesi biraz titriyor, bu yüzden boğazını temizliyor ve masasındaki su şişesinden bir yudum alıyor.

"Kesinlikle olmaz," diye .

Şimdiden benden bu kadar bilgi aldığı için kendini kutsanmış saymalı. Kardeşim ya da ailem hakkında konuşmama gerek yok. Konuşmak da istemiyorum. O gün ne olduğunu bilen diğer tek kişi öldü ve bunu tartışmaktan bıktım. Daha fazla kirli ayrıntıya açsa gidip lanet gazeteden makaleye bakabilir.

Tüm haberlerdeydi. Olaydan sonra "olması gerektiği" gibi davranmadığım için psikopat bir çocuk olarak etiketlendim. Ağlamanın ve mutsuz olmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. O zaten ölmüştü. Bu konuda kendime eziyet etmek onu geri getirmeyecekti.

"Peki ya ailen?"

"Onlar hakkında konuşmayacağım." Bu kadar yeter. Çıkmak için ayağa kalktım. "Eğer bu odadan , senin bu odaya girmediğini rapor etmek zorunda kalacağım.

uyumlu," diyor. Göğsünü kaldırıyor, kendine güveni tüm gücüyle geri geliyor.

Tekrar oturdum, saate baktım ve omuz silktim. "Peki. Sanırım önümüzdeki yarım saat boyunca sessiz olacağız. Bu yeterince uyumlu mu?"

Ve biz de tam olarak bunu yapıyoruz. Saat, gözbebeklerimin arkasına sürtünen monoton bir tık takla saniyeleri sayarken sessizce oturuyoruz.

Yanakları kızarana ve bacak bacak üstüne atana kadar ona bakıyorum. Dizüstü bilgisayarını alıp koyuyor ve yazmaya başlıyor. Tuşların her tıkırtısı beni biraz daha çözüyor.

Normalde bunu seanstan sonra yaptıklarını varsayıyorum ama aramızdaki bu acı verici sessizlik sırasında başka ne yapabilir ki?

Öne doğru eğilip elindeki metal parçasını koparmak ve benim hakkımda söylediklerini okumak istiyorum. Daha resmin tamamına bile sahip değilken, onunla paylaştığım küçük bir bilgiyi nasıl çerçevelediğini görmek istiyorum.

Devam edin. Birkaç cümle için beni mikro-analiz edin ve yargılayın.

Ben buna alışkınım. Hayatımdaki insanlar beni anladıklarını düşündüler ama bugün olduğum gibi olmamın nedeni onların yanlış anlamaları. Yaptığım şeyleri neden yaptığımı.

Saat çalışıyor ve ben ayağa kalkıyorum. Kapıyı kırbaçla açarken ona dönüp bakmıyorum. "Haftaya görüşürüz, doktor."

Dördüncü Bölüm

Sarah

I sandalyemde dönüyorum ve parmaklarımın arasında bir kalem çeviriyorum. Geçen hafta Maxim'le yaptığım ilk gergin ziyaretten beri bugünden korkuyordum. Saate baktım. Geç kalmıştı. Yine geç kaldı.

Ve o dengesiz.

Patronum bu kelimedenden hoşlanmıyor. Benden uygun terminolojiyi kullanmamı istiyor, ama ben sadece kürek kemiğine kürek kemiği demek istiyorum.

Maxim ya psikopat ya da sosyopat, ama hangisinin olduğunu anlayamadım çünkü şimdiye kadar onunla sadece iki saat geçirdim. Hapse girmesine şaşırmadım. Aslında, hapisten çıkmasına daha çok şaşırdım. Sabıka kaydı o kadar da uzun değil ama beni rahatsız eden şey mahkumiyetleri değil.

Ona baktığımda, zihninde uykuda kalması en iyisi olan sinirlerin ateşlendiğini görüyorum. Bir odaya girdiğinde canlanan şeytanın uğultusunu neredeyse hissedebiliyorum. Varlığı dikkatimi çekiyor ama özellikle tehditkâr görünmüyor... ta ki konuşana kadar. O-

Sandalyemi çeviriyorum ve onu arkamda, kapı aralığına yaslanmış halde görüyorum. Sadece beni *izliyordu*.

Ben onu düşünürken beni izliyor.

"Doktor," diyor ayağını kapı eşiğine vururken. "Geç kaldın, Maxim. Yine."

"Bir yalan uydururdum ama zaman yönetimi konusunda çok kötüyüm, umarım bana bu konuda yardımcı olabilirsin." Karşıma oturuyor ve büyük ellerini kucağında birleştiriyor.

Zaman yönetimiyle ilgili bir sorunu yok. Sadece zaman onun da benim *de* umurunda değil. Derin bir nefes alıyorum ve yüzümü tamamen ona dönüyorum, dizüstü bilgisayarımı yaklaştırırken bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum.

Yanları solmuş siyah saçlarını geriye doğru tarıyor ve ürpertici yeşil gözleri benim onu değerlendirdiğim kadar beni de değerlendiriyor. Güçlü kolları gömleğinin kollarını esnetiyor ve arkasından bir yastık çekiyor. Bakılması gereken bir sanat eseri, ama bu güzel tablo aynı zamanda lanetli.

Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi önümdeki parlak ekrana dikiyorum. Son seansımız çocukluğu hakkında konuştuktan sonra sona ermişti. Yani çocukluğu hakkında konuşmaya *çalışarak*. Çocukken yaşadığı bir şeyle ilgili olarak büyük kalın harflerle, altı çizili ve her şeyiyle **TRAUMATIZED** yazmıştım. Bana çok az bilgi verdi, ancak olayla ilgili haber makalelerini araştırmak bana daha fazlasını verdi. Olay, kardeşinin "kuyuya düşmesinden" çok daha farklı gelişmişti.

İkiz kardeşi kaybolmuştu ve annelerinin haftalarca yas tutmasını izlemişti. Maxim kardeşinin ölümüne tanık olmuş ama kimseye bir şey söylememişti. Polis ve arama ekipleri kayıp çocuğu bulmak için her yeri ararken, annesi yatağında ağlarken bile Maxim bu konuda soğukkanlılığını korudu.

Kim cesedin nerede olduğu konusunda sessiz kalır ki? Ona ne oldu?

Kabul etse de etmese de bu olayın ruhunda ciddi bir hasara yol açtığını varsayıyorum. Yoksa olaydan önce de böyle miydi? Muhtemelen bunu asla bilemeyeceğiz çünkü kardeşinin ölümünden birkaç yıl sonra anne ve babası yangında ölmüş. Maxim tek kurtulan olmuş ve sadece ön kollarında ikinci derece yanıklarla kurtulmuş. Derisinde bu olayın izlerini taşıyan perdeli yara izleri var.

Karşı koymaya çalışsam da aklımda bir şüphe oluşuyor. Bir psikiyatrist olarak, danışanlarım hakkında kurgu yapmak bana düşmez. Ama midemdeki huzursuzluk hissinden kurtulamıyorum. Onun varlığı beni rahatsız etmeye yetiyor, ama geçmişi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onu tekrar gömmek istiyorum. Daha fazlasını öğrenmek istemiyorum.

Ama zorundayım. Bu benim işim.

Sayfayı aşağı kaydırıyorum. "Geçen sefer çocukluğuna değinmiştik Maxim. Peki ya gençlik yılların? Liseye falan gittin mi?"

Arkasına yaslanıyor ve parmaklarını başının arkasında birleştiriyor. Gömleği kaslı karnını yukarı kaldırıyor. "Yani buna geri mi döndük?"

"Evet, Maxim. Bir şeyler hakkında konuşmaya çalışmalıyız." Herhangi bir şey. Özel bir şey değil.

Alay ediyor. "Bir yıl boyunca okudum. Onuncu sınıfa kadar okudum ve üvey annem trajik bir araba kazasında öldükten sonra okulu bıraktım. Onun ölümü hakkında konuşmak benim için çok zor," diyor, her zamanki gibi soğuk ve taş yüzlü. Duygu taklidi yaptığını anlamak için doktora yapmama gerek yok, hem de çok kötü bir şekilde.

Ölüm onu takip ediyor. Geçmişinde cesetlerle dolu bir yol. Belki de ardından.

Bilgisayarına döndüm ve yazmaya başladım.

Maxim, üvey annesinin ölümü konusunda çok duygusuzdur. Daha fazla olamazdı
Umutsuz. **Sosyopatik eğilimler** mi?

"Üvey annen öldükten sonra sana ne oldu?" diye sordum. "İslahevi. Sonra hapse girdim. Şimdi de ofisinizdeyim doktor," dedi.
Omuz silk.

Geçmişinin o bölümü hakkında daha fazla bilgi edinmek isterdim ama ıslahevi kayıtları mühürlü ve sorarsam dürüst olacağından şüpheliyim. Yine de deniyorum. "Ne için ıslahevine gittin?"

Bana bir omuz silkme daha attı. "Saldırı."

Şiddet geçmişi. Ölüm. Elimi enseme gezdirerek kabaran tüylerimi okşamaya çalışıyorum. Zihnimin bir fikir oluşturmasını engellemeye çalışsam da kalbim gerçeği biliyor: O masum değil. Yaşadığı her kaybın katalizörü o. Siyah-beyaz değil, ama grinin çok lanetleyici bir tonunda.

"Bu saldırıyı detaylandırmak ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim doktor." Sessizleşiyor.

"Yani buna geri mi döndük?" Sözlerini ona geri fırlatıyorum.

Günahkâr sırtıyla cevap veriyor, gözleri benimkilere yerleşirken kararıyor.

Duvardaki saat tik taklarla ilerliyor, ses kulaklarımda gümbürdeyene kadar artıyor. Sonra aniden farkına varıyorum. Karanlık ve ıssız bir ofiste, onunla yalnızım. Eğer tekrarlamak isterse

geçmişinden gelen davranışlar, buna karşı çaresiz kalırdım. Çantamda son kullanma tarihi geçmiş biber gazı var ama onu bile bulamadan ölmüş olurum. Bana istediği her şeyi yapabilirdi.

Herhangi bir şey.

Gelecekteki randevularını ofis personelinin hala etrafta olduğu bir zamana kaydırmak için aklıma bir not alıyorum. Ama o zaman bile, personel varken, beni onun gibi birinden gerçekten koruyabilirler mi?

Beşinci Bölüm

Maxim

"B neye ack, doktor?"

Yüzümdeki sırtışı bakıyor.

hiçbir şeye "geri dönmek" değildir. O kapıdan geçmek özümde kim olduğumu değiştirmiyor. Ne kadar güzel olursa olsun, herkesi dışarıda tutmak için inşa ettiğim bariyeri kıramaz. Duygularımı açığa vurmamı sağlayamaz ve zihnimdeki saçmalıkları düzeltemez.

Bana baskı yapmaya devam ederse, ağzımdan çıkanları duyduğunda pişman olacak. Bana nasıl baktığını şimdiden görüyorum. Sanki kalbimdeki kötülüğü görebiliyormuş gibi. Şaka yapıyor. Benim kalbim yok. Ama bir beynim var ve o organım ona biraz *takıntılı*.

Giyinişini seviyorum. Dizlerine kadar inen dar siyah etekler. Solgun bacaklarını gizleyen ve kıyafetine profesyonellik veren siyah çoraplar. Takım elbise ceketlerinin altından ipek gömlekler görünüyor. Her zaman aynı giyinir. Yine de masasının yanında bir çift parlak koşu ayakkabısı bulunduruyor. Muhtemelen eve giderken koyu renk topuklu ayakkabılarının yerine giymek için.

İçeri girdiğimde, kalemini uzun parmaklarının etrafında döndürdüğünü gördüm, randevumuzdan benim beklediğim kadar korkuyordu. O fark etmeden önce aletimi indirmeyi başardım, ama yüzündeki şaşkın korku beni neredeyse yeniden sertleştirdi. Varlığımı onun gibi bir kadına zorla kabul ettirmenin seksi bir yanı var. Başka bir yerde olmayı tercih ettiği için kıvranırken onu benimle bir odada oturtmak.

Evet, bu boku seviyorum.

Onu internette araştırdığımda hissettiklerimi hatırlıyorum. Dr. Sarah Reeves, prestijli bir üniversiteden mezun olmuş ve on yıldır kendi muayenhanesinde çalışıyordu. Fotoğrafında çok farklı görünüyordu. Koyu renk saçlarını yana ayırmış, yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmiş ve "*Seni çok iyi analiz edeceğim*" diyen iri kahverengi *gözleriyle* çok *şık* ve düzgündü. Hoşuma gitmişti. Onu şahsen görmek için sabırsızlanıyordum.

Ben de .

Randevumuzdan önce yaklaşık bir hafta boyunca onu ofise gidip gelirken takip ettim. Onunla tanıştığımda, onu zaten tanıyormuşum gibi hissettim.

Yine de beni asla tanıyamayacak. Öğrenmesine izin verdiğimden fazlasını değil. Sarah zihnime girmeye çalışırken, benim zihnim de *ona* giriyor. Düşüncelerimle onun bedenini yarıyor. O sorularını sorarken, onu meşgul edecek kadar kendimden verdiğimden emin oluyorum, böylece onu zihnimde becermeye devam edebiliyorum, onu bu ofisteki her yüzeyde alabiliyorum.

Hayalimde, buna bayılır, ama gerçekte, benden nefret eder ve kendisi.

"Sanırım bugünlük bu kadar," diyor Sarah, ses tonunda belli bir kızgınlık var. Benden hoşlanmadığı çok açık. Bacak bacak üstüne atması bile tiksintisini gösteriyor.

Ona onu daha da kızdıran hastalıklı, çarpık bir sırıtış sunuyorum. "Sonra görüşürüz doktor," diyorum, kalkarken ona doğru eğilerek.

Ceketini kavırıyor ve daha sıkı çekerek kendini tamamen örtüyor. Onun tedirginliğini içime çekiyorum. Varlığım bile onu korkutuyor. İçimi açtığımı ve ona karanlık, hastalıklı içimi gösterdiğimi hayal edin. Onu kanımla kaplar, tüm o güzel, mükemmel teni lekeli kızılımla mahvederdim.

Sonra bacaklarını ayırır ve onu kırardım. Onu mahvederdim.

Ve sikimi tekrar almadan önce onu mahvettiğim için bana teşekkür edecekti. Çünkü onun sikik küçük zihninde mayalanan şey bu.

Henüz farkında değil, ama düzeltemeyeceği biri tarafından sikilmeyi çok ister. Ulaşamayacağı biri tarafından bir fahişe gibi muamele görmek onu çıldırtır ve hincını benim sikimden çıkarır. Beni daha sert becerirdi çünkü ben duygusal olarak korunuyorum. Psikolojik olarak hasarlıyım.

Lanet , insan hayal kurabilir, değil mi?

Binadan çıkıyorum ve evdeki eziklerden birinden ödünç alabildiğim dayakçı arabasına gidiyorum. Zaten hiçbir yere gitmiyor, bu yüzden biraz daha fazla para bulduğumda ondan satın alabilirim.

Ben otoparkta yürürken bakışları ofisinin penceresinden beni takip ediyor. Bakışlarının gömleğimi yaktığını hissediyorum. Yüzümü ona döndüğümde panjurları kapatıyor. Beni daha az isteyemezdi ve bu sadece benim onu daha çok istememe neden oluyor.

Saplantılı bir ihtiyaçla salyalarını akıtan kuduz bir köpek gibi onun üzerinde köpürüyorum. Keşke bana ne yaptığını bilseydi. Tiksintisinin beni nasıl çılgına çevirdiğini ve zaten kaçtığımı.

Arabada oturuyorum ve kot pantolonumun fermuarını açıp elimi sikimin etrafına sarmadan önce derin bir nefes alıyorum. Onu düşünürken kendime dokunmak için eve gidene kadar bekleyemiyorum bile.

Elim uzunluğumu okşuyor ve boşalmak için ihtiyacım olan acıyı kendime vermek için taşaklarımı sıkıyorum. Onu şu anda becerebilseydim boşalmak için kendime zarar vermeme gerek kalmazdı. Yükümü içine boşaltabileceğim acı dolu küçük bir kap ve sadece ağzına ya da amına ihtiyacım var.

Ama o burada değil. Ofisinde saklanıyor.

Umarım merakına yenik düşer ve dışarı bakıp ona öfkeyle mastürbasyon yaptığımı görür. Bu bir sonraki seans için ilginç olurdu. Onu anlamsızca becerirken doktora benim hakkımda küçük bir şey öğretmeyi düşünürken elimin temposu artıyor.

Belki kulağına fısıldayacağım, taşaklarımı içine boşaltırken ona dengesiz bir katil olduğumu söyleyeceğim. Kremi kalçalarından aşağı damlarken zevk iniltileri yerini korku çığlıklarına bırakacak. Bu sözler dudaklarımdan çıktığında çok geç olacak. O gece bir katilin sikiyle nasıl boşaldığını hatırlarken uykuya dalmak için mücadele edecek ve hissettiklerine rağmen bunu tekrar yapacağını fark edecek.

Onun düşüncelerine kendimi bırakıyorum. İnci beyazı elimden aşağı dökülüyor, tenimin üzerinde yuvarlanıyor. Sırıttıyorum, arabamdan iniyorum, otoparkı gizlice geçiyorum ve hediye mi ofisin kapı koluna siliyorum. Umarım bu gece kapıyı kilitlerken ona dokunur. Umarım parmakları yapışkan beyaz maddenin üzerinde kayar.

Belki de dar eteğine silmeden önce bir saniyeden fazla zaman ayıramayacak kadar stresli ve çok çalışıyor olacak. Bir sonraki seansımızda hediye yi bırakıp bırakmadığımı sormayacak kadar gururlu olduğu kesin.

Her iki da, umarım güzel evine benim gelmem tenini boyarken gider.

kalıntıları siliyorum ve binanın kapısına bakıyorum. "Gelecek hafta, doktor."

Altıncı Bölüm

Sarah

I büyük ofis penceresinin yanında duruyor. Perdeler sıkıca kapalı, ama plastik parçalardan birinin içinden bir kırısklık geçiyor ve çıtalar arasında bir boşluk yaratıyor. Arabası kapıdan çıkarken gözlerim daralıyor.

Park .

Kollarımı ürkütücü bir ürperti sarıyor ve az önce tanık olduğum şeyi hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Penceremi örten kapalı panjurlara bakıyordu ve sadece ağır bakışlarının hatırası bile yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Sanki karanlık panjurların arasından beni görebiliyordu. Sonra başını geriye atmadan önce dosdoğru önüne baktı.

sırada kabul etmek istemesem de ne biliyordum. Ve hiç şaşırmadım. Tanrım, tam bir sürüngen.

Peki neden kendimi parmağımı çıtaların arasına sokup biraz genişletirken buldum?

Karanlık pencerelerin ardında hiçbir ayrıntı göremiyordum ama hareket bir resim çizmek için yeterliydi. Kendisini bana dokundurduğu düşüncesi midemi bulandırdı. Ve kendini tatmin ederken düşündüğü şeyin bu olduğunu söylemek çok da zor değil. Buradayken bana nasıl baktığını görüyorum, beni çıplak ve kirli hissettiren bir açlıkla.

Ama belki de hayal görüyorum. Belki de tüm hayal etmişimdir. Aletini çekip kafasını arkaya atmak yerine

O anın sıcaklığıyla, belki de sadece ayağındaki sinir bozucu kaşıntıyı kaşıyordu.

Sonra karanlık gözlerinin tekrar pencereye nasıl indiğini hatırlıyorum ve parmaklarımı koparıp kendimi duvara fırlatmışım. Bu anı duyularımı ele geçirirken nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Seanslarımızdan nefret ediyorum.

Bu tam bir zaman kaybı.

O burada olmak istemiyor, ben de ona bir metre bile yaklaşmak istemiyorum. Ya da az önce otoparkta şahit olduklarımızı düşünürsek, bir metre bile. Ama onda öyle bir şey var ki, aptalca bir şekilde onu kesip açmak ve iç organlarının dökülmesine izin vermek istiyorum. Onu parçalara ayırmak ve bir insanın nasıl bu kadar berbat ve gerçeklikten ve diğer insanlardan kopuk hale geldiğini anlamak istiyorum.

Biriyle bağlantı kurmak istemiyor mu? Hepimiz birilerinin bir şeyi olma arzusuyla doğmuyor muyuz? Bir arkadaş. Bir sevgili. Kahretsin, bir düşman bile.

Düşman edinecek bir tipe bile benzemiyor. Bu duygu gerektirir ki eminim o da bunu . Eğer kardeşini öldürdüyse, bu nefretten kaynaklanan bir eylem değildir. Muhtemelen beyninde dolaşan hastalıklı bir merak verdiği içgüdüsel bir tepkiydi. Maxim gibi biri için kardeşi bir kişi değil, bir şey olurdu. Bu, bir süpürgecinin odun öğütücüsüne sokulduğunda ne hale geldiğini görmekten farksız olurdu.

Lanet olsun, neden ölü bir çocuğu süpürgeyle karşılaştırıyorum?

Başımı elime gömüyorum ve kaşlarımın arasındaki küçük deri parçasını ovuyorum. Akıl hastalığı bulaşıcı mıdır? Hastalarımın uzun kişilik bozuklukları listesi bana da bulaşabilir mi?

Sanırım bir şekilde benim bir parçam haline geliyorlar. Çok sayıda hastamla ne kadar çok seans yaparsam, azalan akıl sağlığımı o kadar çok sorgulamaya başlıyorum. Maxim gibi insanlarla yaptığımız seanslar bile, birlikte geçirdiğimiz zaman kesinlikle korkunç ve verimsiz olduğunda, içime sızmaya başlıyor. Sanki zihnimde yaşamak için içime girmiş gibi.

Ya da .

Sanırım tek işim onların kafalarının içine girmek olunca böyle oluyor. Onların da benimkine girmesine izin vermeden bunu yapmak zor. Ama nasıl çalıştıklarını başka nasıl öğrenebilirim? Güven inşa edilmeli. Hassas bir itme ve çekme işlemi yapılmalı. Ben onları biraz içeri alırım, onlar da

Beni biraz içeri alıyorlar ve ben de ilk başta paylaşmaya korktukları tüm kirli detayları öğreniyorum.

Ama onunla yapmak istediğim şey bu değil. Maxim benim bir parçam olamayacak kadar hasta. Kalbime girmesine izin veremeyeceğim kadar dengesiz. Onunla ilgili bir şey beni, birlikte çalıştığım diğer hastalardan daha kötü olduğuna dair rahatsız edici bir kesinlik içinde bırakıyor. Ondan önceki kadın ve erkekler yüzünden ruhumda çok fazla acı ve ıstırap var ve daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum.

İç çekerek deri koltuğuma çöküyorum ve dizüstü bilgisayarımı yaklaşıtıyorum. İnternet tarayıcısını açtığımda, arama çubuğu bana ters ters bakıyor. Dürtülerimle savaşıyorum ama sonunda pes ediyorum ve o küçük beyaz dikdörtgene onun adını yazıyorum. Aynı haberler ve sabıka fotoğrafları ekranımı dolduruyor.

Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mı?

İnliyorum ve başımı masaya bırakıyorum. Bir hasta hakkında bu şekilde düşünmemeliydim, özellikle de Maxim gibi tehlikeli bir hasta hakkında. Bir şiddet suçlusu. Ve henüz kanıtlanmamış olsa da, muhtemelen bir çocuk katili. Şu anda yapabileceğim tek bir şey var.

Elim titreyerek telefonu aldım ve şartlı tahliye memurunu aradım.

Telefon çaldığında, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ona yardım etmek istiyorum, gerçekten istiyorum ama bu süreçte kendimi kaybetmek istemiyorum. Ruhumdan geriye sadece çok fazla parça kaldı.

Hattan bir ses geliyor ve neredeyse sığıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Selam Frank. Ben Sarah, Sarah Reeves, Maxim Jankowski'nin terapisti."

"Sorun nedir, Sarah? duruyor mu?" Hayır.

Evet.

Henüz bir şey yapmadı. Beni en çok endişelendiren Maxim Jankowski'nin gelecekteki eylemleri. Ama bunu söylersem deli gibi konuşurum.

"Evet, o iyi. Sorun şu ki, onun için doğru kişi olduğumu düşünmüyorum."

"Bayan Reeves, diğer terapistlerin vaka yükü çok fazla. Programımızda müsait olan tek kişi sizsiniz. Eğer mahkemenin emrettiği terapi sürecini sağlayamazsanız, onu tekrar gözetim altına almaktan ve hapishane psikiyatristlerinin onunla ilgilenmesine izin vermekten başka seçeneğimiz yok. Sizce buna mı ihtiyacı var?"

Gaz lambalı pislik. Hapse geri gönderilmesinin sebebi olmak istemiyorum ama bana bir şey olursa sorumlusu onlar olur.

"Hayır." Nefes alıyorum. "Bir yolunu ."

Frank olabildiğince sessiz bir şekilde rahat bir nefes almaya çalışıyor, ama yine de kendi tarafındaki ahizeye doğru şiddetli bir rüzgâr gibi esiyor. "Kendine iyi bak."

Ne uğursuz bir veda. Ve bu, onu hapisten uzak tutmak için verdiğim fedakâr karar konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Umarım sonunda pişman olmam.

Yedinci Bölüm

Maxim

Sarah'ın omuzları ofisin kapısını kilitlediği anda düşüyor, sanki müşterilerinin hayatlarının ağırlığı ona baskı yapıyormuş gibi. Gözlerinde de aynı ağırlık var. Başını yerden kaldırmıyor. arabasına doğru yürüyor.

Dört gün önceki seansımızdan bu yana her gece dokuzdan sonra çalışıyor. İyi eğitilmiş bir köpek gibi, bu gece de rutinini tekrarlıyor. Süslü küçük BMW'sine biniyor ve kendisine ayrılmış park yerinden çıkıyor. Üzerinde adının yazılı olduğu plaket sayesinde hangi arabanın ona ait olduğunu anlamak son derece kolaydı. Benim gibi saplantıya ve ardından takip etmeye yatkın insanlara karşı iyi bir koruma değil.

Motoru çalıştırdım ve onu takip ettim. Yine de çok yaklaşıyorum. Arabamı tanıyıp tanımayacağını ya da bunu yapamayacak kadar sersemleyip sersemlemediğini bilmiyorum ve işi şansa bırakmak istemiyorum. Onu evine kadar takip ediyorum, ancak yolu zaten biliyorum ve bu noktada rotayı uykumda bile takip edebilirim.

Araba yoluna yaklaştığında geri çekilip karanlık banliyö sokağının biraz aşağısına park ediyorum. Sonra evine doğru yürüyorum, hedefime yaklaşırken ışısız sokağın her iki tarafını süsleyen ağaçların arasına .

Evi yoldan diğerlerine göre daha uzakta. Çıkmaz sokağın sonundaki ormanın içine sıkışmış, planladığım şey için mükemmel bir ortam. Benim için ne büyük şans.

Onun için ne talihsizlik.

Onu izleyebilmek için sarkık meşe ağacının arkasındaki yerimi alıyorum. Sarah her gece eve geldiğinde aynı şeyi yapıyor. Tuhaflikları çok sevimli. Radyodaki şarkıyı bitirene kadar bir ila üç dakika arabasında bekler. Dışarı çıktığında arabasının kolunu üç kez kontrol ediyor, sonra ön kapının kilidini açmadan önce çantasını sağ kolunun altına sıkıştırıyor. Düzenli biri.

Ama artık ben de öyleyim. Her gece yaptığım şey bu. Onu izliyorum.

Bu bir zorunluluk haline geldi. Tıpkı hapisneden gelen evraklarımda belirtilen katı kurallar kadar gerekli.

Terapiye gitmek mi? Tamam.

Terapistimin aldığı her nefesi takıntı haline getirmek mi?

Tamam. Saplantılı bir şekilde onu çalılıklardan izlemek mi?

Tamam.

Beni gördüğünde ne kadar korkacağını hayal etsene. Ne kadar eziyet çekerd? Kontrol et ve kontrol et.

Sarah eve girer ve oturma odasının ışığını açarak pencerenin önünden geçerken vücudunu aydınlatır. Takım elbise ceketini çıkarıp asıyor. Seanslarımız sırasında düşündüğüm dantelli atletini ancak o zaman görebiliyorum. Göğüsleri kumaşı aşağı çekiyor, dolgun kıvrımlarının altında toparlıyor.

Lanet olsun, o düğmeleri dişlerimle koparmak istiyorum. O kıyafetleri vücudundan çıkarıp onu yiyip bitirmek istiyorum. Umarım bana hayır der. Durmamı. Çünkü bu çok lezzetli olurdu.

Kotumun önünü okşuyor, gece rutinimin en sevdiğim kısmını bekliyorum. Heyecanın sıcaklığı damarlarımdan geçerek aletime doğru yol alıyor. Onun için acı çekiyorum. Ondan uzaktayken bile beni sertleştiriyor, ama hiçbir şey onu pencereden görmek kadar zonklamama neden olamaz. Onun kişisel alanını işgal etmek. Onun mutlu cehaleti karşısında kendimi tatmin ediyorum.

Üst kattaki banyo ormana bakıyor. İnziva ona perdelerini açık bırakma güvenini veriyor. Işık yanıyor ve dikkatimi ona veriyorum. Görüş alanıma giriyor ve sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi yavaşça gömleğini çıkarıyor. Sanki benim için bir gösteri yapıyordu. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Beni görse çıldırırdı, şov yapmazdı. Görmek için yanıp tutuştuğum şeyi saklamak için o gömleği vücuduna yapıştırırdı.

Sütyeninin arka kopçasını açarken göğüsleri gevşiyor. Her bir kayışı aşağı doğru çekerken göğüsleri tekrar birbirine yapışıyor. Sonra

sütyenini çıkarıyor, ellerini eteğine atıyor. Sert kumaş kıcından süzölüp kalçalarından aşağı kayıyor. Kot pantolonunun fermuarını açıp yarıktan sikimi çekerken kumaşın ellerimde nasıl hissettirebileceğini hayal ediyorum.

Onu ellerime almaktan başka bir şey istemedim. Ne şekilde olduğu umurumda bile değil. Dokunuşumu hissetmek için uyanık olup olmaması bile umurumda değil.

Duşa giriyor ve kapıyı kapatıyor. Camdan sadece vücudunun pikseli dış hatlarını görüyorum. Ağaca yaslanıp kendimi okşuyorum. Hayal gücüm çılgına dönüyor.

Ofisindeki çürük kanepede oturduğumu, kalçalarımı ayırdığımı ve başını sikimin üzerinde sallayarak emdiğini hayal ediyorum. Onu sikimle boğduğumu hayal ediyorum. Ona doktor derdim, bir müşteriyi becerme konusundaki zayıflığıyla alay ederdim ve sonrasında boğazını kazığa oturturdum. Beni emerken güzel çenesindeki salyaları hayal ediyorum.

Duştan saçları boynuna doğru kayganlaşarak çıkıyor. Bir havluya uzandığında, büyük, güzel göğüsleri kendini kuruturken tekrar yayılmadan önce bir araya gelir.

Ofisten ayrıldığından beri bir kez bile gülümsemedi. Bu biraz üzücü. Kadının sikilmeye ihtiyacı var ama bunu benim yapmama asla izin vermez.

Sarah pencereden dışarı bakıyor. Beni göremediğinden emin olmama rağmen ağacın *dibine* , ama de emin değilim. Burada mastürbasyon yapmanın sevdiğim yanı da bu. Ona yakalanma riski. Yüzündeki öfke ve korku buna değer, her ne kadar korkusunun ışıklardan, sirenlerden ve hapishaneye dönüş yolculuğundan önce geleceğini bilsem de.

Dürüst olmak gerekirse, aklım onunla dolu ve taşaklarım boş olarak geri dönebilirim hapishaneye dönmeyi umursamayacağım. Ve bu tehlikeli bir düşünce.

Sekizinci Bölüm

Sarah

I Uzun bir seans gününden sonra duşa giriyorum. Buhar beni sarıyor ve tıpkı aşırı endişeli hastalarımın öğrettiğim gibi burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Kapalı kapılar ardında ben de onlardan biriyim.

Ben de aynı şekilde endişeli ve emin değilim. Tıpkı yatağın altında saklanan canavar hakkında endişeli.

Nefes egzersizi işe yarıyor ve kısa süre sonra yeniden odaklanıyorum. Yorucu bir gündü. Bazı hastalarla bir saat uçup gidiyor ve konuşmalarımızın verimliliğinden keyif alıyorum. Diğerleriyle ise saat uzuyor ve hiçbir yere varamıyoruz. Onlardan işe yarar bir cümle çıkarmak için okulda öğrendiğimiz farklı yöntemleri gözden geçirmek zorunda kalıyorum. Bugün daha çok ikincisi oldu ve çok yorucuydu.

Maxim'in seansları böyledir. Bir ipin ucunu bulup çekiyorum ama onun tarafından bir şey gelmiyor. Yarın onunla buluşmam gerektiğini hatırlayınca iç geçiriyorum. Şimdiden bir hafta mı oldu? Nasıl yani?

Bakışlarım duş perdesinin kenarındaki boşluğa kayıyor ve pencerenin ötesindeki karanlığa bakıyorum. Bazen izlendiğimi hissediyorum, sanki kendi evimde yalnız değilmişim gibi. Ama öyleyim. Aslında uzun zamandır evimde kimse yoktu.

Ben bir işkoluğım, bu da ilişkiler için fazla zamanım olmadığı anlamına geliyor. Kendime bile zor zaman ayırıyorum. Günün sonunda, bırakın kitap okumak, tırnaklarımı boyamak ya da bir hobi edinmek gibi anlamsız şeyleri, duşa girecek ya da dişlerimi fırçalayacak enerjiyi bile zor buluyorum. Öz bakım benim sözlüğümde yok.

Kendi mutluluğumu bulmak için zaman ayırmazken, başkalarının kendi mutluluklarını bulmalarına yardımcı olmamın beklenmesi ne kadar garip.

Monotonluğu kırmak için bir evcil hayvan almayı düşündüm. Eve gelip sinirlerimi başka bir canlıya boşaltmak o kadar da kötü olmayabilir, özellikle de o canlı bana karşılık veremiyorsa. Sonra bir hayvanın gerektirdiği tüm bakımı düşünüyorum ve şu anda buna hazır değilim. Kendi ihtiyaçlarımı bile zar zor karşılayabiliyorum.

Müşterilerimin sorunlarını ve korkunç geçmişlerini boynumda bir ağırlık gibi taşımaktan yoruldum. Kimseden kendi yükünü başkalarınıninkiyle birlikte taşıması beklenmemeli. Okulda bu tür şeylerle nasıl başa çıkılacağını öğretmiyorlar - tükenmişlik ve yorgunluk.

Akıl hastalıkları size miras kalır.

Ilık su bugünün çabalarını yıkıyor. Başımı duvara yaslayıp spreyin gerginliğimin taşındığı enseme odaklanmasına izin veriyorum. Yarın aramak istiyorum. Bu benim lanet olası işim ve ruh sağlığım için bir gün izin alabilmeliyim. Bazen zayıf olmaya hakkım var.

Ama sonra yarınki müşterimi hatırladım. Maxim'in zorunlu statüsü nedeniyle baskı altındayım, bu da kendimi zorunlu hissetmeme neden oluyor. İnliyorum. Onunla asla ilerleme kaydedemeyeceğim. Gerçeği söylemek yerine, olayların çarpıtılmış bir versiyonunu kusuyor ve bana karşı dürüst olamazsa ona yardım edemem. Ya da kendisine.

En kötüsü, onun varlığı odadaki havayı emiyor ve beni yavaş yavaş boğan sessiz bir boşlukta bırakıyor. Sadece bir bakışıyla bile bu kadar baskı uygulayabilen bir insanla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Ofisimin panjurlarından beni nasıl izlediğini, hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde içime nasıl baktığını düşünüyorum.

Elim vücudumda geziniyor ve farkına vardığım her kusura takılıyor. Bana baktığında ne görüyor? Hafif kilo artışı mı? Gözlerimin altındaki torbaları mı? Yoksa daha fazlasını mı?

Birinin bana dokunduğunu hayal ediyorum. Maxim değil ama. Onun dışında herhangi biri. Elimi bacaklarımın arasına daldırıyorum ve parmak uçlarımı tümseğimi kaplayan ince tüyler boyunca gezdiriyorum. Dokunuşum dudaklarımı aralıyor ve iyi hissettirmeye başlayana kadar parmaklarımı dolaştırıyorum.

Duş duvarına yaslanıyorum ve duş başlığını aşağı doğru çekerken sırtımı . Su spreyi vücuduma işliyor ve ben de

Bir yabancı dizlerinin üzerine çöküp beni yalarken güçlü, erkeksi eller kalçalarımı kavırıyor.

Gözlerim kapanıyor ve inilti boğazımı sıkarken pelvisimi eğiyorum. Ellerin üzerimde olduğunu hayal ettiğimde, bir yabancıyı hayal etmediğimi fark ediyorum. Bunlar Maxim'in elleri. Kollarına kadar uzanan sanat eserini tanıyorum.

Gözlerimi açıyorum, duş başlığını koparıyorum ve elimi duvara vuruyorum. Lanet olsun. Sadece bir şeyin tadını çıkarmak istiyordum. Tek bir şeyden. Bir dakikalığına işimi unutmak istiyorum, böylece boşalabilir ve tenimin her santimetresinin altında dalgalanan gerilimi serbest bırakabilirim.

Peki neden onu düşünüyorum?

Keşfettiklerimden hoşlanmayacağımı bilsem de, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir çekim var. Başkalarının katmanlarını soyduğumda, genellikle beslenmeye ihtiyaç duyan yumuşak bir iç çekirdek bulurum. Maxim'i nasıl soyarsam soyayım, altında yatan şey kesinlikle sert ve zehirli olacaktır. Tehlikeli. Onun katmanlarına dokunmadan bırakmaya ve bu zorunlu terapi sürecini elimden geldiğince atlatmaya meyilliyim. Ama düşüncelerime sızması ve benimle aynı lanet dünyada var olarak hayatımı kesintiye uğratması yardımcı olmuyor.

Duştan çıktım, havlumu aldım ve saçlarımı ovaladım. Fırçayı ıslak saç tellerime sürdüğümde, geride çok fazla saç bırakıyorum. Stres yüzünden. Neredeyse her gece dışarıdan yemek yemek. Masa başında geçirilen uzun saatler. Kendime lütufta bulunmamak.

Havluyu belime sarıyorum ve aynadaki sisi siliyorum. Omzumu kaldırıyorum ve gülümsüyorum, başkalarına söylemem için bana öğretilen dersi hatırlıyorum: Kendinize gülümsemek, mutlu olmak için ihtiyaç duyduğumuz iyi hissetme hormonlarını salgılayabilir.

Kendini boşaltmak da öyle, ama şu anda benim için böyle bir şey söz konusu değil. Bu yüzden sanki bir yüz ifadesi tüm bunları düzeltebilirmiş gibi kendime lanet bir aptal gibi gülümsüyorum.

Ve üstüne bir de yarın Maxim'le buluşmam gerekiyor. Benim onu analiz etmeye çalıştığım kadar o da beni analiz ederken bu gülümsemeyi takınmak ve karşısında oturmak zorundayım.

İçinde aydınlatmak istemediğim bir karanlık var. Onu gölgede bırakmak benim için daha güvenli.

Ama benim işim bu karanlık alanların içinde bir el feneri tutmak. Girintilerden bir şey sıçrayıp gerçeğin ışığına adım atana kadar etrafa bakmak. Maxim'in içinde saklanan şeyin yerine sıçrayarak, olsa da, ve yerine adım atarak ilerlemesi daha olasıdır.

Doğruya doğru, boğazıma doğru gideceğine dair içimde bir his var.
İleride daha dikkatli olmam gerekecek.

Dokuzuncu Bölüm

Maxim

"H Bir işte tutunabildiniz mi?" diye soruyor.
Ne aptalca bir soru. Tabii ki hayır. İnsanlar bir suçluyu işe alma şansına hemen atlamazlar.

"Hayır, ama şu anda bir tamirci için el altından çalışıyorum. İçerideyken arabalar hakkında epey bir öğrendim."

Bir rutinin benim için ne kadar iyi olacağından bahsetmeye başladı. Zar zor dinliyorum. Ceketinin düğmelerinin altındaki ipeksi koyu yeşil gömleğe bakmakla meşgulüm.

Onu izlemeye başladığımdan beri göğüsleri bana tanıdık geliyor ve zihnimde onların çıplak görüntüsüne odaklanıyorum. Onları çok mükemmel görebiliyorum ve bu beni çok sertleştiriyor. Fark etmesini engellemek için bacak bacak üstüne atıyorum. Ceketini, ardından ipeksi gömleğini ve siyah sütyenini yırttığımı ve eteğinin önünü kaldırırken göğsünü yuttuğumu hayal ediyorum.

"Maxim? Beni dinliyor musun?" diye soruyor, ses tonu keskin bir şekilde yükseliyor.

Hayır, dinlemiyorum çünkü ağzını beni analiz etmekten başka bir şey için kullandığını hayal ediyorum. Onun dün gecesini düşünüyorum.

O duş başlığını hain amaçlar için kullandığından oldukça eminim. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Müşterilerinden biri miydi? Ben olabilir miyim? Aklına girebildim mi?

"Evet, doktor. Rutin benim rehabilitasyonum için hayati önem taşıyor, falan ."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sana yardım edilmesini istiyor musun ki?"

Hayır. Ama bunu söyleyemem. Oltanın ucundaki bir balık gibi, onu en azından biraz oyalamam gerekiyor. "Tabii ki istiyorum."

"O zaman neden geçmişin hakkında bu kadar kapalıydın? Bugününe? Seninle ne hakkında konuşmam gerekiyor?"

O ağzını beni analiz etmekten başka bir şey için kullanmasını tercih ederdim ama işte buradayız. Profesyonel yüzünü kırıyor ve omuzlarının düşmesine izin veriyor. İç çekiyor.

Onu sinirlendiriyorum ve hoşuma gidiyor.

"Elimden geleni yapıyorum doktor. Duygularım hakkında konuşmak için yetiştirilmedim. Bu bir gecede olacak bir şey değil." Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek için ince bir tabakayı soyduğunu düşünmesini sağlayacak bir cümle daha kuruyorum. Öğrenmedi ama öğrendiğini düşünmesine izin verdiğim için mutluyum.

Omuzları yükseliyor, sanki sözlerim onu canlandırmış gibi. Çok sevimli. "Bana nasıl yetiştirildiğini anlat Maxim."

"Çoğunlukla kendimi yetiştirdim." Sırıtiyorum çünkü kapıyı bir kez daha yüzüne kapatabilmek için açmış gibi yapmıştım. Çıkmaz cevaplara geri döndüm.

Nefesini üflüyor ve kalemini bir kez tıklıyor. "Bu seansla işim bitti. Belli ki seanslarımızı ciddiye alan tek kişi benim ve sen kendine yardım etmek istemiyorsan sana yardım edemem. Bir saat daha kalabilirsin ama bugün seni yatıştırmaktan bıktım."

Ayağa kalkıyor, masasına gidiyor ve minderli bilgisayar koltuğuna oturuyor. Sol üst çekmecedен bir çift okuma gözlüğü çıkardı. Gözlükleri burnunun ince köprüsünün üzerine kaydırıyor ve beni görmezden gelmeye devam ediyor.

Çok sıcak.

Gözlükleriyle nasıl görüldüğünü seviyorum. Çok asil ve düzgün. Odanın karşısında oturan adamdan çok farklı.

Onu mahvetmek istiyorum. Vücudundaki masumiyetin her zerresini çalmak ve onu kötülüğümle doldurmak. Onu ahlaksızlığımla yozlaştırmak. İnsanlara özveriyle yardım etme isteğini unutturmak ve ona umutsuzca arzuladığı ilgiyi bencilce elde etmeye odaklanmayı öğretmek.

Aletimi çıkarıp tam burada ona 31 çekmeyi düşünüyorum ama o zaman seanslarımızı sonsuza dek bitirecek. Buna izin veremem. Onunla daha çok zaman geçirmek istiyorum, daha az değil.

Duvarlarını yıkmasını sağlamanın bir yolu olmalı ve bunu neyin yapacağını bildiğimden oldukça eminim. Bu kadının sikilmeye ve doldurulmaya ihtiyacı var. Memnun edilmeye ve alay edilmeye. Adım dışında öğrendiği her şeyi unutmasını istiyorum. Nefret ettiği adamı arzulamasını istiyorum.

Önce benim girmeme izin verirse, onun girmesine bile izin verebilirim. Bu adil bir takas gibi görünüyor.

Ayağa kalkıyorum ve o geriliyor. Ofisine doğru ilerliyorum ve elinin titremesini engellemek için fareyi daha sıkı tutuyor. Ama işe yaramıyor. Kaslarındaki titreme hafif olabilir, ama bir şahinin otların arasındaki bir fareyi izlemesi gibi, her hareketini görüyorum.

"Benim hakkımda ne yazıyorsun doktor?" Ekrana bakmak için eğildim ama kaşlarını çatarak pencereye doğru çevirdi.

"Seni ," diyor.

"Eğer benimle ilgiliyse, bu beni ilgilendirmez mi?"

Boynunda bir tutam saç uzanıyor, bu yüzden daha yakına eğilip nabzının hafif atışından uzaklaştırıyorum. Değerli tenini sıcak nefesimden korumak için elini boğazına bastırıyor ama teninden yükselen tüyleri kaçırmıyorum. Kabul etmese de onu etkiliyorum.

"Peki, bu kadar heyecanlanma," diyorum. "Sadece merak ettim."

Dik duruyorum ve ellerimi kot pantolonuma silerek kucağımı düzeltiyorum. Gözleri ekrana takılı kalıyor ama bana doğru bir santim dönse, kumaşa sürtünen sikimi görecek.

Onun için ne kadar zor olduğumu fark etse çığlık atar mıydı? Çığlık atacağından eminim ama bu sesin ardındaki duygudan daha az eminim. Şüphesiz iğrenirdi, ama benden mi iğrenirdi, yoksa gördüklerini beğendiği için kendinden mi?

"Gelecek hafta görüşürüz," diyorum. "Kim bilir, belki o zamana kadar konuşmaya daha istekli olurum."

"Hiç sanmıyorum," diyor nefesinin altından.

O güzel ağızına dikkat etmesi gerekiyor. Böyle devam ederse kendimi kontrol edemeyebilirim. Onun alaycılığını çok seviyorum. Herkese gösterdiği yüz ifadesiyle çelişiyor.

Ben hariç herkes.

Herkesin inanmasını istediği gibi tatlı bir profesyonel değil. Ben gerçek Sarah Reeves'i görüyorum. Ve o benim.

Onuncu Bölüm

Sarah

M Maxim gittikten hemen sonra bir sonraki hasta geliyor. Elbisesinin kolu omzundan sarkıyor ve her zamanki manik görünüyor. Abartılı bir iç çekişle yere çöküyor.

ve iğrenç hikâyesine geçen sefer kaldığımız yerden devam ediyor.

Konuşmama bile gerek yok ama üstünkörü bir giriş yapmak için sözünü kesiyorum. Bayan Birch'ün sorununun ne olduğunu anlamak için gün içinde yeterli saat yok.

Yeni ve mutsuz bir evlilik. Yine hamile ve evde onu çok yoran bir yaşında bir çocuğu var. Bana bu bebeğin evliliğini kurtarmak için bir girişim olduğunu söyledi. İçimdeki profesyonel olmayan kişi, bunun evlilikler tarihinde hiç işe yarayıp yaramadığını sormak istedi. Bu koltukta geçirdiğim uzun yıllar boyunca bunun işe yaramadığını kanıtlayabilirim.

çocuğum yok. Biyolojik saatim ilerliyor ve onun anne olmaktan bahsetme şekli zamanımın tükeniyor olmasına sevinmeme neden oluyor. Bunun kulağa ne kadar korkunç geldiğinin farkındayım, ama yine de hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı isteyecek kadar uzun bir ilişkim olmadı.

"Baba olacak adam" diye bağırان biriyle birlikte olsaydım belki bakış açım biraz daha farklı olurdu ama çıktığım erkeklerin çoğu terapiye ihtiyaç duyan insanların poster çocuklarıydı ve ben bir partnere psiko-destek verebilecek biri değilim. Bir bebek sahibi olup hem bebeğe *hem de* diğer ebeveyne bakmak zorunda kalmaktansa bekar ve çocuksuz kalmayı tercih ederim.

Tüm bunları Bayan Birch arka planda konuşurken düşünüyorum.

Dikkatim tamamen dağılmış durumda. Ama Maxim'le bir seans yaptıktan sonra herhangi bir hastaya nasıl odaklanabilirim ki? İçimde hayal kırıklığı yüzünden göğsüm sürekli kırmızı bir tonda. Bana hikayenin tamamını anlatmadan hayatıyla ilgili bilgi parçacıkları aktararak acımasız bir oyun oynuyor. Oltanın ucundaki yemi kemiriyormuş gibi yapıyor ama sadece havuzun dibindeki döküntülere doluyor. Sürekli takılıyorum ve ipi kesip onu serbest bırakmam gerekiyor. Eşyaların yarısı

ağızından çıkan her şey muhtemelen yalandır.

Bayan Birch tırnaklarıyla uğraşırken ve pejmürde elbisesinin yakasıyla oynarken arka planda gevezelik ediyor. Hayatında olup biten her şeyden bahsediyor ve söyleyeceklerini gerçekten dinlemem gerekiyor. Ama dinleyemiyorum. Düşüncelerim Maxim'in etrafında dönmeye devam ediyor.

Üzerimde durması.

Boynuma üflerken nefesinin verdiği his.

Eşit derecede korkutucu ve ilgi çekici ve onunla ilgili bir şey, yaklaşmayı istemek çok aptalca olsa da ona ulaşmak istememe neden oluyor. Bana tekrar yaklaşmasına izin vermek bile intihar olur. Güvenliğim ve akıl sağlığım için Maxim'den ne pahasına olursa olsun uzak durmalıyım.

Sadece bir sorun var. Ben yapamam.

Ona maruz kalmak için para alıyorum. Onun karşısında oturmak faturalarımı ödüyor. Ve bu da bir süre daha bu amansız durumda sıkışıp kalacağım anlamına geliyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İzlendiğim hissinden kurtulamıyorum.

Başımı sallayıp kadını dinliyormuş gibi yaparken park yerindeki arabaları tarıyorum. Aracını görmesem de, artan endişemden ve onun orada olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Bayan Birch monologuna devam etti. Rüyalarından bahsederken - konuşabilen dev bir hindi tarafından kovalanmakla ilgili bir şey- beni izleyen biri olup olmadığını görmek için panjurların arasından gözlerimi kısarak bakıyorum. Maxim'in arabası dışarıda olmasa bile, gölgelerin arasında gizleniyor olabilir.

Maxim'le ilgili en sinir bozucu şey de bu. Nerede olayım, düşüncelerime zorla giriyor. İşte. Evde. Evde.

bakkal dükkanı. Gölgede gizlenen, üzerime saldırmaya hazır bir öcü gibi.

Belli ki değil. Gerçekten değil. Ama zihinsel bariyerlerime sızmaya devam ediyor. Dikkatli olmazsam beni boğacak bir endişe dalgasına neden olmaya devam ediyor. Bir gelgit yarattı ve ben tehlikeli bölgede duruyorum.

"Dr. Reeves, beni dinliyor musunuz?" Bayan Birch yumuşak sesini sinirli bir tizliğe yükselterek sorar.

Yanaklarıma bir sıcaklık hücum ediyor. Bu kadın onu dinlemem için bana iyi para ödüyor, ama ben kendi sorunlarımla uğraşmaktan onunkilere odaklanamıyorum. Ne harika bir psikiyatristim.

"Evet," dedim. "Şu panjurları hemen kapatacağım."

Ayağa kalkıyorum ve otoparka bakan büyük pencereye doğru yürüyorum. Artık daha net bir görüşe sahip olduğum için, gözlerim tüm otoparkı tekrar tarıyor ve yersiz bir şey ya da kimse görüp görmediğimi kontrol ediyor.

Arabam önündeki direğe çarpmaktan kıl payı kurtuldu ama gördüğüm tek önemli şey bu. Ondan hiçbir iz yok.

Maxim gitti. Tanrıya şükür.

Sessiz bir iç çekişle panjurların yanındaki ipi aşağı çekiyorum ve plastik tahtalar çarparak kapanıyor. Üzerimize yeni bir karanlık çöküyor, ben de tepe lambasını açıyorum.

"Bana sürekli gördüğün şu rüyadan bahsediyordun," diyorum tekrar oturmadan önce. "Hindiyle ilgili olan mı?"

En azından bundan bahsettiğini umuyorum. İtiraf ediyorum, boşluğa düşmeye başladım. Konuşkan danışanlarla bunu yapmak kolaydır. Maxim'le seanslara girdiğimde, açıkçası tükenene kadar savaşıp ondan her hece bilgiyi almaya çalıştığım da çok topraklanmış oluyorum.

Lanet olsun, yine başladım. Keşke düşüncelerimi işgal etmeyi bıraksa. Keşke beni zihnimde rahat bıraksa. Son seansımızı yaptığımızda ve o adamla bir daha yüz yüze gelmek zorunda kalmadığımda mutlu .

On Birinci Bölüm

Maxim

M Botlarım marketteki zeminlerde gıcırıyor. Ayaklarımı yeterince kaldıramıyorum. Bugün özel "seanslarımdan" birinde doktoru görme fırsatım olmadı, bu yüzden Belki de onsuz kendimi biraz kaybolmuş hissediyordum.

Sanki şeytan bana gülümsüyormuş gibi, ekmek reyonunun sonundaki köşeyi dönüyorum ve onu görüyorum. Aniden durduğum için ayakkabılarım daha fazla gıcırıyor ve beni fark etmesini önlemek için geriye doğru sıçırıyorum. Köşeyi döndükten sonra, onun çeşitli kavunları kaldırıp okşamasını izliyorum. Narin parmakları dokulu kabukları sıkıp avuçluyor ve her hareketi karşısında sikim sertleşiyor. Keşke bana da aynı dikkatle dokunsa.

Keşke bana hiç dokunmasaydı.

Nefes alışım hızlanıyor. Neredeyse onun kokusunu buradan alabiliyorum; hafif parfümü, yıkandığı meyveli vücut losyonunu zar zor bastırıyor.

Sarah büyük kavunu bir kenara koyar, altındakini alır, arabaya koyar ve aceleyle gider. Sürekli bir acelesi varmış gibi görünüyor, sanki çalışmaktan başka bir şey yapmaya vakti yokmuş gibi.

Onu takip etmeyi düşünüyorum ama kavunun üzerindeki ellerini düşünmeden edemiyorum. Atmadan önce ona öyle bir odaklanarak dokunmuştu ki. Önceden belirlediğim adımlarım beni meyve adasına doğru götürüyor, ben daha dürtümü fark edemeden. Yaşlı bir kadın paytak paytak yürüyor.

ve eli doktorun tuttuğu kavuna doğru hareket eder.

"Eğer o kavuna dokunursan, seni eve kadar takip eder ve öldürürüm," diyorum.

Göğsünü tutuyor ve ben de fırsattan istifade meyvemi alıyorum. Kolumun altına koyup kasaya doğru yöneldiğimde konuşamayacak kadar şaşır mıştı.

Zihnimde hiper odak haline gelen bir satın alma işlemini aceleyle gerçekleştiriyorum. Sarah'nın narin parmaklarının dış derideki küçük çukurların üzerinde nasıl gezindiğini düşünmeden edemiyorum. Aceleyle arabama binip rehabilitasyon merkezine giderken elimi küçük ödölümün üzerinde tutuyorum.

Kolumun altında taşırken ve içeri girerken kimse bana soru sormuyor. Sadece yanından geçtiğim komşulardan biri dostça başını sallıyor. Muhtemelen sağlıklı bir yaşam sürüyormuşum, sonunda hayatımı düzene sokmuşum gibi görünüyorum. Ya da bir meyve arkadaşım la yarı deli olduğumu düşünüyorlar. Her iki durumda da umurumda değil. Başkalarının düşüncelerini önemsemek beni daha önce durdurmadı, şimdi de durdurmayacak.

Kavunu yatağıma getiriyorum, yatağın altından bıçağımı alıyorum ve bıçağı kalın kabuğa saplıyorum. Mükemmel bir delik açana kadar kazıyorum, döndürüyorum ve kesiyorum. Parmaklarım doktorun sıyıran dokunuşunu hissettiğim aynı çıkıntılar la sıyırırken aletim seğiriyor. Aşaağı uzanıyorum, pantolonumun fermuarını açıyorum ve kendimi kurtarıyorum.

Dudağımı ısırarak arkama yaslanıyorum ve meyveyi ters çevirerek deliğini sikimin üzerine indiriyorum. Turuncu et, penisimin etrafında geriliyor. İnliyorum ve kavunun sert dış yüzeyine dokunuyorum, sanki kendimi onun vücuduyla becerirken onu hissediyormuşum gibi.

"Kahretsin doktor," diye inliyorum meyvenin eti ezilerek izinsiz girişten uzaklaşırken.

Kendimi daha sert ve daha hızlı beceriyorum ve pantolonumun önüne meyve suyu damlıyor. Birazını elime alıp ağızıma götürüyorum. Tatlılığın ona ait olduğunu hayal ederken parmaklarım dudaklarımın arasından kayıyor.

Diğer elimi kullanarak kendimi meyveyle becermeye devam ediyorum. Onu yönlendirmek için tüm avucumu kullanıyorum. Diğer taraftaki kabuğu itmek üzereymişim gibi hissettiğimde kaslarım esniyor ve geriliyor. Eğer önümde olsaydı onu bu kadar sert becerirdim. Fırsatım olsaydı onu nasıl ikiye ayırırdım.

Hayır,
eğer
değil. Ne
zaman.

Parmaklarını bir meyve parçasının üzerinde görmek bile onu sikkemek istememe neden oluyorsa, kontrol edebileceğim çok fazla şey kalmamış demektir.

Kavunu iki elimle kavırıyorum ve itişlerimi yavaşlatıyorum. Vücut ısım içindeki yumuşak eti ısıtıyor. Gözlerimi kapatırsam, neredeyse insani bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. İçine boşalırken onun küçük, güzel amcığı gibi davranabiliyorum.

Ve aynen böyle, onu doldurma düşüncesi omurgamda bir zevk şimşegi gönderiyor. Boşalırken dudaklarımdan kalın bir inilti çıkıyor, turuncu etin içine kremi beyaz yayılıyor.

Aletimi meyveden çekiyorum ve benim ılık ıslaklıkla parlıyor. Kavunu kaldırıyorum, baş aşağı çeviriyorum ve bekleyen ağzımın üzerine tutuyorum. Dilimin üzerine boncuk boncuk boşalıyor, yumuşak, tatlı, meyvemsi bir tat onu takip ediyor.

"Yakında, doktor. Yakında dolan sen olacaksın, bu lanet meyve değil."

Bu boş bir tehdit değil. Bu bir söz ve tutmayı planlıyorum.

On İkinci Bölüm

Sarah

H Yine geç kaldı, bu sefer neredeyse otuz dakika. Bu randevuyu günümün sonuna planladım, böylece onun varlığı müşterilerimle geçireceğim zamanı engellemeyecek. ondan sonra gelecek kadar talihsiz. Şimdi mi? Şimdi kapatmama ve onu suçlu olarak belgelememe üç saniye kaldı.

Kalemimi bilgisayar masasına vurarak ona *zorunlu* randevusuna gelmesi için tam beş dakika daha veriyorum. Ekranı bakarken içimdeki acı azalıyor. Maxim eski bir mahkûm. Rehabilitasyon merkezinde biriyle kavga etmiş olabilir. Yasadışı bir maddeyle aşırı doz almış olabilir. Bildiğim kadarıyla ölmüş de olabilir.

Şartlı tahliye memuru yerine polisi mi aramalıyım? Onu hapis haneye geri göndermek yerine sosyal güvenlik kontrolü yaptırmalı mıyım? Kalemimi masaya vurmayı bıraktım. Eğer gerçekten ölmüş olsaydı, bu benim için bir lütuf olurdu. Öyleyse neden bu beni *neredeyse* rahatsız ediyor?

onu bir daha asla göremeyeceğimin farkında mısın?

Sanırım henüz ona ulaşamadığım için. Belki de ona yardım edemediğim için duyduğum bir korkudur. Ama aynı zamanda rasyonalize ettiğim başka bir şey olmasından da korkuyorum.

"Hey, doktor," diyor kapı aralığından.

İçeri girdiğini bile duymadım. Muhtemelen la-la diyarındaymışım gibi görünüyordum, ki öyleydin. Çoğunlukla onun ölümünü düşünüyordum.

"Maxim, sen ..." Saate bakıyorum. On dakikadır düşüncelerimin içinde kaybolmuşum. "Kırk dakika geciktin."

"Arabamda sorunlar vardı," diyor. Sakin tavrı beni son derece rahatsız ediyor.

"İş telefon numaram sende var. Beni arayıp geç kaldığını söyleyebilirdin."

Omuz silkiyor, kanepeye oturuyor ve bir bacağını kalçasının üzerine çaprazlıyor. Kucağında bir Tupperware kabı duruyor.

"O da ne?" diye sordum.

"Bu mu?" Kucağından kaldırıyor ve içinde soluk ve turuncu bir şey çingırdıyor. Kapağını çekip çıkarıyor ve kesilmiş meyve parçalarını gösteriyor. "Bu kavun. Senin için biraz getirdim. En sevdiklerimden biridir."

Benimkini de.

Elinden alırken gülümsemeye zorluyorum ama bu tamamen sahte bir gülümseme değil. Bu küçük hareket onun için hoş görünüyor. Sanki çizgilerini değiştirmiş gibi. Ama bu rastgele iyilik hakkında ne bilmiyorum. Bu onun doğasında yok gibi. Tehditkâr ve gizemli olmaktan başka bir şey yapması tamamen doğal görünmüyor.

O gittikten sonra çöp kutusuna atmaktan başka bir şey yapmaya niyetim olmadan kabı masanın üzerine koyuyorum. Bu onun yaptığı gerçek bir iyilik olsa bile, güven eksikliğim risk almama izin vermiyor. Ona yakın olan herkesin öldüğü gerçeğini göz önünde bulundurursak, birkaç ısırık kavun benim hayatıma değmez.

Ayrıca, geç kaldığı için ona hâlâ kızgıyım.

"Teşekkürler Maxim, ama yirmi dakika kala buraya öylece girip bu seansın sayılmasını bekleyemezsin."

"Beni biraz rahat bırakabilir misiniz doktor? Sürmek zorunda kaldığım arabayı gördünüz mü? Buraya gelebildiğim için şanslıyım."

"Sana zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, ama mahkemeler-"

"Saygısızlık etmek istemem, mahkemeleri siktir et. Burada bulunma sebebimi

Eğer istersen bütün gün. Eğer kendinizi mecbur hissediyorsanız, onlara bu ofiste *yaşadığımı* söyleyebilirsiniz. Mahkemelere istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz, yani saat beşten beri burada olduğumu söyleyebilirsiniz. Değil mi?"

Dudaklarım gerildi. "Benden evrakların üzerine yalan söylememi mi istiyorsun?" "Evet," diyor utanmadan.

Maxim ayağa kalkıyor ve üzerimde yükseliyor. Yaklaşırken ellerini sandalyemin kolçaklarına koyuyor. Her nefes verişinde

boynumdaki saçları fırçalıyor. O kadar yakın. Korktuğumu belli etmemek için nefesime odaklanıyorum.

Bana sırtıyor. ", doktor."

korkutmaya çalışıyor ve işe yarıyor. İşe yarıyor amına koyayım. "Tamam Maxim, ama sadece bu seferlik."

"Kötü, kötü doktor," diyor.

Ağzının nasıl hareket ettiğine odaklanmam suç. Tıpkı benim onun siciline yaptığım gibi. Ama benim gizli bir amacım var.

"Ama tek bir şartla," diye ekliyorum. "Bir sonraki seansımızda açılmak zorundasın."

Omuz silkiyor ve ben bunu bir anlaşma olarak kabul ediyorum.

"Senin için kayıtlarımı değiştirdiğime göre, bunu önümüzdeki hafta halletmeliyiz." Çenemi kaldırıyorum. "Zamanında."

"Peki hanımefendi. Haftaya görüşürüz."

Ellerini sandalyemden çekip kendini düzeltiyor. Parmağıyla Tupperware'in tepesine vuruyor. "İşin bittiğinde bunu geri alabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Keyfini çıkarın," diyor kapıya doğru ilerleyip çıkarken.

Ayak sesleri koridorda uzaklaştığında odayı bayat bir sessizlik kaplıyor. Hırıltılı midem sessizliği bozarken kabın kırmızı kapağına takılıyor. Bugün öğle yemeğini atlamamalıydım.

Kabı açıyorum ve iyi oyulmuş meyvelere bakıyorum. Portakal şeritlerine birinci sınıf Wagyu bifteği dilimleri gibi bakarken midem yine gurulduyor. Belki bir ısırıktan bir şey olmaz.

Bir parçasını tutup burnuma götürüyorum. Kokluyorum ve tanıdık koku sinüslerimde dolaşıyor. Annem her hafta sonu sabahı masaya kavun koyardı. Kahvaltının vazgeçilmeziydi. Bu meyveye olan sevgim iki parçalı bir lezzet ve bir parçalı anılardan oluşuyor.

Bir ısırık alıyorum, bir kısmı ağzımın kenarından dökülmeden önce suyunun tadını çıkarıyorum. Elimdeki şeridi bitirdiğimde, son ısırıkta tuzlu bir şey fark ediyorum. Meyvemsi olmayan bir şey.

Ekşi bir ifadeyle kavun şeritlerine bakıyorum ve ne kadar büyük bir hata yapmış olabileceğimi fark ediyorum. Eğer hastalanırsam -ya da daha kötüsü, ölürsem- bunun sebebinin o olduğuna dair kanıt istiyorum.

küçük bir plastik torba alıyorum ve kabın kalan içeriğini içine boşaltıyorum. Tupperware'i yıkayacağım ve

Bir sonraki toplantımızda iade et. Hepsini yemediğimi bilmesine gerek yok. Sonra, bir post-it'e hızlıca bir not yazıp çantaya ilıştiriyorum.

Eğer bana bir şey olursa, bu meyveyi kontrol et. Maxim Jankowski'den geldi.

Çantayı masamın çekmecesine yerleştirdikten sonra arkama yaslanıp alnımı ovuyorum. Hafif bir baş ağrısı şakaklarıma vuruyor. Ona güvendiğim için başıma gelen buydu. İyi davrandığım için. şimdi önümüzdeki kırk sekiz saati her ağrı ve sızının rastgele bir zehrin belirtisi olup olmadığını merak ederek geçirmek zorunda kalacağım.

Belki de Maxim'in doğru bir fikri vardır. Kimseye güvenme. Böylesi daha güvenli.

On Üçüncü Bölüm

Maxim

Dr. Reeves, güzel yüzünde çatık kaşlar ve her hareketinde belirgin bir hayal kırıklığıyla evine girer. Hediyeinden hoşlanmadığına eminim. Ne kadar yazık. Bunu sadece onun için yapmıştım. mükemmeldi.

Boş tupperware'i kolunun altında taşıyor ve onun o kavunu yediğini, narin parmaklarının meyveyi kavradığını ve gizli malzemenin tadına bakarken yüzündeki şaşkın ifadeyi düşündükçe sikim zonklıyor. Fantezim zihnimde canlandırdığım ve onun için döktüğüm her şeyi yutuyor.

Ön kapıyı kapatıyor, yüzündeki bir tutam saçı savuruyor ve mutfığa doğru yöneliyor. Küçük doktorum hüsrana uğradı. Ve kızgın. Benim yüzümden mi? Sırrımı mı anladı? Gelişimin ağzını doldurduğunu biliyor mu?

Belki de her sorunun cevabı evettir ve belki de hoşuna gittiği için kendine kızıyordur. Ben buna inanmayı seçiyorum. Hoşuna gitti ve daha fazlasını istiyor ve bunun için kendinden nefret ediyor.

Keşke içeri girip o nefretten faydalanabilseydim. O nefreti onun içinden söküp .

Ama benim inanmayı seçtiğim şeyle gerçek olan aynı şey değil. Gerçekte, muhtemelen işinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştır, benden değil. Muhtemelen beni hiç düşünmüyordur. Yine de beynine gireceğimi garanti ettim. Karşı koymaya çalışacak ama ben aklının bir ucundan diğerine geçeceğim.

Tupperware kabını yere bıraktığı bir an için, odaklanmam gereken şey bu. Hala düşüncelerine sızabilirim.

Ne yazık ki bu sonsuza kadar yeterli olmayacak. Eninde sonunda onun içine sızmam gerekecek.

Evinin içinde dolaşırken ışıklar aydınlık bir iz bırakarak yanıp sönüyor. Önce mutfak, sonra yemek odası ve en son oturma odası aydınlanıyor. Oturma odasındaki neredeyse duvardan duvara ve tavandan tabana pencereler bana mükemmel bir manzara sunuyor. Onu izlemeye devam edebilmek için aceleyle evin arka tarafına geçip en sevdiğim meşe ağacının önündeki çalılar arkasına gizleniyorum.

Paltosunu çıkarıyor ve normal rutinini bozarak kanepeye oturuyor. Genellikle aydınlatma ritüelini bitirir bitirmez duş almak için üst kata çıkar. Benim güzel alışkanlık yaratığının işten sonra rahatladığını hiç görmemiştim.

Sehpadan kumandayı kapıyor, televizyonu açıyor ve pelüş koltuğa gömülüyor. Memnun bir iç çekişle göğsünü kaldırıp indirirken ayaklarını yere vuruyor. Onu bu kadar rahatlamış görmek, duş almak için soyunmasını izlemekten daha tuhaf hissettiriyor. Her nasılsa, bu çok daha samimi. Onun bu ani normallığı ilgimi çekiyor.

En savunmasız anlarımızda, izlendiğimize dair düşünceler sık sık zihnimizden geçer. Bu insan doğasıdır. Doğal içgüdü. Ancak gardımızı düşürdüğümüzde, sadece normal şeyler yaparken, pencerelerimizin hemen dışında kimin pusuya yatmış olabileceğini düşünmek için durmayız.

Bu aynı zamanda doktorun şu anda beni düşünmediği anlamına geliyor ve bu bir sorun. Ofisinde benimle tam bir saat geçirmediği için mi bu kadar kolay unutuluyorum? Bu yüzden mi işten sonra duş almadı? Bensiz daha mı rahat?

Siktir et onu. Benim yanımda nasıl rahatlayacağını öğrense iyi olur. Eğer yapamazsa, onu nasıl rahatlatacağımı biliyorum.

Uyuyakaldığını fark edene kadar çalılar arasında kalıyorum. Başını yana düşüyor ve kumanda gevşemiş tutuşundan zar zor sallanıyor. Göğsü yavaş ve sabit bir ritimle inip kalkıyor. Her ne kadar burada kalıp onun uyumasını izlemek istesem de, daha heyecan verici bir fikrim var.

Uzayan gölgelerin arasından, evinin arka tarafına doğru sürünüyorum. Kolu çektiğimde arka kapı açılıyor ve sessizce içeri süzülüyorum. Bu anı oturma odasına gidip her zaman istediğim şeyi almak için kullanabilirdim, ama öyle olmasını istemiyorum, her ne kadar

neredeyse hiç durmadan bunu düşündüm. Bunun yerine, sessiz adımlarla merdivenleri tırmanıyorum ve onun banyosunun kapısında duruyorum.

Onu her duş alırken izlediğimde burnuma dolan kokuyu içime çekiyorum. Odaya girip granit tezgahın yanına yürüyorum ve parmak uçlarımı soğuk yüzeyde gezdiriyorum. Ellerim onu o yapan her şeyi sıyrıyor.

Fırçası.

Saç tokası.

Bileğine taktığı saç bağı.

Lanet diş fırçası. Tanrım, bu mükemmel.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan diş fırçasını kaptım ve sikimi çıkardım. Beyaz kılların üzerine eğilip içimde gizlenen canavarı serbest bırakırsam ona neler yapacağımı düşünerek kendimi tatmin ederken ellerim vuruşlarımı yönlendiriyor. Detaylı bir fantezi kafamda bir film gibi oynuyor ve o da isteksiz bir yıldız.

Küçük güzel kalçalarını ayırıyorum ve durmam için yalvarana kadar onu beceriyorum. Gözlerinden damlayan yaşların tuzunu neredeyse tadabiliyorum. Her hayali protesto çığlığı taşaklarıma bir ağrı gönderiyor.

Diş fırçasını yaklaştırıp sikimin başına bastırırken daha sert ve daha hızlı vuruyorum. Boğmak zorunda kaldığım bir inilti ile yükümü kılların üzerine döküyorum, ama bir kısmı elime damlıyor.

Bu olmaz.

Bir damlanın bile boşa gitmesine izin vermek yerine, onu bırakacak başka bir yer arıyorum. Duşuna bakıyorum ve şeffaf bir kancadan sarkan mor bir puf görüyorum. Duş alırken çıplak vücuduna sürtünmesini izlediğim mor kabarıklığın aynısı. kavriyorum ve boşalmayla ıslanmış elimi etrafına sarıyorum, son zevkim ağa karışana kadar kaydırıyorum ve siliyorum. Doktorumun dişlerini fırçalaması ve mükemmel vücudunu benimle yıkaması için sabırsızlanıyorum.

"Vücudunun her yerinde benim olmamın tadını çıkar, doktor," diye fısıldıyorum.

Evden çıkarken içimi bir sıkıntı kaplıyor. Bu küçük eylemler heyecanını kaybediyor. Dopamin etkisi ihmal edilebilir bir düzeye indi ve daha fazlasına ihtiyaç duymamın an meselesi olduğunu biliyorum. Daha büyük bir şeye. Daha cesur.

Onun banyosunda hayal ettiğim gibi bir şey.

Aramızda olanların tamamen tek taraflı olmasını istemesem de, onun da bunu benim kadar istemesini istesem de, bana başka seçenek bırakmayabilir. Yemek ister sıcak ister soğuk olsun, aç bir adamın yine de yemeye ihtiyacı vardır.

Bölüm On Dört

Sarah

M Güne ağızımda ekşi bir tatla başlıyorum. Dün gece yatağıma
uyduğımda dişlerimi fırçalamayı unutmuştum. Banyonun ışığını bile
kapatamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Bu tat belli ki meyvenin
psikosomatik bir geri dönüşüydü, çünkü dişlerimi fırçalarken tekrar
tadına bakıyorum. Diş fırçamı lavabonun altındaki küçük çöp kutusuna
attım ve ağız kokusundan kurtulmak için gargara yaptım.
garip bir tat var.

Nane gibi temiz nefesimle kendimi koşturmayaya zorluyorum. Evimin
arkasındaki dolambaçlı ATV yollarını kullanıp iyi bir egzersiz
yapmayı aylar oldu. On kilo aldım ve genel olarak daha kötü
hissediyorum.

İşimde çok mutsuz olmamın da bir faydası yok. Belki de evden
daha sık çıkıp dopaminin beynime akmasına izin verseydim bu kadar
kötü hissetmezdim.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve evimin etrafında ağaçlara doğru
dönüyorum. Bugün hava güzel ve her zamankinden çok daha serin.
Ağaçların yanında durduğumda spor saatimin tozunu alıp bileğime
sarıyorum. Nabzım ekranda beliriyor ve dakikada doksan atımlık bir
stresle yanıp sönüyor.

Ayakkabılarımın sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol ettikten sonra,
yapraklardan oluşan kemerli geçide doğru ilerliyorum ve etrafımı
yüksek ağaçlar sarıyor. Yavaş bir koşuyla başlıyorum. Vücudum, kendi
pratiğime başlamadan önce günde iki mil koştuğumu neredeyse hiç
hatırlamıyor.

Ben hızlandıkça ağaçlar bulanıklaşıyor. Yeşilin tonları, devasa bir bitkiye aitmiş gibi görünene kadar birbirine karışıyor. Ayaklarım ayakkabılarımın altındaki yumuşak toprağa çarptıkça nefes alışım hızlanıyor. Aldığım her kilo, koşmaya çalışırken üzerimde ağır bir yük oluşturuyor ve sonunda durmak zorunda kalıyorum.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup belimden b k l yorum ve yan tarafıma doğru ilerleyen acı verici dikişi durdurmak için ciğerlerimdeki her şeyi  fl yorum. Nefesimi tutmaya ve hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Terden olduğunu düşünüp silmek için boynuma doğru uzanıyorum ama karıncalanma hissi sadece kollarıma yayılıyor.

Artık şüpheliyim. İzlendiğimi hissediyorum.

Durup topuklarımın üzerinde dönüyorum, arkamdaki ormana bakıyorum ama ağaçların dışında sadece patikada zıplayan bir sincap görüyorum.

Sakin ol.

Ormanın ortasındayım. Benim için en büyük tehdit kuduz bir tavşan ya da onun gibi bir şey.  ılgın, sivri dişli bir tavşanı üzerime saldırdıktan sonra ağaçların arasından geçirme düşüncesiyle kendi kendime kıkırdıyorum.

Daha yavaş bir koşuya başlamadan önce "Kendine gel," diye fısıldıyorum.

İşe yaramıyor.

Koşarken genellikle her adımımı ve kal alarımındaki her yanma hissini takıntı haline getiririm ama şu anda biri tarafından izlendiğimi düşünmeden edemiyorum. Yavaşlayıp duruyorum ve tekrar arkamı dönüyorum. Hiçbir şey yok. Aslında, hiçbir şey yoktan da az. Bir sincap bile patikada koşuşturmuyor.

Arkamı döndüğümde bir el ağzımı kapatıyor.  ığlık atmaya çalışıyorum ama saldırganın avucu sesimi yutuyor. Adam öne doğru eğilirken lastiksi bir doku yanağıma doğru kayıyor. Maskesinden güçlü bir lateks kokusu yayılıyor. Tam bir kafatası maskesi, gözlerini, sa  rengini -onu tanımlayabilecek herhangi bir şeyi- görmemi engellemek için her şeyi örtüyor.

Tanrım, ben böyle  l yorum.

Koşuya çıkarsam böyle olur işte. Binge izliyor

Law and Order bana hiçbir şey öğretmedi mi?

Ağırlığımı değiştiriyorum ve spor ayakkabımı diz kapağına gönderiyorum. Bacağı bükülüyor ve beni bir serbest bırakıyor ama bu yeterli olmuyor.

kaçmak için zaman. Yine de çığlık atmak için yeterli bir zaman ve eli ağzımdan çıkar çıkmaz nefesimi içime çekip bağırarak yardım istiyorum.

Kolumu kavradı ve beni geriye doğru çekti.

"Benden ne istiyorsun?" Paniklemiş, nefes nefese kalmış bedenimden her bir kelimeyi çıkarmak için savaşıyor soruyorum.

Maskenin arkasından boğuk bir ses geliyor. "Her lanet şeyi. Senden her şeyi istiyorum."

Parmaklarının uçları tenime batarken, "Lütfen yapma," diye yalvarıyorum.

Beni bir ağaca doğru itiyor ve sırtım ağaca çarpıyor. Korku beni boğuyor. Elini tekrar ağzıma götürdüğünde nabzım korkunç seviyelere ulaşırken, fitness saatim sürekli bip sesleri çıkarıyor.

Diğer eliyle bileğimi kavriyor ve büküyor. "Vücudunun korkuya nasıl tepki verdiğini görebilmeyi seviyorum. Çok korkuyorsun, değil mi? Sana yapacaklarımdan korkuyorsun. Aklın da çok hızlı çalışıyor. Seni becerip beceremeyeceğimi mi merak ediyorsun?"

Buna nasıl cevap verebilirim ki? Elbette korkuyorum. Bunları yapan ve yalnız bir kadın gördüklerinde bu iğrenç düşüncelere kapılan erkeklerin psikanalizini yapıyorum. Dürtülerini kontrol edemeyen erkekler.

Terapist şapkamı takıp bu adamla bir hastaymış gibi konuşmak istiyorum ama yapamıyorum. Ses tellerim donmuş durumda. Kelimeler çok aşağıda kalıyor ve gözyaşlarım yüzümden akıp göğsüme damlarken tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Merak etme, seni sikmeyeceğim," diyor.

İçgüdüsel olarak rahat bir nefes alıyorum, ama sonra bileklerimi başımın üstünde tutuyor. Kaba ağaç kabuğu ellerimin arkasını tırmıklıyor.

"Konuşma ya da ses çıkarma. Zevkten değilse çığlık atma. Eğer talimatlara uymazsan boğazını keserim ve seni burada kan kaybından ölmeye terk ederim." Kelimeler, saatimden gelen çılgınca bip seslerini bastırmakta zorlanıyor.

Başımı sallıyorum ve dikkatini taytımaya vermeden önce elini ağzımdan . Kumaşı kalçalarımdan aşağı yırtmadan önce kaygan malzemeyi sıkı bir şekilde kavriyor. Çığlık atmamı ve durması için yalvarmamı düşündüğümde, tehditleri beni susturuyor.

Eli bacaklarımdan birleştiği yere geliyor ve ben daha tepki bile vermeden iki parmağı içime giriyor. Nefesim kesiliyor ve sessiz bir çığlık atıyorum ama tehdidi boğazımı sıkıyor ve çığlık atmamı . Parmaklarını benden çekiyor ve sonra tekrar daldırıyor

Tekrar içeri. Ve tekrar. Gözlerim isteğim dışında geri dönene kadar bu saldırıya devam ediyor.

"Siktir, çok sıkıydın," diye .

Sözleri beni etkiliyor. Dokunuşu beni etkiliyor. Parmaklarıyla beni beceriyor ve sonra tekrar içime itmeden önce klitorisimi döndürmek için dışarı çekiyor. Dudaklarımdan isyankâr bir inilti kaçıyor ve neredeyse o maskenin altındaki sırıtışını hissedebiliyorum.

"Maskeli bir yabancınn senin tatlı, masum amını sikmesi hoşuna mı gidiyor? Sen kötü bir kızsın." Boğuk sözleri narin ipler gibi ve leğen kemiğim kıvrılıp sıcaklığımı avucuna doğru itene kadar sıkıca çekiyorlar. Parmaklarını içimde hareket ettirirken elinin etini bana sürüyor.

Suçluluk duygusu beni arılar gibi sarıyor. Her acı düşünce bir sarsıntıyla içime saplanıyor.

Bu çok iyi

hissettiriyor. Bu

çok yanlış.

Boşalacağım.

Bir psikopatın dokunuşuna geleceğim.

Aklımın bir köşesinde, bunu başka bir şeyin takip edeceğini biliyorum. Maskeli tecavüzcüler, ormana önce kurbanlarının gelmesini sağlamazlar.

Sadece bu anın tadını çıkar, diyorum kendime. En son ne zaman biri sana dokundu? Seni istedi? En son ne zaman bu kadar yalnız hissetmedin?

Kalçalarımı ona doğru savuruyorum, uzun zamandır yaşamadığım türden bir orgazmı koalamak için pelvisimi döndürüyorum. Bu zevki yakalıyorum ve kaslarım baş döndürücü bir hızla kasılana ve beynime bir sıcaklık dalgası hücum edene kadar bencilce sürüyorum. Ereksiyonu kalçamın iç kısmına baskı yaparken, elinin etrafında kasılıyorum ve çığlık atıyorum.

"Benim için mi geliyorsun? Pis kız," diyor, alçak, çakıllı sesi lastiğin arkasına gizlenmiş.

Orgazm azalırken hava emiyorum ve ağaca yaslanıyorum. Elini benden çekiyor ve maskesini parmaklarını altından geçirecek kadar kaldırıyor. Sonra içime bir sıcaklık daha gönderen bir şey yapıyor.

Beni parmaklarından yalayıp emiyor.

Beni tadarken ağzından çıkan ıslak seslere alçak bir inilti karışıyor. Sonra, başka bir söylemeden, benden uzaklaştı.

dengesiz birinin güveniyle.

Görüş alanımdan çıktığında bacaklarım tekrar koşacak gücü buluyor. Polisi aramam ihtimaline karşı aklıma gelen her özelliği zihnime not ediyorum ama onlara ne diyebilirdim ki? Maskeli, akıl hastası bir adam beni ormanda köşeye sıkıştırdı ve ben gelene kadar parmakladı mı?

Tanrı aşkına, ben kendime inanmazken başkasının inanmasını nasıl bekleyebilirim?

Evime koşarak giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve bacaklarımın arasında rahatsız edici bir o adamın parmaklarını içimde düşünmeye devam ediyorum.

Saldırıya uğradım.

Saldırıya uğradım.

Peki saldırı neden bu kadar tek taraflıydı?

Ve tekrar olacak mı?

On Beşinci Bölüm

Maxim

M Dizim acıyor. Beni iyi hakladı. Bunu kabul ediyorum. Ama onu bir kez avucumun içine aldığım da ve çaresizliğinin kokusunu aldığım da ya da sesini duyduğum da gitmesine izin veremezdim. Korku.

Bip, bip, bip.

Ofisine girerken normal yürümek için kendimi zorluyorum. Acı diz kapağımı gıcırdatıyor ve eklemi olması gerektiği gibi çalışmaya zorlarken öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. Bakışlarını üzerime çekmeden koltuğa otururken nefesimi serbest bırakıyorum ama topallayarak girseydim beni fark edeceğinden emin değilim. Boşluğa bakıyor.

Bunu ona ben mi yaptım?

Boğazımı temizliyorum ve sonunda bana bakıyor. "Maxim," fısıldıyor, not defterini ve kalemmini almak için arkasına uzanıyor. Onları kucağına koyuyor ve bana bakmadan boş sayfalara bakıyor.

Evet, bunu ben yaptım.

Bencilce.

Özür dilemeden.

İşkence görmüş bir zihninde kayboldu ve belki de bu şiirsel bir adalettir. Belki de bunun nasıl bir şey olduğunun tadına bakıyordur. Hasarlı malları analiz etmek yerine, kendisi de biraz hasar almıştır. Travma ona dayatılmış ve o da buna katlanmak ve bir şekilde hayatta normal bir şekilde işlev görmek zorunda.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

Cevap vermiyor.

Sırıtiyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Hepsini ben öldürdüm." İtirafıma hâlâ tepki vermiyor.

"Kardeşimi kuyuya ittim." Hiçbir şey.

Kafası tamamen karışmış.

Acıya rağmen ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Tepesinde yükseldiğimde sıçradı.

"Sorun nedir, doktor? Söylediğim her şeyi kaçırdın. Benden hep bunu istediğini sanıyordum."

"Ne dedin sen?" diye soruyor, terden ıslanmış saçlarını yanağından çekerken o anın içine itiliyor. Hâlâ bakışlarımı kaçırıyor ama en azından dinliyor.

"Artık çok geç doktor. Kendimi tekrarlamıyorum. Yine de bazı şeyleri kaçırdınız."

Boğazımı temizliyorum ve o sarsılıyor. Çok ürkek. Korkmuş. Bunu ben yaptım.

Başardım amına koyayım.

Ve geri alacağım.

Ona yaşattığım travmayı düzeltmenin tek yolu ona benden korkacak bir şey olmadığını göstermek. En azından bu şekilde değil. Ama onu boşaltan maskeli adamın ben olduğumu itiraf edersem, kaçacaktır. Sadece kaçmakla kalmayacak, dizim yüzünden kaçacak.

Eninde sonunda ona söylemem gerekecek ama bu bugün olmayacak. Onun yerine, kokusunu içime çekiyorum ve anıların bana geri dönmesine izin veriyorum. amının parmaklarımın etrafında nasıl sıkıldığını ve kasıldığını. Küçük amcığı ne kadar güzeldi. Vücudu ona ihanet ederken o dolgun dudaklarından gelen inilti ve çığlık.

Sandalyesinin arkası ereksiyonumu gizleyebilsin diye yana doğru bir adım atıyorum. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

"Bu uygun değil-"

"Neyin uygun olduğunu umursadığımı mı sanıyorsun?"

Yutkunuyor. "Dün saldırıya uğradım, Maxim. Ve bu şekilde yanımda olmanı istemiyorum," diyor sesini yükselterek ve göğsünü bana doğru kaldırarak. Vücudunun her ince hareketini fark ediyorum.

Elim çenesine gidiyor ve onu kavradığımda sıçırıyor. Başını bir taraftan diğerine hareket ettiriyorum. "Neren incindi?" Onu incitmediğimi bildiğim halde soruyorum. Onu incitmenin tam tersini yaptım. Parmaklarımın etrafına gelene kadar onu memnun ettim.

Yanakları kızarıyor ve bileğimi tutup elimi yüzünden çekmeye çalışıyor. "Bırak beni. Neresini incittiğini göremiyorsun.

Ben."

Bacağımı desteklememeye çalışarak sandalyenin etrafında dolaşıyorum ve sonunda onun önüne geliyorum. Artık bariz ereksiyonumu umursamadan eğildim.

Gözleri ona odaklanıyor. Bir şey söylemek için ağızını açıyor ama önce ben konuşuyorum.

"Eve gidip kendinize baksanız iyi olur doktor. Bu kadar berbat durumdayken başkalarını psikanaliz edecek durumda değilsiniz." Yüzünü bırakıyorum ve omurgamı düzeltiyorum.

"Maxim," diyor sesinde sertlikle.

"Kendine iyi bak," diyorum tekrar, itirazına yer bırakmadan. "Ve bugünü tam bir seans olarak say."

Dudakları aralanıyor ama sözlerini yutuyor. İyi bir kız olacak ve bunu tam bir seans olarak dosyalayacak. O ormanda olanları sindirecek ve her zamankinden daha cesur dönecek. Benim için hazır bir şekilde geri dönecek. Onun kırılganlığından faydalanmak istesem de, benimle savaşan bir doktor istiyorum, önümde kırılan değil.

Ona gelecek hafta görüşeceğimizi söylemeyeceğim çünkü onu görmek için bir sonraki seansımızı beklemeyi planlamıyorum. Bunun yerine eğilip ona sırtıtıyorum. "Yakında görüşürüz."

On Altıncı Bölüm

Sarah

I Yatmadan önce dişlerimi fırçalıyorum, bugün kendimi dünden daha iyi hissediyorum. Maxim, onca insan arasından, kendime zaman ayırmamı sağladıktan sonra kendimi bir gün izin almaya zorladım.

Onun ereksiyonu

unuttum, ama bunu daha fazla kabul edemeyecek kadar yorgundum.

Ayrıca, senin ıstırabından zevk alacak birine benziyordu ve ben o sırada gerçekten zorlanıyordum. Belki gelecek hafta bu konuda bir şeyler söylerim. Ne söyleyebilirim ki?

Hey, Maxim. Geçen hafta ereksiyon olduğunu fark ettim.

Gag. Hiç görmemiş gibi davranmayı tercih ederim.

Banyodaki ışığı kapatıyorum, sıcak yatağıma tırmanıyorum ve kuştüyü yorganın altına giriyorum. Günün çoğunu bu şekilde geçirdim ama sanırım tam da ihtiyacım olan şey buydu. Bir koşuya daha çıkmayacağımdan emindim, orası kesin.

Başımı yastığa koyduğumda, yine de tam olarak o şeyi düşünmeden edemiyorum. O koşuyu. Neye dönüştüğünü. Anıyı yeniden yaşarken ellerim titremeye başlıyor ve titremeyi kontrol etmek için parmaklarımı karnımın üzerinde birleştiriyorum. Aklımdan hiç çıkmıyor, sürekli tekrar ediyor.

Korkunç maske.

Bana dokunma şekli.

Vücudumun ona verdiği tepki.

Tanrım, en çok buna odaklanıyorum. Madem bu kadar korkuyordum, madem gerçekten istemiyordum, nasıl geldim?

Sen daha iyi bilirsin, kendimle tartışıyorum.

Kurbanların bedenlerinin her zaman kendilerine ihanet ettiğini bilmesi gereken biri varsa o da benim. Bu tamamen normal bir olgudur ve bunu müşterilerime sayamayacağım kadar çok kez açıkladım. Koşuya çıkmam benim suçum değil. Saldırıya uğramam benim suçum değil. Bunu zihnimde tekrarlayıp duruyorum.

Uyuyana kadar bunu söylemeye devam edeceğim.

Bacaklarımın arasında yumuşak bir sıcaklık geziniyor. Bir ısı perdesi beni tekrar tekrar örtüyor. Yorgun bir sisin içinde gözümü kırıpıştırarak uyanıyorum. Bu karanlıkta yönümü bulamıyorum ve kendimi bir rüyada sıkışmış gibi hissediyorum. Yuvarlanmaya çalışıyorum ama belimden aşağısı kilitli.

Evet, bir çeşit rüya olmalı. Yarı vücut uyku felci ile birlikte berrak rüya ya da öyle bir şey.

Yüzmek ve ağırlıksız hissetmek yerine, ağırlaşıyorum ve yatağıma yapışıyorum. Bu tür rüyaların anlamını araştırmak için zihnime bir not düşüyorum. Muhtemelen hayatımın berbat olduğu anlamına geliyor.

O sıcaklık tekrar dikkatimi çekiyor. Boğazımdan yumuşak bir inilti yükseliyor ve dudaklarımdan yuvarlanıyor. Beynimin bu rüyada yarattığı sıcaklığın kaynağını hissetmek için uzanıyorum ve parmak uçlarım gevşek plastikte buluşuyor. Battaniyenin altından yayılan lateks kokusu beni ormana geri götürüyor.

Rüya görmüyorum, lanet bir kabus görüyorum. "Nene?" Fısıldıyorum, doğrulmaya çalışıyorum.

Elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni yerimde tutuyor. "Şşş, bu sadece kötü bir rüya," diye homurdanıyor. "Şimdi izin ver daha iyi yapayım."

O sıcaklık tekrar üzerimde ama onu göremiyorum. Yüzümün önündeki lanet elimi bile göremiyorum. Karanlığın içinde gizlenen ve bana asılan bir iblis. Ama sonra bacaklarımın arasındaki sıcak zevke neyin sebep olduğunu anlıyorum.

Bu onun ağzı ve beni yiyip . Hayır, beni *yutuyor*.

Artık rüya görmediğimi biliyorum. Bacaklarımın arasında gerçek bir psikopat var. Ama neden beynim bana *öylece* yatmamı ve bacaklarımın arasında bir suçlu yokmuş gibi davranmamı söylüyor?

Yine mi bacaklar? Kasıklarımın yayılan, omurgama doğru ilerleyen ve bağırsaklarımda kıvrılan bir yılan gibi kıvrılan yükselen zevk için bir fahişeyim.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ağzım durması için bağırarak istiyor ama beynim devam etmesine izin vermem için yalvarıyor.

Bedenim onun dilini beni terk ettiği anda özlüyor. "Lütfen ne?"

Ona durmasını söyle.

Ona devam etmesini söyle.

Kafam çok karışık. Kafam çok karışık.

Konuşmamı bekliyor, parmaklarını içime sokmadan önce açıklığının etrafında döndürüyor. Nefes alıyorum ve ona söyleyecek hiçbir şeyim kalmayana kadar her kelimeyi itiyor. İstesem bile konuşmama imkân kalmayana kadar içime daha sert ve daha hızlı giriyor.

Çıglık atıyorum, sırtım yataktan ayrılıyor ve tavana doğru kıvrılıyor. Dudaklarını aralayıp beni tekrar dillemeden önce tenime karşı sırtıyor. Şimdi dili klitorisimi parmakları içimde. Ellerim titreyen yumruklar halinde çarşafı kavırıyor.

"Tanrım," diye alıyorum.

Kalçalarım öne doğru atılıyor ve amımı ağzına doğru iterek devam etmesi için yalvarıyorum.

Elimi uzatıp ışığı açarsam, yüzünün maskesinin açıkta bıraktığı yarısını görebilirdim. Bu canavarın kim olduğunu söyleyebilirdim. Ama o düğmeye basmak yerine, onu amımın derinliklerine doğru zorladım. İnliyorum, başımı geriye atıyorum, çünkü hiç bu kadar iyi, bu kadar korkunç yanlış bir şey hissetmemiştim.

"Benim için gel," diye fısıldıyor, ağzı bana doğru hareket ediyor.

Ben orgazmın eşiğinde sallanana kadar beni yerken parmakları kalçalarıma giriyor. Sözleri, dilinin her hareketindeki açlık beni uçurumun kenarına itiyor. Boşalıyorum, göğsümü kaldırırken başını kavırıyorum ve şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmı yaşıyorum.

Aşağı iner inmez, mantıklı düşünme zihnime geri dönüyor. Elim çekiyorum ve elektrik düğmesine doğru gidiyorum. Her nasılsa, hamlemi biliyor ve ben ona ulaşmadan üzerime atlıyor. Şimdi bacaklarımin arasında, üstümde, ellerim başımın üstünde.

"İyi bir kız olacağını düşünmüştüm, ama sonra ışığa gittin," diye tıslıyor ve ıslaklığım çenesinden damlıyor ve

yüzüme. O kadar yakın ki, tenini kaplayan uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyorum. Ama onu göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Karanlıkta gidiyorum. Ön kapının kapandığını duymadan önce o elektrik düğmesine dokunursan, bir dahaki sefere uyuduğunda geri gelirim ve seni öldürürüm ve gelinin yerine kanını giyerim. Anladın mı?"

"Anlıyorum."

Ve aynen böyle, onun sıcak bedeni gidiyor ve ben soğuk bir ağırlıkla baş başa kalıyorum. Yatak odamın kapısı açılıp kapanıyor. Ön kapım açılıyor ve çarpıyor. O gittiğinde, gittiğinden *emin* olduğumda, yatak odasının ışığını açıyorum ve çarşafları ıslatan ıslak lekeye bakıyorum. Tüm bu zevk, beni diliyle uyandırmasından kaynaklanıyor. Bedenimin bana ihanet ettiği bir başka saldırıdan.

Bu karşılaşma beni iki soruyla baş başa bıraktı. Daha fazlasını istediğim bir adamı görmek için mi ışığı yakmak istemiştim? Yoksa lanet olası polisi arayabilmek için kim olduğunu öğrenmeyi mi umuyordum?

Bir cevabım yok.

On Yedinci Bölüm

Maxim

I direksiyonu kavradım ve dün geceyi düşündüm. Evine gizlice girip amını ağzıma almam çok cesurcaydı ama bunu geri alamazdım. Terapistimi boşaltırken

Dil. Benimle ilgili şeyden nefret eden ve beni görmek zorunda olduğu her haftadan korkan terapist.

Ama sadece bacaklarının arasına girene kadar benden nefret ediyor. Ben oradayken, benim için kıvranıyor.

Aletim sertleşiyor ve elimi kotumun üzerine sürterek uzunluğuma bastırıyorum. Çıkardığı sesleri ve zevkten nasıl kasıldığını ve seğirdiğini düşünmeden edemiyorum. Bunu sikimin etrafında hissetmeyi her şeyden çok istiyorum. Bu ihtiyaçtan gözlerim kör oldu.

Pantolonumun fermuarını açıp ona ihtiyacı olan siki sunsaydım ne yapardı diye düşünmeden edemiyorum. Sırılsıklam amına girmeme izin verir miydi? O meyveyi doldurduğum gibi onu da doldurabilir miydim?

Sikeyim.

Bacaklarımın arasındaki bu kaya gibi sert ağrıyla randevuma gidemem. Etrafa bakıyorum ve etrafta kimseyi görmeyince sikimi çıkarıyorum. Dün geceyi yeniden yaşarken parmaklarım hassas deride aşağı yukarı kayıyor.

Bir seanstan önceki gece de onu ormanda parmaklamıştım. Onun acısını yüz yüze görmek istedim. Şimdi, tekrar görmek istiyorum. Bir daha.

Benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor. Ama ben değilim. Maskeli adam. Onun öcüsü.

Onun tatlı inlemelerini düşünürken kendimi okşuyorum. Titreyen kalçaları başımın iki yanında. Onu becerdiğimi, bencil zevkim için onu parçalara ayırdığımı hayal ediyorum. Onu parçalara ayırıyorum. Önümde sallanıyor ve onu bana isteyerek vermesi için daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum. Elbette bunu yapmak zorunda değil ama dün gece dilimde hissettiğim o parçalanmış açlığı görmeyi çok isterim.

Bir iniltiyle boşalıyorum, elimle yakalıyorum, sonra avucumu ağzıma götürüyorum ve gözlerimi kapatarak tıpkı onun amını yaladığım gibi etimi yalıyorum. Uzun, tahrik edici vuruşlarla kendimi temizliyorum, böylece o küçük ofise girip geçmişim hakkında konuşmaya çalışabiliyorum. Tuzlu, kaygan meniyi yutuyorum ve dikiz aynasında kendime sırtımdan önce alt dudağımdan bir damla siliyorum.

"Gösteri zamanı, doktor," diye fısıldıyorum, temiz elimle saçlarımı yüzümden fırçalıyorum.

Arabadan inip ofise giriyorum, avucumdaki son kalıntıları silmemeye dikkat ederek. İçeri girer girmez girişin üzerindeki zil çalıyor ve boş olan ofise geldiğimi bildiriyor. Koridorun sonundaki, yanında Dr. Sarah Reeves'in afişi olan büyük beyaz kapıya doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde masasında ağlıyordu. Kapıyı çalmalıydım, ama o zaman ondan sızan bu acı verici, ham duyguyu görmeyi kaçıracaktım.

"Maxim, çok özür dilerim," diye kekeleyerek gözyaşlarını yüzünden sildi. "Yapamam-"

Bir adım daha yaklaşıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve herkes için doğal olan insani bir duyguyu taklit ederken elimi onun tenine bastırıyorum. Bu rahatlatıcı bir jest o da elini benimkinin üzerine koyarak karşılık veriyor.

Bunun rahatlatıcı olduğunu *düşündüm*. Bileğimi kavradı ve elimi onunkinden çekti.

"Bugün seans yapamam," diyor.

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Ama ya konuşma havasındaysam doktor? Ya buraya içimi dökmek için geldiysem?"

"Değilsin ve yapmadın. Bunu ikimiz de biliyoruz." Gözyaşlarının hayaletleri yüzünde kuruyor. En azından onu bu kadar üzen şeyden uzaklaştırdım.

İster inanın ister inanmayın, onu ağlarken görmekten hoşlanmıyorum, ağlamasının sebebi olmak hoşuma gitse bile. Perişan olmasını seviyorum çünkü maskeli adamın onu memnun etmesiyle ilgili duygularıyla ne yapacağını bilemiyor - *benim* onu memnun etmem.

Kanepeye doğru yürüyorum ve parmaklarım kucağımda iç içe geçmeden önce ellerimi dizlerime indirerek yere çöküyorum. "Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?"

Sarah ayağa kalktı ve tam karşımdaki sandalyeye doğru yürüdü. Oturdu. Çenesi yükseliyor. Artık ağladığı neredeyse hiç belli olmuyordu. "Bana yalan olmayan bir şey söyleyeceğini sanmıyorum."

"Bana neden ağladığını söylersen sana doğruyu söylerim."

Alay ediyor ama sandalyede arkasına yaslanıyor. Bana bakarken gözleri dans ediyor, sanki benimkilerden birini ortaya çıkarmak için kendi sırrını dökmeye değip değmeyeceğini anlamaya çalışıyor. Benden bunu öğrenmek için tek şansı bu, o yüzden bu fırsatı değerlendirmeli.

"Peki," diyor. "Ama önce konuşmalısın." "Ne bilmek istiyorsunuz doktor?"

Parmaklarıyla çenesinde daireler çiziyor. "Üvey aileni sen mi öldürdün?"

"Cesur bir soru." Arkama yaslanıyorum, ellerimi başımın arkasına koyarken gömleğim yukarı kalkıyor. "Ama evet, yaptım."

Beklediğimden çok daha az bir tepkiyle bana göz kırpmıyor. Çünkü bu cevabı zaten biliyordu. Başından beri biliyordu.

"Neden?" diye sorar.

"Ah, her seferinde bir soru. Sıra bende. Neden ağlıyordun?"

Başını iki yana sallıyor. "Bu konuyu seninle konuşmaktan rahatsız oluyorum."

"Ben de seninle ölü üvey ailem hakkında konuşmaktan rahatsız oluyorum ama işte buradayım. Dökül bakalım."

Gözlerini deviriyor ama yere düşmeden önce tekrar bana bakıyor. "Sanırım bir sapığım var. Ve dün gece evime zorla girdi ..." Nefes veriyor.

"Sana ne yaptı?" Öne doğru eğilip kollarımı kucağıma koyarak soruyorum. İçimde bir kıskançlık kıvılcımı tutuşuyor. Neden kendimi kıskanıyorum ki? Onun üzerinde benim ağzım vardı. Onu boşaltan benim dilimdi. "Sana ne yaptı lan?"

Ses tonumdaki beni bile şaşırtan korumacı ısırik karşısında yanakları kıpkırmızı kesiliyor. "Hiçbir şey," diye fısıldıyor, bana bakmayı reddederek.

"Söyle bana, doktor. O adam sana ne yaptı?"

İç çekiyor. "Ağzını üzerimde kullandı."

A bükülmüş Flare . uyarılma yiyor uzakta at
o KISKANÇLIK Ona ne yaptığımı anlatırken
sahiplenici bir tavır takınıyor.

"Yani bana birinin odana gelip ağzını sana dayadığını mı söylüyorsun? Bu bir sapık değil bebeğim, bu bir erkek arkadaş."

"Rıza denen bir şey var, Maxim."

"istemediğini söyledin mi? Daha iyisi, sen istedin mi?" Dudakları gerildi. "Tanrım, neden üzgün olduğumu anlamamı bekleyeyim ki? Ağlıyordum çünkü hayal kırıklığına uğramıştım. Çünkü biliyorum ki kimse bana inanmaz! Senin gibi bir suçlu bile bana inanmaz."

Ah, doktor. "Hayır, sana inanıyorum. Sadece bu konuda biraz abartılı davrandığınızı düşünüyorum."

"Bu adam parmaklarını soktu. Ağzını koydu! Bu bir saldırı!"

İlk seferinde üzülmemesinin sebebinin parmaklarım olduğunu duymak hoşuma gidiyor. Maskeli sapığı bir dahaki sefere tatlı, küçük, muhtaç amcığını alırsa ne kadar üzüleceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Haklısınız doktor." Ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. Ellerimi sandalyenin kollarına koyarak ona yaklaşıyorum. "Özür dilerim."

Yüzüme bakıyor ve ilk defa korku görmüyorum. Yenilgi görüyorum. Peki neden bu konuda iyi hissetmiyorum?

"Sorun değil. Senden başkalarını umursamanı beklemiyorum. Ama ben soruyu cevapladım, şimdi sıra sende. Koruyucu aileni neden öldürdün?"

Sarah yanılıyor. Onu önemsiyorum. Ona takıntılıyım. Ona yaptığının yanlış olduğunu biliyorum, ama şu anda benim için doğru olan tek şey bu. Ona dokunmam *gerek*. Onu memnun etmem gerekiyor. Ona olanları önemsiyorum ama duramıyorum. Bencil arzularım duygularımın önüne geçiyor ve bunu geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar götürmeye niyetliyim. Ve sonra ortadan kaybolmak zorunda kalacağım, çünkü benim yaptığımı öğrenemeyecek.

"Ee?" diye soruyor, soruyu zorlayarak.

"Üvey ailemi öldürdüm çünkü onlar hava almayı hak etmeyen tacizci pisliklerdi."

"Ne şekilde kötü muamelede bulundular?"

Başımı sallıyorum. "İleri geri, hatırladın mı? Önceki soruma cevap ver. O adam ağzını sana dayadığında, bunu istedin mi? Onun diline boşaldınız mı?"

Öfke damarlarında kaynıyor ve yanaklarının kızarmasına neden oluyor. O kadar yakınım ki teninden yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum. "Defol git

seni sadist pislik! Beni kızdırmak hoşuna gidiyor, değil mi? Sen-"

Ateşle ıslanmış dudakları benimkilere çok yakın ve bütün ateşli heceleri bana doğru fırlatıyor. O dudaklara bağlıyım ve ipler geriliyor. Onlara doğru eğiliyorum ve öfkesinin sıcaklığıyla yanıyorum.

Dudakları kıpırdamaya başlıyor, ama sonra duruyor ve başını geri çekiyor. "Maxim, hayır," diyor, bu iki kelime arasındaki boşluğu dolduran sertlik.

Ağladığı adamla yüzüne yapışan adamın aynı olduğunu fark etmesini istemiyorum, bu yüzden geri çekiliyorum.

"Özür dilerim," dedim. "Odayı yanlış okumuşum."

"Bunun neresinde beni öpmen gerektiği yazıyor?" diye çıkışıyor ve sanki kirliymişim gibi beni dudaklarından siliyor. "Bunu bir daha asla yapma."

Sonra bana bakıyor ve hiç beklenmedik bir şey oluyor. Öne eğildi ve beni öptü.

On Sekizinci Bölüm

Sarah

I mutfağında durup dalgın dalgın erişte karıştırırken, işkence gören zihnim hayatım boyunca yaptığım en çılgınca şeyi evirip çeviriyor, inceliyor ve gözler önüne seriyor.

I. Sikişmek. Öptüm. Maxim.

Eğildim ve dudaklarımı mutlak bir sosyopatın ağzına bastırdım. Müvekkilimin. Ve bu cinayet işlediğini itiraf ettikten *sonraydı*. Bunu neden yaptım ki?

Hiçbir fikrim yok ve şu anda kendimi psikanaliz etmeye başlayamam. Bir an yaşadık. Onun kim olduğunu ve benim için kim olduğunu unuttuğum tek bir an. Ben onun lanet *terapistiyim*.

Ama o orada dururken, gözleri ruhumu delip geçerken ve sıcak dudakları hala benim yeni bir hatırayken, sadece karşımda nasıl görüldüğünü düşünebiliyordum. Önce benden nasıl bir öpücük çaldığını. İstendiğimi hissetmek *hoşuma* gidiyordu, tıpkı evimin arkasındaki patikada yaptığım gibi. Ve yatağında. Maxim zayıf bir anımda yanımdaydı, hepsi bu. Bu kadar.

Değil mi?

Bir buhar dalgası tenime çarpıyor ve elimi tavadan çekiyorum. Buna bir son vermeliyim. Bu insanlar zihnime sızıyor ve psikozlarını bana bulaştırıyorlar ve eğer daha dikkatli olmazsam, kendi akıl hastalığı versiyonuma yenik düşeceğim. Belki de çoktan yenildim. Kahretsin, iş yerimde sapığımın yüzüne gelip bilinen bir suçluyu öpecek kadar ahlaksızdım.

İç çekiyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Benim iş yerim. Geçim kaynağım! Her şeyi attım çünkü Maxim beni boşaltmaya kararlı, dengesiz bir delinin kuyruğuna takılmıştı. Hakkımda şikâyetle bulunabileceğini, lisansımı iptal ettirebileceğini ya da en azından meslekten men ettirebileceğini bile bile bir müşteriyi öptüm. Kahretsin, boktan sandviçlerle dolu tabağıma eklemem gereken tek şey bu.

Maxim'in bu öpücüğü bana karşı kullanacağını çok iyi biliyorum. Dillerimiz birbirine değdiği anda geri çekilmem ve ona bunun bir daha asla olamayacağını söylemem önemli değil. Yüzündeki o günahkâr sırtıma bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Bunu küçük bir muhakeme hatası olarak görmeyecek. Bu konuda iyi bir insan olmayacak ve benim zayıf ve incinmiş olduğumu anlamayacak. Ona verdiğim silahı alacak ve eline geçen ilk fırsatta bana karşı kullanacak.

Önce onu ihbar et, diye fısıldıyor içimdeki düşünceler. Hapishanede kimse ona inanmaz.

Ama bu, bir müşteriyle yakın temas kurmaktan daha etik dışı. Onu öpmem benim hatamdı ve bu kötü kararım yüzünden onu ihbar edemem. Önce o beni öpmüş olabilir ama ben bir profesyonelim. Sorumlu olan benim.

Tahta kaşığı kavriyorum ve yemeğimi tekrar karıştırıyorum.

Hoşuna gitti, diyor müdahaleci düşünceler, yüksek sesle ve net bir şekilde. Bu rahatsız edici ses bilincimden süzülüyor ve beni eylemlerimle doğrudan yüzleşmeye .

Evet. Onu öpmek hoşuma gitti. Devam etmek istedim. Daha ileri götürmek istedim. Ama yapamadım. Yapamayız. Maxim'le iş dışında tanışmış olsaydım, bu bir sorun olmazdı ama durumumuz neyse ve değiştirilemez. Dengesiz kıcı ofisime girdi ve oturdu.

Kaşığı tekrar indiriyorum ve sırtımı tezgahın kenarına dayıyorum. Sobanın sıcaklığı sol tarafıma doğru yayılıyor ama başka bir yerden farklı bir sıcaklık yayılıyor.

Elim kalem eteğime doğru ilerliyor ve bel bandının altından kayarak sıcaklığın içinde biriken ıslaklığı buluyor. Maxim'i düşünmek ahlaklı kalmama yardımcı olmuyor. Parmaklarımı yarıklarımın arasına sokup onu düşünürken başka bir yasak manzaraya geri dönüyorum. Arkama yaslanıyorum ve hassas klitorisimin üzerinde ofiste hiç olmayan şeylere doğru sıkılaştırıcı daireler çiziyorum.

Ya "hayır "ımı dinlemeseydi? Ya eli boğazıma gittiyse ve beni duvara doğru ittiyse? Ya beni öpmeye devam etseydi? Ya ağzı daha aşağıya inseydi? Ya elleri? Ya eteğimi yukarı çekip beni ofisimde sıkseydi?

İnlemeler dudaklarımdan usulca dökülüyor. Bu düşünceleri durdurmuyorum. Azgınlaşmalarına izin veriyorum. Kalbim göğsüme çarpana ve nefesim kesilene kadar beni mahvetmelerine izin veriyorum. Kaslarım kasılıyor ve geriliyor.

Yemeğim ocakta yanıyor ama umurumda değil. Duman alarmı çaldığında, kalçalarımı biraz açıyorum, başımın arkasını dolaba yaslıyorum ve Maxim'in beni korkuttuğu düşüncesine kendimi bırakıyorum. Beni yıkıyor. Beni onun yapıyor.

Boşalır boşalmaz, parlak kafamın etkisi geçer geçmez, ocağı kapatıp tuvalete koşuyorum. Tuvaletin kenarına dolanmış boşalmış parmaklarıma bakarken safrayı ve etik değerlerimi kusuyorum. Düşüncelerimden ve Maxim'den önce hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğim yerlere gittiğim gerçeğinden kesinlikle dehşete düşüyor ve iğreniyorum. Temel değerlerimin günahkâr arzularım tarafından oyulmuş bir çukurda yakıldığı yerlere.

"Siktir," diye fısıldadım.

Duman alarmı bağırmaya devam ediyor, neredeyse kafamın içinde olup bitenlerin bir alameti. Alarmlar kaçmanız, dışarı çıkmanız gerektiği anlamına gelir ve benim de yapmam gereken buydu. Ama işte buradayım, alevlerin içine giriyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Maxim

I oturumumuzdan bir gün önce, bu da demek oluyor ki . . . Sarah'bilmediği başka bir randevuyla kendimi şımartıyorum demek. Şimdiye kadar beni beklemeye başladı mı? Pencereden izlerken onu mutfakta kendini ovarken gördüm.

Beni düşünüp düşünmediğini merak etmeden edemiyorum.

Birisi kesinlikle düşüncelerini doldurmuş ve dikkatini yemeğinden uzaklaştırmıştı. Birisi onu öyle bir ihtiyaçla doldurdu ki, kendini kurtarmak için her şeyi bir kenara bırakmak zorunda kaldı.

Tanrım, umarım ben yapmışımdır.

Ama öyle olsa bile, bunu asla kabul etmezdi.

O gün onunla birlikte geldim ve o zamandan beri onu düşünmeyi bırakmadım. Onu elime almak için sabırsızlanıyordum ama randevumuzdan önceki günü beklemek zorunda kaldım. Maskeli yabancıyla arasında olanları kabullenmesi için ona biraz zaman vermek istiyorum. Bu gece, onun kendisiyle ilgili her şeyi sorgulamasını sağlayacağım.

Gece olduğunda ve yatmaya hazırlandığından emin olduğumda, gizlice arka kapısına gidiyorum. Bu sefer onu orada yakalamak istiyorum. İlk seferinde, zevki kadar korkusuyla da yıkanmışım. İkincisinde, şaşkınlığını yaşadım. Bu sefer, ben geldiğimde uyanık olmasını istiyorum. Bu gecenin sadece onunla ilgili olmadığını anlamasını bekleyemem. Ben de benimkini alacağım. Sonunda uzun zamandır kudurmuşçasına hayalini kurduğum şeyi hissedeceğim.

Elim artık yetmiyor.

Kapı ray üzerinde kayarken gıcırıyor ve botlarım yemek odasının fayans zeminini kaplayan paspasa çarpıyor. Onu dilimle uyandırdıktan sonra, kilitleneceğini ya da kameralar alacağını düşünürdünüz, ama yapmadı. Ya da en azından benim görebildiğim kadarıyla yok. Belki de bilinçaltında benim dönmemi istediği içindir.

Maskemi yerine bırakıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. Merdiven basamaklarının ağırlığım altında gıcırdamasını engellemeye çalışırken her adımı yastıklıyorum. Koridorun sonundaki odasına vardığımda, nefesimi düzene sokmaya çalışarak dışarıda bekliyorum. Bu gece hayır bir cevap değil. Sahip olamadığım tek şey için sikim ağrıyor.

Onu.

Kapıyı açtım ve yatakta doğrulup oturuyordu. Gözleri umduğum korku ve şok olmadan benimkilere bakıyor. Beni bekliyordu. Kabul etmiyor ama beni bekliyordu.

Ne yazık ki benim için, telefonu uzattığı elinde duruyordu. 911'i aramak için numaraları tuşladı ve telefon sadece arama düğmesine basmasını bekliyor.

"Onları arayacak mısın?" Ben soruyorum.

Parmağı ekrandaki yeşil düğmenin üzerinde geziniyor. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Kapı aralığına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. "Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. Eğer bunu bana vermeyi düşünmüyorsan, devam et ve o aramayı yap."

Omuzları düşmeden önce başparmağı düğmenin üzerinde titriyor. Duvarı tekmeliyorum ve tam önüne gelene kadar odayı . Bir elimi boğazına koyup onu kaldırıyorum ve duvara doğru itiyorum. Nefesi kesiliyor ama telefonu sıkıca tutmaya devam ediyor.

Arama düğmesine basmasını bekliyorum ama onun yerine tutuşu gevşiyor ve telefonun yere düşmesine izin veriyor. Karşılıklı konuşmadan, elimi siyah şortunun içine soktum. Sırılsıklam olmuştu. Ne zamandır beni bekliyordu? Ortaya çıkmamı mı umuyordu?

Kumaşı yırtıyorum ve terk edilmiş telefonu gibi düşmesine izin veriyorum. Uyumaya niyetlendiği tişörtünden başka bir şey giydirmedığım için yanakları kızarıyor. Kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını açıyorum, aletimi yayılmış kumaşın arasından çekiyorum, sonra vücudumu ona doğru iterken bacağını kaldırıyorum. Geçen ay boyunca hayalini kurduğum amcığa karşı sikimi tutarken parmak uçlarım kalçalarının arkasını kavuruyor.

"Seni becermemi söyle," diye hırlıyorum. "Evine girip sana tecavüz eden canavarın o daracık amını yırtmasını istediğini söyle."

"Bunu sana söylemeyeceğim," diye fısıldıyor.

"Bana söyleyemezsin. Çünkü eğer sikime boşalırsan, bu en büyük günah olur, değil mi?"

Başını sallıyor, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikiyor. Sonrasında kendinden nefret edecek. Bunu biliyorum. Ama ben onun içindeyken buna bayılacağını da çok iyi biliyorum. Beni istemesine izin veremez. Ne maskeli halimi ne de gerçek halimi.

Kalçalarımı geri çekerek sikimin onun girişine doğru kaymasına izin verdim. İleri doğru iterek içine giriyorum. Bencilce kendimi kabzasına kadar içine gömdüğümde çığlık atıyor. Sıcak ıslaklığı etrafımda sıkılaşıyor. Neredeyse çok sıkı. Her yerimi sararken dudaklarımdan dökülen iniltiyi kontrol edemiyorum.

O benim elimden çok daha iyi. Ya da meyveden. Hayal edebileceğim her şeyden daha iyi.

Elimi başının yanındaki duvara koyuyorum ve daha sert ve daha hızlı iterek onu arkasındaki duvara çarpıyorum. Çığlık atıyor ve ilk başta zevkten değil, ama her itme arasında kalçalarımı ona karşı öğüttüğümde bu sesler değişiyor.

"İyi bir kız ol ve kendini ovala," diye kulağına karşı homurdanıyorum. "Kendini benim için boşalt."

Onu kendim ovardım, ama onu bana açık tutmak için elime ihtiyacım var. Benden aldığı zevk yüzünden parmak uçlarım kalçasının arkasına batıyor. Ve ayrıca, bu zevki kendi içinden çıkarmasını istiyorum. Benim için. O güzel amcığını okşarken ahlakının *canı* cehenneme demesini istiyorum. Mutfakta yaptığı gibi kendisiyle oynamasını istiyorum.

Boşaldığında onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Aramıza uzanıyor ve kendini ovalarken eli sallanıyor. İçinde zevk birikip yanarken başı geriye düşüyor. Duvarlarını indirip kendini iyi hissetmesine izin verdiğinde çok güzel görünüyor. Sesleri tutmaya çalışırken dişleri alt dudağını ısırtıyor ama ben onları duymak istiyorum.

"İstedikğin kadar çığlık at," diyorum.

abandıkça boğuk iniltileri çığlıklara dönüşüyor.

Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum, Mors alfabesi gibi. "İşte bu, benim için gel."

Zevkten dengesini kaybederken vücudu seğiriyor ve sarsılıyor. Elimi duvardan çekip onu kaldırıyorum ve iki bacağını belime doluyorum. Kalçaları bana karşı titriyor, kendini sınıra getiriyor ve ben de onu sınırın üzerinde beceriyorum.

Boşalıyor, başını bastırılmaz bir zevkle geriye atıyor. Bu çok güzel. Etrafımda kasılıyor, beni de orgazm etmeye çalışıyor.

"İçime girme," diye .

Onu dinlemekten başka seçeneğim yok. En azından bu seferlik. Bu maskeli adam olarak, onu memnun etmek ve onun kötü adamı olmak arasında hassas bir çizgide ilerliyorum. Ama onu dolduracağım. Belki bu gece değil. Ama yakında. Ona sahip çıkmalıyım. Onu benim yapmalıyım.

Şimdilik onu ayağa kaldırıp dizlerinin üzerine çöktürüyorum. Sikimi ağzına sokarken bana bakıyor. Boşalma dürtüsü başıma doğru sürünene kadar yüzünü beceriyorum. Ağzından çıkıyorum ve yükümü yüzüne döküyorum, beyaz kremi dudaklarına ve yanaklarına yayıyorum. Seksi küçük amcığının benden çektiği her şeyle onu kapladığım anda suçluluk ve pişmanlık yüz hatlarını yıkıyor.

Yanağına bir tokat atıyorum, menimi tenine bulaştırıyorum ve sonra gitmek için dönüyorum.

Ağır bir eliyle yüzünü siliyor. "Lütfen geri gelme," diye mırıldanıyor, yaşananların ağırlığı şimdi daha da ağırlaşıyor. "İstediyini aldın."

Başımı sallıyorum ve kapı kolunu kavriyorum. Bu sefer istediğimi almış olabilirim ama o daha fazlasını istememe neden oluyor. Şimdi durmak bir seçenek değil.

Yirminci Bölüm

Sarah

Iyatağıma oturup az önce olanları düşünmeye çalışıyorum. Başka bir saldırı yüzünden bacaklarımın arası ağrıyor. Hayır, öyle demeye iznim yok. Beni becermesine izin verdim, şimdi de bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorundayım. duygusal sonuç.

Karşılaşma şimdi üzerimde ağır bir yük oluşturuyor ve beni baskıdan toza dönüştürüyor. İçimde bir duygu kasırgası dönüyor. Aşkım ve nefretim ellerimi tutuyor ve bu kafa karıştırıcı fırtınada benimle birlikte dönüyor. Zevk ve arzudan hoşlanıyorum ama bana daha önce yaptıkları için ondan nefret ediyorum. Ormanda.

Korku uzak bir anı değil. Hala zihnimde çok taze. Beni boşaltıyor olsa da, o iyi biri değil. İyi insanlar evlere girmezler, niyetleri zevk vermek ya da birine zarar vermek olsa da. O korkunç, tehlikeli bir adam.

Ve içime girmesine izin verdim.

Tanrım, ben ne yaptım? Ne olmasına izin verdim? Bu gece geleceğini biliyordum, ya da belki de sadece hüsnükuruntudan ibaretti, ama her dakika geçtikçe ve beni memnun etmek için yine evime girmedikçe içimde gergin, heyecanlı bir his dolaşıyordu.

Biriyle yakınlaşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, sanırım bu beni çıldırttı. Bana yüzünü bile göstermeyen bir adamı arzulamama neden oldu. Beni kullanmayı bitirir bitirmez terk eden bir adam, bir değil, üç kez.

Ne yapıyorum ben?

Ve neden tekrar yapayım ki?
Çaresizlik azgın bir sürtük gibi
görünüyor.

Yüzümü temizledim, ama orgazmı yanaklarıma dökülmeyi bitirdikten çok sonra bile tenimde kaldı. Karnımı, kalçalarımı sıyırdığı hayali dokunuşlar bu da beni bir damga gibi yakıyor. Dokunduğu yerler artık bana ait değilmiş gibi hissediyorum. Artık kendim değilim. Her karşılaşmamızda benden bir parça koparıyor ve onun olduğunu iddia ediyor. Böyle devam ederse kendimi tamamen kaybedeceğim.

Yüzümü yastığa gömüp çılgılık atıyorum. Bir psikopatın dokunuşundan zevk aldığım için kendime çok kızgınım. Aynı zamanda büyük penisli bir adam beni takip ve taciz etmeye karar verdiği için bu kadar aptal olduğum için kendime de kızgınım. Bu hiç bana göre değil. Maxim'den önce, asla-

Maxim.

Ya oysa? Ya beni takip eden ve saldıran maskeli adam oysa?

Başımı sallıyorum. Beni boşaltan adam o olsaydı bilirdim. O olsaydı muhtemelen bana doktor derdi.

Maskeli yabancı olmasa da, o hâlâ bir sorun. Beynime bir karanlık tohumu ekti ve şimdi maskeli adamın benden faydalanmasına izin verirken ahlakımı lekeliyor. O psikopat, Maxim'in ektiği karanlığın meyvelerini topluyor.

Ben bu hale mi geldim? Yoksa her zaman olduğum ama olmamak için çok mücadele ettiğim kişi mi? Aslında kendim de oldukça dengesiz olduğum için mi bu kadar çok dengesiz insana yardım ettim?

Birini tanımak için biri gerekir derler. Belki de kendimi göstermeye çalıştığım kadar saf bir ruh değilimdir. Ahlaken dürüst bir insan benim yaptığım gibi maskeli bir yabancıyla yatmazdı. Kesinlikle bundan bir şey çıkmazdı.

Ve daha fazlasını umut etmelerine imkan yok.

İstendiğini ve ihtiyaç duyulduğunu hissetme arzusu hem sarhoş edici de tehlikeli. Bu noktada bir testere bıçağıyla ip atlama oyunu oynuyorum. Adrenalin, keskin dişlerden oluşan çemberin her geçişinde beni uçuruyor ama sonunda beni dizlerimden kesecek.

Oturma odasına yürüyorum ve kanepeye uzanıyorum. Gözlerim kapanıyor ve kendimi analiz etmeye başlıyorum. Bu arzulandığını hissetme ihtiyacı bir yerlerden kaynaklanıyor. Çocukluğumda bastırılmış bir şeyler arıyorum.

ama hiçbir şey bulamıyorum. Zihnim flört geçmişimde dolaşıyor ama hiçbir şey gözüme çarpmıyor.

Aklıma tek bir makul cevap geliyor. Bu iş kolunu seçmemin nedeni müşterilerimin dağılmış kafalarını düzeltme arzum değil, belki onlar benimkini düzeltebilir.

Bölüm Yirmi Bir

Maxim

H Dün geceyi zihnimde tekrar canlandırmadan burada onun önünde nasıl oturabilirim? Boşalırken çıkardığı ses ya da nasıl görüldüğünden başka bir şeyi nasıl düşünebilirim?

benim spermim onun tenine indiğinde?

"Alo? Maxim, beni dinliyor musun?" diye soruyor sesini yükselterek.

"Size karşı dürüst olacağım doktor. Değilim," diyorum ve sözlülüğüm karşısında çenesi düşüyor.

Ayağa kalkıyorum ve sertleşmiş sikimi fark ediyor. Ondan saklamıyorum, bu muhtemelen bir hata çünkü içgüdüsel olarak ayağa kalkıyor ve duvardaki bir kancaya asılı olan çantasına doğru ilerlemeye başlıyor.

Ona doğru adım atarken kolumla onu engelliyorum. "Söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemedim çünkü aklım çok daha ilginç bir şeyde."

"Peki bu ne?" diye soruyor.

Daha yakına eğildim ve irkildi. "Bunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Maxim, ne yaptığını bir düşün," diye azarlıyor ama bu beni daha da tahrik ediyor.

"Bunu çok düşündüm. Özellikle de evinizin önünde dururken."

Başını iki yana sallar. "Bana yalan söylemeyi bırak. Sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun."

Ona sırtıyorum. "Maple Hill Place'in en sonundaki bronz Cape Cod, değil mi?"

Nefes nefese kalıyor ama onu takip ettiğimi başından beri biliyor muydu diye düşünmeden edemiyorum. Ona daha fazlasını yaptığımı.

"Bu son derece uygunsuz ..." Konuşmaya çabılıyor, gözlerimin önünde zekasını kaybediyor. Aslında, en temel içgüdülerini kaybediyor ve konuştuğu her kelime benim kadar bozuk. Yardım çağırabilir. Ziyaret saatlerimizi değiştirdi ve kapının hemen dışında biri var. Ama çağırıyor.

"Evet, öyle, ama daha uygunsuz olan ne biliyor musun? Sen soyunurken ve duş alırken sana defalarca boşaldım." Elimi uzatıp yüzünü okşuyorum ve o da dokunuşumdan kaçıyor.

Yanakları kızarır. "Maxim," diye fısıldıyor, "polisi arayacağım."

Ondan bir adım geri çekiliyorum. ", ara onları."

Masanın üzerindeki cep telefonuna bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor ama bir hareket yapmıyor.

"Düşüncelerimi gerçeğe dönüştürmeden önce araman için sana bir şans veriyorum." Durduğu yerde sabit kaldığında bir kaşımı kaldırıyorum.

"Seni tekrar hapse attıracak bir şey yapacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum," diyor göğsünü .

"Beni tanı mıyorsun, doktor. Senin içinde olmak için hapse girmeyi göze alırım." *Yine* söylemek istiyorum ama dilimi ısırıyorum. Saçlarını yumrukluyorum ve inliyor. "Aminı aldıktan sonra polisi aramaya karar verirsen, lanet olası hapis hane hücrede oturup seni küçük ofisinde boşaltırken nasıl hissettiğini hatırlayacağım."

Bana göz kırpmıyor. İçinde bir savaşın sürdüğüne eminim. Böylesine aşâğılık bir insanın onu almasına izin mi verecek, yoksa o güzel dudaklarını yardım istemek için mi kullanacak?

"Sadece benim için bir soruya cevap verirsen," diyor, hâlâ üstünlüğü elinde tutmaya çalışarak.

Başını ona doğru eğiyorum. "Hangi soru seni, cevabı için beni becerecek kadar rahatsız etti? Kafamın içine girmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?"

Yutkunuyor. "Kardeşini sen mi öldürdün?"

derinliklerinden bir kahkaha yükseliyor. "Ne soru ama."

Elim eteğinde geziniyor ve vücudu geriliyor. Ben onun evindeyken böyle davranmıyordu. Maskeli yabancı ona dokunduğunda resmen eridi. Ben ondan daha mı kötüyüm? Külotunu kenara ittiğimde, iki parmağımı içine sokmadan önce yarığı boyunca gezdiriyorum. Onu hissedecek kadar derine indiğimde

avucuma karşı klitoris, ona cevap veriyorum.

"Evet, kardeşimi kuyuya ben ittim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, eli beni durdurmak için bileğime gidiyor. "Ah-ah, doktor. Duymak istediğin bu olmasa da, amcığın için cevabım bu."

Eli bileğimden kurtulup eteğini kavrayana kadar onu parmaklarımla beceriyorum. Dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor ve doğrudan sikime gidiyor.

"İşte böyle," diye fısıldıyorum ağırlığımı ona verip daha sert parmaklarken. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

"Maxim," diye fısıldıyor ve kelimenin içinde endişe var. Endişeli olmalı. Okulda ders kitaplarının onu uyardığı kişi benim.

Elim hâlâ saçlarındayken, onu en çok eğilmeyi hayal ettiğim yere sürüklüyorum: masaya. Göğsünü aşağı doğru itiyorum ve elimi amına gömülü tutuyorum.

"Sıkıştığını hissediyorum," diye homurdanıyorum. "Henüz boşalma, sikim içine girene kadar olmaz." Ağırlığımı ona doğru vererek leğen kemiğini ahşap masaya doğru itiyorum. Elimini ondan çekiyorum ve parmaklarımı ağzıma götürüyorum. Tadına bakıyorum ve her zamankinden daha güzel. Korku onu daha da lezzetli yapıyor. O tatlı ve yasak.

Kotumun düğmelerini ve fermuarını açıyorum, sikimi yayılmış kumaştan çekiyorum. Sikimi onun içine itiyorum çünkü onu bu açıda hissetmek için bir saniye daha bekleyemem. Ben onun derinliklerine doğru iterken inliyor. O kadar sıkı ki, bacakları birbirine kenetlenmişken daha da sıkı.

Bir kolumu ona doladım ve onu pelvisime doğru çektim. Kendim olarak, Maxim olarak bu kadar çok istediğim bir şeyin içine gömülmek tarif edilemez. Hapisten çıkacağımı öğrendiğim güne benzer bir duygu ama da iyisi. İdam masasına bağlandığınızda bunun bir af gibi olduğunu hayal ediyorum, ki ben oraya aitim.

İtişlerinin gücü onu masaya çarpıyor ve üstündeki her şeyi sarsıyor. İnliyor ve bir elimi ağzına atarak onu kendime çekiyorum.

"Şşş, doktor," diye kulağına doğru nefes alıyorum.
Etrafımda zonkluyor, aletimin tüm uzunluğu boyunca hissettiğim bir sıkılaşıma.

"Benden önce hiç bir müşteriyi becerdin mi?" diye sordum.

Başını sallıyor ve elimi hareket ettiriyor. "Bunun için lisansını kaybedebilirsin, ha?"

Başını yavaş ve endişeli bir şekilde sallıyor.

"Kötü, kötü doktor," diye homurdanıyorum. Elim ağzından çekiyorum ve üzerine eğilerek masa telefonunun hoparlör düğmesine basıyorum. Çevir sesi yanımda duyuluyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, nefes nefese.

"Beni ele vermen için sana bir şans veriyorum," diyorum. Düğmelere her basışımı sert bir itişle işaretliyorum. Telefon çalışıyor. Elim bacaklarının arasına atıp klitorisini okşuyorum ve ben onu okşadıkça leğen kemiği kıpırdıyor.

"911, acil durumunuz nedir?" diyor hoparlörden boğuk bir ses.

Sarah'nın konuşmasını bekliyorum. Belki sessiz kalır ve onları bize gelmeye zorlar. Daha hızlı itiyorum, parmaklarımın pedleriyle klitorisini fırçalarken pelvisimi kıkına sürtüyorum. Vücudu titriyor ve geriliyor.

"Alo?" diye bağılıyor hoparlör. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Sarah eğilir, nefesini kontrol etmeye çalışır. "Merhaba, ben Doktor Sarah Reeves. Ofisimden arama yapmak için 9 ve 1'i tuşlamamız gerekiyor. Yanlışlıkla aramış olmalıyım. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim," diyor olabildiğince sakin bir şekilde. Onun profesyonel tonu beni heyecanlandırıyor.

"Pekâlâ hanımefendi. Acil servise ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?"

Cevap verene kadar onu becerdim.

"Elbette, iyi günler," diyor alnındaki teri silerek. Hat kesiliyor ve hoparlörün ışığı yanıp sönüyor.

Aferin kızıma.

"Bu çok aptalca," diye tıslıyor. "Yine de gelebilirler."

"O zaman acele etsem iyi olur," diye homurdandım. "Gelmek istediğini biliyorum. Öyleyse gel."

Başını sallıyor ama alnını masasına dayayıp kolunun tersiyle iniltilerini bastırıyor.

Sikimi sıkana kadar klitorisini okşuyorum. Spazmları beni sıkıyor, yaklaşıp kadar dalgalar halinde uzunluğumu yukarı çekiyor. Etrafımda dönüyor, geri çekiliyor, beni daha da içine alıyor.

"Aminı dolduracağım, doktor."

"İçime girme," diyor geriye uzanıp bir elini kalçama bastırırken. O maskeli yabancı dün gece onu dinledi ama bu pervasız suçlu o kadar dikkatli ya da temkinli değil. Bu sefer onu doldurmamamın imkânı yok.

Ona son bir sert itiş , tüm kötülüğümü onunla savaşmakla görevli olanın içine akıtırken kalçalarımı kıkırına sürüyorum. Çekiliyorum ve eteği dolgun kıkırından aşağı kayarken bakıyorum. Mükemmel bir kadın.

Ayağa kalkıp arkasını döndüğünde, boşalmış sikime bakıyor ve dudakları çatılıyor. "Sana içime girme demiştim," diye çıkışıyor ama son sözlerine bir panik dalgası sızıyor. "Ve, aman Tanrım."

Yaptığı şeyin ve becerdiği kişinin ağırlığı onu çökertiyor. Maskeli bir yabancı tarafından kaçırılmasına izin verdiğinden çok daha fazla.

İçine girdim ve bacaklarını ayırdım. Üzerinden damlayanları yakalıyorum ve iki parmağımla tekrar içine itiyorum. Yanakları kıpkırmızı oldu.

"Sen benimsin, doktor. Amin benim döllerimle damgalandı. Kafamdakinden daha fazlasını istiyorsan, bana kendinden daha fazlasını ver." Kotumun fermuarını çekip kapıya uzandım. "Akşama görüşürüz."

Yirmi İkinci Bölüm

Sarah

I banyo penceremi bir havluyla kapatmaya çalışıyorum ama onu asacak bir şey bulamıyorum. Sinirli bir nefes veriyorum ve kan kırmızısı havlunun pencere pervazının dibine düşmesine izin veriyorum. Gözlerim karanlık arka bahçeyi taradığında hiçbir şey göremiyorum ama beni izlediğine dair ürkütücü bir hisse kapılıyorum. Nerede yaşadığımı biliyordu ve

Bu gece benim için geri geleceğini söyledi.

Bir hata yaptım. Uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebilecek aptalca ve etik olmayan bir hata. Maxim ne kadar berbat biri olsa da, onunla ilgili bir şey kanımı ısıtıyor. Daha fazlasını öğrenmek için beni meraklandırıran bir şey. Onun hakkında çok şey öğrendim, mesela sikiinin nasıl hissettirdiğini.

Ama tek sorun bu değil. Bir de hep aynı gün ortaya çıkan maskeli adamla ilgili bir durum var. Çok kurak bir dönem geçirdim ve şimdi bir şekilde iki psikopatı kendime çektim. Neyim var benim böyle? Alnımda *savunmasız* falan mı yazıyor?

Gölgelerin arasında bir yerde saklandığını görmeye çalışarak etrafı tarıyorum ama tek hareket ağaçların arasından esen rüzgâr. Onu orada görmek mi yoksa orada olabileceğini bilmek mi daha kötü karar veremiyorum.

İçimi bir ürperti kaplarken, yine beni görmesini engelleyecek bir yol bulmaya çalışıyorum. Bu pencere için hiç perde almadım çünkü ormana bakıyor. Kalın kumaşı kavrayarak yukarı kaldırıyorum.

Başımı kaldırıp köşeleri eşiğe sıkıştırmaya çalışıyorum ama ağırlık tekrar aşağı indiriyor. Bu anlamsız. Belki köşelere delikler açabilir ve onları çerçevenin köşelerine asabilirim.

Havluyu tekrar kavradığımda, kapı zili beni olduğum yerde donduran neşeli bir sesle çalıyor ve havlu bir kez daha elimden düşüyor. Merdivenlerden inip ön kapıya yöneliyorum ve dışarıda kimin beklediğini biliyorum.

Polisi ara, dedim kendime. Ama dinlemek yerine kapı kolunu ve yavaşça açıyorum.

"Gece şovumu mahvetmeye mi çalışıyorsun, doktor?" Maxim kapımın eşiğinde dururken diyor ki. "Bencil olma."

Sözleri beni çileden çıkarıyor. Bu ne cüret. *Benim* mahremiyetim bencilce değil. Bencil olan o. Hayır, bu kelime onu yeterince iyi tanımlamıyor. O bir *şeytan*.

"Polisleri arayacağım, Maxim," diyorum.

"gidin. Ben beklerim," diyerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Arayacağım. Onları arayacağım.

Ellerim telefonu alma taleplerimi reddediyor ve ayaklarım da kapıyı yüzüne çarpabilmemiz için geri çekilmeleri için yalvardığımda beni dinlemeyi reddediyor. O çok sinir bozucu. Ama zihnim istemese bile bedenimdeki bir şey daha fazlasını istiyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. İçeri girebilir miyim?" Cevap yanımdan geçip gidiyor, sonra kolumdan tutup beni merdivenlere doğru çekiyor.

Topuklarımı . "Beni nereye götürüyorsun?"

"Duş alacaksın ve ben bu sefer en ön sırada oturacağım."

Güçlü tutuşu karşı konulamayacak kadar kuvvetli. Merdivenlerden yukarı çıkarken neyi tutarsam tutayım beni sürüklüyor. Maxim beni banyoya götürüyor ve kapının önünde durmadan önce kapıyı kilitliyor.

"beni," diyorum.

"Sana hiçbir şey yapmıyorum. Sadece her zaman yaptığın şeyi yap. Ben burada yokmuşum gibi davran" diyor ve kapıya yaslanıyor.

O bir deli. Klinik. Onun önünde soyunmayacağım, çoktan soyunmuş olsam ve bundan haberim olmasa bile. Ofisimde vücudumdan bir parça almış olsa bile. Bu farklı bir şey. Duş benim özel zamanım. Benim kişisel alanım.

Devam etmemi işaret ediyor. Siktir et onu. "Size şiddet uygulamamı mı istiyorsunuz doktor? Biliyorsun, ben çok fazla şey yapabiliyim.

şiddet."

Yenik bir nefes üflüyorum çünkü biliyorum.

Uzanıp ipek gömleğimin düğmelerini açıyorum. Kumaş açılıyor ve gözleri içime giriyor, ruhumun derinliklerini görüyor. Gömleğin yere düşmesine izin veriyorum. Sütyenimin klipsini açıp onu da yere bıraktığımda dudaklarından alçak bir hırıltı çıkıyor. Eteğimi indiriyorum, ama önünde çırılçıplakken bile bana doğru adım atmıyor. Her adımımı dikkatle atarak duşa giriyorum, perdeyi kapatıyorum ve duvara yaslanıp rahat bir nefes alıyorum. Gitmedi ama en azından opak perdenin arkasından beni göremiyor.

Ta ki çubuk yırtılana ve elleri metale sarılmış bir şekilde yanımda durup bana bakana kadar.

Gözleri bana saldırıyor. Tek bir bakışla hiç bu kadar parçalandığımı hissetmemiştim. Vücudumun her santiminde süzülürken beni onlarla beceriyor.

"Sen çok seksi bir şeysin," diye .

"Teşekkürler mi?" Dedim, çünkü baskı altında size iltifat eden birine başka ne diyebilirsiniz ki?

"İyi geceler. Bir tane alacağımdan eminim," diyor metal çubuğu bırakıp perdeyi boydan boya yırtmadan önce.

"Maxim?" Bağırıyorum.

Yine de gitmiş gibi geliyor, bu yüzden duvara yaslanıyorum, nefesim göğsümde duruyor. Perdeyi tekrar açmaya korkuyorum. Duşumun kutsallığını terk etmekten korkuyorum.

Elimden geldiğince çabuk bulaşık yıkamayı bitirip suyu kapatıyorum. Perdeyi kaydırarak açıyorum ve boş banyoya bakıyorum. Kesinlikle gitmişti. En azından benim banyomdan. Kıyafetlerim de gitmiş.

Lanet olsun.

Havluyu etrafıma sarıyorum ve kendi içine sokarken, koridorda, kapının hemen dışında ipek gömleğimin bir anlık görüntüsünü yakalıyorum. Onu takip ediyorum ve merdivenlerde sütyenimi buluyorum. Hansel ve Gretel gibi, etrafa saçılmış giysilerin ekmek kırıntılarını takip ediyorum. Eteğim beni ön kapıya doğru yönlendiriyor. Ve kapı koluna sarılmış siyah külotum. Onları çıkarıyorum ve kumaşın üzerinde sıcak, kaygan bir ıslaklık hissediyorum.

İç çamaşıırıma boşaldı.

Şaka mı yapıyorsun? İğrenç. Aşağılık biri.

O zaman neden külotuma gelen sıcak spermi kalçalarımı sıkıyor?

Yirmi Üçüncü Bölüm

Maxim

M Taşaklar boş, doktorun giydiği külotun üzerine boşaltılmış. En iyi kısmı? Gördüğüm kurumuş leke, daha önce içine boşalmamdan kaynaklanıyordu.

Kendimi durduramayarak, dilimin onun ve benimkinin mükemmel karışımına sürtünmesine izin verdim. Hepsinin tadına baktım. Ve bu yüzden neredeyse pantolonumun içinde patlayacaktım. Şansıma, külotu doğaçlama bir yükü boşaltmak için mükemmel bir yerdi.

Şimdi yatak odasındaki dolabın bir aralığından onu izlerken kıyafetlerin arasında büzülmüş durumdayım. Beklediğimden ya da umduğumdan daha az bir tepkiyle sırlıklam külotunu küçük bir çöp kutusuna atıyor. Sonra çekmecedan bir tişört ve bir şort alıp içine giriyor. Gergin bir iç çekişle yatağın kenarına oturdu.

Yumruklarını kalçalarına doğru sıkıyor ve omuzları geriliyor. Kaslarındaki bastırılmış gerginliği hafifletmeye çalışarak boynunu döndürüyor. Saklandığım yerden çıkıp ona masaj yapmalıyım. İlk başta korkacaktır ama stresini okşamaya başladığımda devam etmem için yalvaracaktır. Sonra sırtının alt kısmına geçtim. Ve daha da aşağıya. Yüzümü yanaklarının arasına gömmeden ve onu daha önce hiç yemediği gibi yemeden önce o tatlı kıcını ovardım.

Ama dolaptan çıkmıyorum. Kıpırdamadan onu izliyorum.

İlk başta, bugün ona onca şeyden sonra ağlayacağını düşünüyorum, ki bu muhtemelen adil bir tepki. Onu haysiyetini bir kenara bırakmaya ve haysiyetsiz bir şeyin içine izin vermeye zorladım. Gözyaşı dökmek yok,

Yine de. Göz kapakları kapanmadan önce gözleri düşüyor ve zihninin içinde kayboluyor. Daha sonra yaptığı Şey beni hem Őaşırtıyor hem de kafamı karıştırıyor.

Alt dudağını ısırarak elini Şortunun altına daldırıyor. Yatakta arkasına yaslanıp elini siyah kumaşın altında gezdirirken çenem düşüyor. Tanık olduğum Şeye inanamıyorum. Güzel gözlerinden akan nem yerine, o tatlı küçük amcığından damlıyor.

"Yaramaz doktor," diye fısıldadım.

Onu bu Şekilde göreceğimi bilseydim, mastürbasyon yapmak için beklerdim. Beni düşünüp düşünmediğini merak etmeden edemiyorum. Ona istemediği Şeyleri yaptırmam hoşuna mı gidiyor? Bacaklarının arasındaki parmakları yerine beni mi hayal ediyor?

Dudaklarından iniltieler dökülüyor ve sırtı kavisleniyor. "Maxim," fısıldıyor iniltieler arasında.

Soruma bu tek kelimeyle ve bir sürü inlemeyle cevap veriyor. Öyle. Beni düşünüyor, içeri girmesine izin verdiği dengesiz ve tehlikeli suçluyu.

Onu görünce sikim seğiriyor. Kendine verdiği zevkten havaya kalkarken sırtının kıvrımlarının altından ışık sızıyor. O kendine dokundukça Őortu inip kalkıyor ve ben pantolonumun önünü okşuyorum, aletim yeniden canlanıyor.

Bir tür manyak gibi dolaptan fırlamak ve yüzümü bir hayvan gibi amına gömmek için yarı yarıya kışkırtıldım. Ben zaten bunların hepsiyim, o halde neden adımı fısıldarken ve kendini tatmin ederken bana seslenirken tasmalı ve kontrollü kalayım?

Bunun yerine saklanıyorum çünkü onu işaretlemek istiyorum. Aletimi çıkarıyorum ve yavaşça kendimi okşuyorum. Boşalıırken çıkardığı çığlık iniltisi aletimin elimde seğirmesine neden oluyor. Ayağa kalktığında omuzları suçluluk duygusuyla  ne düşüyor, boşalıırken düşündüklerinin ağırlığıyla.

Yatağa girmeden önce komodinin üzerindeki şişeden bir hap alıyor ve bir bardak suyla birlikte yutuyor. Yatağa girdiğinde, bugün başına gelenlerden dolayı çok yorgun, battaniyesini dış dünyadan bir kalkan gibi üzerine çekiyor. Benden başka her Şeye karşı bir kalkan.

O derin bir uykuda horlayana kadar dolapta kalıyorum. Kapıyı gıcırdıyor ve durdurmaya  alışmıyorum. Eğer uyanırsa

uyanıyor. Yatağına doğru yürürken yerde sürünen bir gölgeyim.

Pencereden gelen ay ışığı Sarah'nın uyuyan formunun üzerinde soluk bir parıltı yaratıyor. Kalkanını sıyırıp battaniyeyi geri çekerken sikimi okşamaya devam ediyorum. Kıcı dolgun ve kelepçeleri kumaştan görünüyor. Kahretsin, çok lezzetli. Şortunu kenara çekip onun tatlı küçük amını yalayıp yutmaktan kendimi alıkoymak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Onu sırt üstü yatırdım ve şimdi yüzünü görüyorum. Gerçek bir şeytanla sikiştiği için suçlu görünmediğinde çok rahat ve seksi.

Boşalacağım. Sabah uyandığında dudaklarında izimle uyanması için bunu onun güzel yüzüne yapmak istiyorum ama daha çok amını işaretlemek istiyorum. Aşağı uzanıp şortunu kenara çekiyorum ve bir parmağımı sırlıklam yarığında gezdiriyorum. Kendini çok ıslatmıştı.

Onu ayırmak için iki parmağımı kullanarak, boşalana kadar sikimi klitorisi boyunca okşuyorum, tıpkı külotunu işaretlediğim gibi tenini de işaretliyorum. Bugün üç kez boşalmayı nasıl başardığımı bile bilmiyorum. Yine de onun için binlerce kez boşalabilirim.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum şortunu tekrar yerine koyarken ve onu uykuda ve dölleriyle kaplı halde bırakırken.

Bunun için ne kadar aşağılık bir pisliğim. Onu uyurken becerip beceremediğimi merak edecek. Vücudunu istediğim gibi bencilce kullanıp kullanmadığımı merak edecek. Asıl soru, bu fikir hoşuna gidecek mi gitmeyecek mi?

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sarah

I Gözlerinden kaçmaya çalışıyorum. Kendimi pamuk emiyormuş gibi hissediyorum ve su şişemden su içmek için sürekli mazeret uyduruyorum. Yaptığım her hareketi fark ediyor. Gözleri lazer gibi, yakıyor.

İçimde birbirine zıt duygular birbirine karışıyor. Biri bacaklarımın arasına sarsıntılar gönderiyor ve kalçalarımı sık mama neden oluyor. Diğer i se zihnime uyarı zilleri gönderiyor.

Rahatsızım. Burada onunla birlikte olmak istememeliyim ama daha da kötüsü, dün gece kendime dokunurken aklımdan geçen düşünceleri durduramıyorum. Kendimi bu düşünüş sarmalından kurtarmalıyım.

İşime odaklanmaya zorluyorum. *O* benim lanet işim olsa bile.

Benim işim onun ruhunu parçalara ayırıp tekrar bir araya getirmek. Onu zihnimde becermek yerine onarmam gerekiyor. Ya da gerçek hayatta becermek. Tanrım, ne yapıyorum ben?

"Bana hapishanede geçirdiğin zamanı anlat Maxim. Zorlandın mı yoksa iyi uyum sağladın mı?" diye sordum.

Başlangıçta sesim titriyor, ancak rutinime uyuyorum ve cümlelerin geri kalanı alışkanlıktan ağzımdan kayıyor. Hapsedilmeyle nasıl başa çıktıklarını araştırmayı seviyorum ve içeride olmanın getirdiği duyguları açığa çıkarmak için biraz zaman harcamayı seviyorum. Hapishaneye gerçekten iyi uyum sağlayanların genellikle en çalkantılı çocukluk dönemlerini geçirdiklerini görüyorum. Bir tür güvenlik ve

Hapishanenin yapılandırılmış rutininde rahat. İyi uyum sağlayabilecek birine benziyor.

"Hâlâ bunu yapıyor muyuz doktor?" diye soruyor.

"Ne? Benim işim mi? Evet. Mahkemenin tedavinizle ilgili yerine getirmemi istediği bazı şartlar var. Tedavinin başarılı olduğunu düşünceleri için belli bir ilerleme kaydedilmesi gerekiyor. Bu benimle sondan ikinci seansınız ve kesinlikle o ilerlemeyi kaydedemedik."

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor, sanki bana vermek istiyormuş gibi.

"Açılmana ihtiyacım var. Bu içi boş kabuk insan olmayı bırakmalısın."

Benimle seks yapmasına izin verdiğim bir adamın içi boş kabuğu. Aman Tanrım.

Ağır bir pişmanlık duygusu içimi yumrukluyor.

Gülüyor. "Açılmamı istemiyorsun. Ben kötü bir insanım. Gördüğünüz 'içi boş kabuk' bir psikopatı dünyanın geri kalanından ayırır."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Buna nasıl cevap verebilirim ki? Bu adam geçen hafta katil olduğunu itiraf etti ve az önce de bunu tekrar yapabileceğini itiraf etti. Bulgularımı rapor etmek gibi ahlaki ve yasal bir sorumluluğum var çünkü o başkaları için bir risk.

Ve o sadece başkaları için bir risk değil. *Benim* için de bir risk.

"Bana böyle şeyler söylemeyi kes Maxim," diye fısıldıyorum, kendimle savaşırken başımı sallıyorum.

"Benden açık ve dürüst olmamı istedin, şimdi de durmamı mı istiyorsun?"

İç çekiyorum. "Rapor vermek gibi yasal bir sorumluluğum var-"

"Uygunsuz davranışları bildirmek mi?" Maxim bana karanlık bir sırıtışla bakıyor. "Müşterini sıkmek gibi mi?"

"Bunu bana karşı kullanamazsın," diyorum göğsümü kaldırarak, kullanabileceğini bilsem de.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Ayağa kalkmaya fırsat bulamadan önümde duruyor, ellerini kolçaklara koymuş, bana doğru eğiliyor. "Yapabilirim ve yapacağım, doktor. Kaybedecek çok şeyin var. Benimse *hiçbir şeyim* yok."

Avuçlarımda hafif bir ter birikiyor. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamdan daha korkutucu bir şey yoktur.

"Seni banyonda bıraktığım geceyi hatırlıyor musun?" diye soruyor. Yutkunuyorum.

"Ertesi sabah amına boşalmam hoşuna gitti mi?"

Yanaklarım kızardı. Uyandığımda bunun kendimle oynamaktan gelen kendi benim olduğunu düşündüm çünkü çoğunlukla tenime işlemişti ve kaygan heyecanıyla karışmıştı.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

Eli yanağımı okşuyor. "Çünkü sana aşığım. Kesinlikle sana takıntılıyım."

Dudakları dudaklarıma yaklaşırken nefesim kesiliyor. "."

Sırıttırıyor. "Artık bu randevularda kendim hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece seni kullanmak istiyorum. Mahkeme için ne uydurman gerekiyorsa uydur, çünkü konuşmam bitti."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni ayağa kaldırırken dizüstü bilgisayarım yere düşüyor. Bacaklarımın arasındaki sarsıntı korkumu, vicdanımı ve akıl sağlığımı bastırıyor.

Dizlerimin üstüne çökene kadar omuzlarımı itiyor. O çok güçlü. Çok güçlü. Bir elini omzumda tutarken diğer eliyle kot pantolonunun fermuarını açıyor ve kendini serbest bırakıyor. Geçen hafta benimle seks yaparken sikini görmemiştim. Sadece beni gererken arkasındaki gücü hissettim. Şimdi baktığımda, içime nasıl sığdırdığımı bilmiyorum.

"Sikimi yala," diyor, sikini dudaklarımin arasından geçirerek.

Ağzımın derinliklerine itmeden önce çekerken kırmızı rujum sikinin uzunluğuna bulaşıyor. Boğazımın arkasıyla çarpıştığında öğürüyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlananana kadar ağzımı sikiyor.

"kızıma," diyor başı geriye düşerken.

"Maxim," diye fısıldıyorum, nefesimi toparlamam için ağzımdan çekerken.

"Adımı böyle söylediğinde, kendini tatmin ederken adımı nasıl inlettğini hatırlıyorum," diye inliyor.

"Ne?"

"Amını işaretlemeyen önce seni izledim. Kendini ovarken benim adımı söyledin. Ne düşünüyordun doktor?"

"Ben-"

"Sanırım beni kalçalarının arasında düşünüyordun. Ağzım küçük amcığının üzerindeyken, ha?"

Öyleydim. Ama bunu ona söylemek istemiyorum.

Başımı sallıyorum ve yanağıma tokat atarak inlememe neden oluyor. "Evet," diyorum, topuklarımın üzerinde geriye doğru otururken omuzlarım düşüyor. Ona bu onayı vermek istememiştim ama o bunu benden çıkarıyor.

"Neden sadece sormadın?" diyor kolumdan tutup ayağa kalkmama yardım ederken. Beni kaldırıyor ve masamın kenarına yerleştiriyor.

"Hayır..." Fısıldıyorum, elleri kalçalarımın üzerinde gezinip eteğimi de beraberinde götürürken onu itiyorum.

Düşündüğüm şeyi ondan asla isteyemem. Bu çok yanlış. Bu kelimeleri asla yüksek sesle söyleyemem. Bu itiraf, artık zorlanmış bir terapist olmadığım anlamına gelir.

Etik olmayan biriyim demek.

"Şşş, doktor. Ağzımı üzerinde yeterince istiyorsun, o yüzden bırak seni boşaltayım."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve beni doğru çekerken kollarını kalçalarımın doluyor. Masanın köşesi kıcıma batıyor ama dili acıyı yalayarak uzaklaştırıyor. Önce külotumu kenara çekiyor, kumaşı dişleriyle kenara çekmeden önce ıslaklığımın tadını çıkarıyor.

Bu sert hareket tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Sıcak, yumuşak dili yarığıma çarpıyor ve aklımın hayal edebileceğinden daha iyi hissettiriyor. Dilinin ucu kıvrılıp klitorisime çarpıyor ve yüksek sesle inleyip sekreterimi uyarmamak için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum. Katil bir suçlunun neden masamda beni yediğini ve neden beni böyle inlettiğini asla açıklayamam.

Elim saçlarına gidiyor ve onu kendime çekip daha da gömüyorum. Beni hiç hissetmediğim şekilde yiyor, sanki en sevdiği yemekmişim gibi. En sevdiği yemekten *daha iyi*. Sırtım dikleşiyor ve göğsüm yükseliyor.

"Maxim," diye inliyorum ve inlememle birlikte aletini ismine doğru okşuyor.

"Benim için gel," diye homurdanıyor, klitorisimi titreştiriyor.

Klitorisime daha iyi erişebilmesi için pelvisimi kıvrarak yüzüne doğru sürtünüyorum. Son iki haftadır beni boşalttığı şekilde boşalmayalı çok uzun zaman olmuştu.

O aşâğılık biri.

Tehlikeli. İğrenç

derecede günahkâr.

Ağız o kadar iyi laf yapıyor ki neredeyse suçlu olduğunu unutacağım. Bir katil. Bir sosyopat. Ama şu anda onunla ilgili en tehlikeli şey, beni yüzüne boşalmaya zorlarken bedenim üzerindeki becerisi.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor ve dilini tüm yarığım boyunca düz bir vuruşla göndererek vücudumun kasılmasına neden oluyor.

"Bu çok yanlış." Ayağa kalkıp üzerime eğildiğinde iç geçiriyorum.

"Benimle oynamaya devam et ve hatalı olmanın her zaman doğru olanı yapmaktan çok daha iyi hissettirdiğini fark etmeye başlayacaksın, sana söz veriyorum."

Sıcacık siki amıma dayanmışken beni öpüyor ve ağız dudaklarımdayken, başı bacaklarımdan arasındayken hissettiğimden daha fazla suçluluk duyuyorum. Ahlakımla olduğu kadar dilimle de mücadele ediyor.

Çekilip bana bakıyor ve sikini kavrayıp içime sokmadan önce yarığıma sürtüyor. Gömleğine doğru inliyorum, yüzümü kumaşa gömüyorum. Aleti beni geriyor ve o tanıdık dolgunluk içimi dolduruyor. İçimde kabzasına kadar itiyor, klitorisim pelvisinin derisi boyunca sürtünüyor.

Çok hassasım. Kalçalarının her hamlesinde beni okşarken sinirlerim yanıyor.

Eli kalkıyor ve boğazıma dolanıyor, parmak uçları boynuma batıyor. "Sana tapacağım, doktor. Sadece o güzel ağzını kapatıp bana izin vermen gerekiyor. Seni boşaltacağım, dolduracağım ve benim olarak işaretleyeceğim ve sen de mahkemeye sahte notlar vereceksin, böylece seni sevdiğini itiraf etmeyeceğin şekilde becermeye devam edebileceğim."

Sert sözlerine karşı inliyorum. Bana yaptıklarından ne kadar hoşlandığımı itiraf edemem. Bunu kendim dahil *kimseye* itiraf edemem. Kariyerimi mahvedebilir, benimle işi bittiğinde hayatımı alabilir, ama beni daha sert ve daha hızlı becerebilmek için kalçalarımı daha geniş açarken, sadece bana nasıl hissettirdiğini düşünebiliyorum.

"İçime boşalma," diyorum ona. Hamleleri düzensizleşti ve çok yaklaştığını biliyorum.

Elini boynumdan çeneme doğru götürüyor ve sertçe sıkıyor. "Seni her zaman dolduracağım, çünkü içine girdiğimde günahım seninkiyle bir oluyor."

Kalçalarını sallayarak içimi dolduruyor ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi içimi panik kaplıyor. Sonra içimden çıkıyor ve külotumu tekrar yerine koyuyor.

"Şimdi gününüzü bitirmenizi ve her bir müşterinin önünde sizden damlayan spermlerimle oturmanızı istiyorum."

Ve bunun kadar yanlış olduğunu bilmeme rağmen, tam olarak onun istediğini yapacağımı da biliyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Maxim

S Arah'nın arabası yolun sonundaki dur işaretine yanaşıyor. sokakta saklanmış, izliyorum. Bekliyorum. Onu görür görmez arabamı çalıştırdım ve onu takip etmeye hazırlandım.

Onunla bir randevuda olmadığım ya da onu evinin dışından izlemediğim zamanlarda, günlük aktivitelerini gerçekleştirirken onu takip ediyorum. Benim gibi biri takıntı yapmaktan başka ne yapabilir ki?

Sarah her hafta aynı gün, neredeyse aynı saatte aynı mağazadan market alışverişi yapıyor. haftada bir, güzel kalem etekleri, elbise pantolonları ve bluzlarıyla kuru temizlemeye gider. Aynı gün. Neredeyse aynı saatte.

Bu kadın çok kuralcı.

Aslında bu gerçekten üzücü ve ben gelmeden önce hayatında bir nebze olsun spontanlık yaşayıp yaşamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ortaya çıktığımdan beri onun normalliğini yok ettim. İşine, evine, uykusuna ve rutinlerine sızdım.

Onun içine sızdım.

Ama şimdi nihayet ondan bir molekül itaat alabildiğime göre, maskeli versiyonum hakkında ne yapacağım? Onu yarattım çünkü keşfedilme riski olmadan ona yaklaşmak istedim. Şimdi aynı kişi olduğumuzu öğrenmesine asla izin veremem.

Sarah bir alışveriş merkezinin otoparkına girer ve arabasını Macy's'in girişine . Bu alışveriş merkezi can çekişmektedir ve büyük

giyim mağazası, nöbet tutmak için kalan birkaç mekândan biri.

Arabasının önünden geçmeye devam ediyorum, sıranın yukarısına çıkıyorum, sonra geri iniyorum. Araçlar zaman zaman onu görmemi engelliyor ama sonunda süslü arabasından inip içeri giriyor. Ben de onunkine yakın bir park yeri bulup onu takip ediyorum tabii ki.

Binaya girdiğimde bayat bir alışveriş merkezi havası bana doğru hücum ediyor. Parfüm kokusu yeni kıyafetlerin ezici kokusuna karışıyor.

İçeri girdiğimde Sarah'yı bulmam uzun sürmüyor. Gömleklerle dolu bir duvarın önünde duruyor, bedenini bulmak için her bir etikete bakarken narin elleri askıları raflar boyunca hareket ettiriyor. Geride durup o devam ederken onu gözlemliyorum ve sonunda birkaç gömlek ve bir kot pantolonda kılıyor.

Ne zaman kot giyiyor? Hiç görmedim. Belki de yeni, daha kaygısız bir Sarah yetiştiriyordumdur. Zaten kariyerini mahvetti. Neden havalı iş kıyafetlerini siktir et demiyorsun?

Bu değişimin nedenleri ne olursa olsun, bildiğim tek şey onu o kot pantolonun içinde görmek istediğim.

Koluna taktığı kıyafet seçimleri ile soyunma odalarına doğru ilerliyor. İç çamaşırı reyonunun önünden geçerken durup mor bir sütyen ve külot takımının olduğu rafa geri dönüyor. Parmakları kumaşı okşuyor ve eminim en mahrem bölgelerinde nasıl hissedeceğini hayal ediyor.

Bu arada, onu dişlerimle vücudundan koparmanın nasıl bir his olacağını düşünüyorum.

Birkaç askıyı öne doğru çeviriyor ve raftan bir tane alıyor. Bunu kimin için giymeyi planlıyor? Tüm sütyenleri ve külotları beyaz, gri ve siyah tonlarında, bu yüzden bu kadar parlak bir şey seçmiş olması ilgimi çekiyor.

Umarım parasını boşa harcamayı umursamaz, çünkü onları giydiğinde, dişlerimle koparmaktan fazlasını yapacağım. O külotları çalıp eve götüreceğim, böylece kokusu kaybolana kadar içime çekebileceğim.

Sarah bir kez daha soyunma odalarına doğru dönüyor, hala benim varlığımdan habersiz. Şapka gözlerimi kapatıyor ama ben onu aşağı çekiyorum. Şimdi kimliğimi açığa çıkarma riskini göze alamam. Aklıma harika bir fikir gelmişken olmaz.

Soyunma odalarına ondan önce gidebilmek için etrafından dolanıyorum ve sonra bir perdenin rayından kaydığını duyana kadar kabinlerden birinde bekliyorum.

Diğer tezgâhlardaki ayakları hızlıca kontrol ettikten sonra, ona ait olduğunu bildiğim topuklu yöneliyorum.

Kabine giriyorum ve arkamdaki perdeyi kapatırken bir elimle Sarah'nın ağzını kapatıyorum. Çığlık atmayacağından emin olduğumda ağzını serbest bırakıyorum, şapkamı çıkarıyorum ve hala tek bir vida ile hayata tutunan kancalardan birine asıyorum.

"Maxim, burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Alışveriş yapıyordum ve seni gördüm."

"Mağazanın kadınlar bölümünden mi alışveriş yapıyordunuz?"

Sırıtiyorum. Şimdiye kadar onu takip etmenin o kadar da zor olmadığını anlamış olmalı.

"İç çamaşırı seçtiğini gördüm," diyorum. "Benim için giy." Gözleri kocaman oldu. "Ne? Hayır!"

"O moru teninde görmek istiyorum. Seni soyup kendim mi giydirmem gerekiyor? Benim küçük güzel bebeğim olmak ister misin doktor?"

Sanki yapmayacağımı düşünüyormuş gibi bana bakıyor. Yanıldığını kanıtlama zamanı.

Uzanıp gömleğinin altından tutuyorum ve o karşı koyamadan gömleğini başından çekiyorum. Siyah sütyeninin klipsini açmak için geri uzandığımda elleri bileklerime doğru uçuyor, ama benimle neredeyse hiç mücadele etmiyor ve kolaylıkla çıkarabiliyorum.

Dantelli mor elbiseyi askıdan indirdiğimde keskin bir nefes alıyor. Onu çeviriyorum, yüzünü üç aynadan birine dönmesini sağlıyorum ve kollarını askılardan geçiriyorum. Arkasından tutturduğumda göğüsleri birbirine yapışıyor ve yukarı kalkıyor.

"Maxim .." diye fısıldıyor.

"Şşş, seni giydirmeyi bitirmedim."

Siyah pantolonunun fermuarını açıp kalçalarından aşağı indiriyorum. Tamamen kapalı iç çamaşırını giyiyor. Bir insan nasıl olur da bir çift büyükanne külotuyla bu kadar seksi görünebilir, aklım almıyor ama o bunu başarıyor.

Sarah arkasına yaslanıyor, ben külotunu çıkarırken vücudu bana yaslanıyor. Mor dantelleri giymesine yardım ediyorum ve beline kadar getiriyorum. Çok daha az örtücülük sağlıyorlar ve kışının manşetlerini görünce salyalarım akıyor.

Parmaklarımı gezdirip örmeye başladığımda hiçbir şey söylemiyor. Bir tutamı diğerinin üzerinden geçirirken öylece bakıyor.

Diğerini. İlk örgünün sonuna ulaşıyorum ve bileğinde tuttuğu siyah saç bağlarına doğru işaret ediyorum. Birini bana uzatıyor, ben de diğerine başlamadan önce ilk örgünün ucunu bağlıyorum.

"Saç örmeyi nerede öğrendin? Hapishanede mi?" diye soruyor. Sorusunda şaşırtıcı bir alaycılık eksikliği var.

"Hayır, koruyucu ailede bir kız kardeşim vardı."

Gözleri aynadaki yansımadan benimkilere kilitleniyor. "Sen-"

"Hayır, doktor. Ona asla zarar vermedim."

Ellerimi örgülerinde gezdiriyorum ve kuyruklarını omuzlarına fırçalıyorum. Çok tatlı görünüyor, mükemmel bir oyuncak bebek gibi.

Benim küçük oyuncağım.

Sırtımı perdeye verip onu çeviriyorum, başını tutuyorum ve bakışlarını üç aynanın her birine çeviriyorum. Kendine bakmasını sağlıyorum. Kendisine her açıdan bakarken kasları geriliyor ve sıkılaşıyor, güvensizliği gözlerinden okunuyor.

"Sakin ol. Ne kadar seksi olduğuna bir bak, doktorum yerine küçük tatlı bir bebek gibi giyinmişsin." Elim karnının alt kısmına doğru kayıyor ve parmaklarımı bel bandının altından geçirip ne kadar ıslak olduğunu keşfediyorum.

Eğilip omzunu ısırduğımda inliyor ama konuşmuyor.

"Seni boşaltmak istiyorum," diye fısıldıyorum tenine karşı. "Zevkini her açıdan görmek istiyorum."

Parmaklarımı amının dikişine sokuyorum ve klitorisi dokunuşumun altında şişiyor. Bu hassas nokta üzerinde birkaç daire çizdikten sonra, klitorisini tekrar daire içine almadan önce ıslaklığını daha fazla toplamak için parmaklarımı içine itiyorum.

Gözlerini kapatıyor.

"Gözlerini benden ayırma," diyorum kulağına. "Başka tarafa bakma."

Sözlerimle pelvisi eğilirken gözleri açılıyor, dokunuşumu takip ediyor ve bana daha fazlasını veriyor. Aletim kendi zevkim için ağrıyor ama bunun beklemesi gerekecek. Onu giyinmiş ve titrerken izlemeyi seviyorum ve durmaya hazır değilim.

Omzunu tekrar ısırıyorum, bu sefer biraz daha sert, ama dudaklarım boynuna doğru ilerlerken öpücüklere dönüşüyor. Benim hakkımda istediğini düşünebilir, duyguları olmayan sert bir suçlu olduğumu, ama yumuşak bir noktam var. Sadece onun için olsa bile var.

İnlemeleri daha da yükseliyor ve elimle ağzını kapatmak zorunda kalıyorum. İhtiyacım olan son şey meraklı bir alışverişçinin bunu mahvetmesi.

Parmaklarım tekrar içine batıyor ve ıslaklık ve sıcaklık parmaklarımın etrafını sarıyor. Sabit bir ritim tutturarak, kalçaları titremeye başlayana kadar içini okşuyorum. Kalçaları titreyerek bana doğru tempoyu gösteriyor ve ben de memnuniyetle buna uyuyorum. Yönünü takip ediyorum ve göğüsleri her hızlı hava girişinde yükselip alçalmaya başladığında güzel bir görselle ödüllendiriliyorum.

Çok yaklaştı.

"Boşaldığında ne kadar güzel görüldüğünü görmeni istiyorum. Nereye dönersen dön, yüzünde zevkini göreceksin. Ve hepsi benden geliyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ve ben de ağzını serbest bırakıyorum. "Boşalırken sessiz ol," diyorum.

Orgazmı arttıkça dudakları aralanıyor ve kıcı ereksiyonuma doğru hareket ediyor. Kendini kaybederken ona destek olabilmek için bir kolumu göğüslerinin hemen altından ona doluyorum. Geriye uzanıp kot pantolonumu demir gibi kavırıyor, ağırlığını bana bastırıyor ve boşalmaya başladığında ağzını sessiz bir çığlıkla açarken onu tutuyorum.

Elimin her hareketini, kalçalarının her titreyişini ve orgazm olurken yüzünün her seğirmesini izlemeye zorlarken, yanaklarına sürünen parlak kızarıklığa bakıyorum. Ben de hepsini görüyorum. Akıllara durgunluk veren her açıdan.

Ve o inanılmaz.

Aşağı indiğinde bana yaslanıp gevşiyor ve gözlerini kapatıyor. Keşke kafasının içini görebilseydim. Ne hissediyor? Kabullenme mi? Utanç mı? Ya da belki şu anda hiçbir şey hissetmiyordur. Belki de yorgun zihnine bir anlık huzur vermişimdir.

Sarah henüz farkında değil ama ben farkındayım. O beni değiştiriyor. Belki umduğu şekilde değil ama yine de bu bir değişim. Asla iyi bir adam olamayacağım ve bunu kabul etmek zorunda, ama ona karşı iyi olabilirim. Sadece ona.

İç çamaşırı setinin etiketini koparıyorum ve onu serbest bırakırken ona veriyorum. "Sütyenin parasını öde."

Gözlerini kırptırıyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor, ama sonra söylediklerimi akli alıyor. "Peki ya iç çamaşırı?"

Gözlerinin içine bakabilmek için etrafında döndükten sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve külotunu da benimle birlikte aşağı indiriyorum. Omuzlarımı kavırıyor ve tartışmadan külottan çıkıyor ve dantelli kumaşı ağzıma götürürken ona bakıyorum. Orada biriken nektarı emiyor ve yalıyorum. Çok lezzetli. Çok tatlı.

"Bunlar artık benim," diyorum onları cebime sokarken.

Bana bakıyor ve az önce olanları anlamaya çalışırken hiçbir şey söylemiyor.

"Kahretsin, açlıktan ölüyorum," diyorum, sırlıslıkla olmuş amına yaklaşıyor. Ona bu kadar yakinken mükemmelliğin doruğunu kaynağından tatma fırsatını kaçırmamın imkanı yok, bu yüzden dilimi dışarı kaydırıp onu temizliyorum.

Islaklığını tükürüğümle değiştirirken sarsılıyor ve inliyor. İyice temizlendikten sonra eğilip mağazada giydiği büyükanne külotunu alıyorum ve onları da cebe atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor. "Buradan çıkarken ne giymem gerekiyor?"

"Benimle yemeğe gelirken külot giymiyorsun." "Seninle yemeğe çıkmayacağım, Maxim."

Seçme şansını olduğunu düşünmesine bayılıyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sarah

I Tabağa bakarken çatalın etrafında Tayland eriştesi çeviriyorum. Renklere, boyuta, dokuya, oturan adam dışında her şeye hayranım. İç çamaşırlarımın içinde olan adam cebinde.

"Dilimde hâlâ senin dölün varken beni görmezden mi geleceksin?"

Kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafa bakıyorum, ama diğer lokantacılar ne mutlu ki . Şimdilik. "Seninle yemeğe çıkmam gerektiğini söyledin. Seninle konuşmam gerektiğini söylemedin. Davranışını ödüllendirmiyorum, Maxim. Beni takip ettin -yine- ve o soyunma odasında benden faydalandın."

"Senden faydalandı mı? Bu biraz abartılı oldu. Parmaklarımı içine sokmadan önce bile ıslanmıştın. Boşalırken inlediğinde pek de faydalanmış gibi görünmüyordun."

Konuşurken sesini bile alçaltmıyor ve yüzümü ellerimin arasına alıp *bunu* kesinlikle duymuş olan yemek alanı müşterilerinin istilacı bakışlarından yanaklarım kızarıyor.

"Seninle konuşursam, burada bu konular hakkında konuşmayı kesecek misin?"

Maxim sırtıyor ve bu günahkârca çekici. Onun sorunu da bu. Klinik olarak deli ama görünürde mükemmel.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz doktor?" diye soruyor ve ben de herkesin içinde bu lakaba katlanmak zorunda kaldığım için utanıyorum. Tek ihtiyacım olan insanların

Noktaları birleştirip bir hastayla rızasız bir randevuda olduğumu fark ettim.

"Bütün bunlar da ne?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "Ne. Nedir. Bu mu?"

"Bu soğukkanlı bir saplantı. Başka bir insana en çok bu kadar yaklaşmıştım. Bunu sen yaptın, doktor." Sırtışı genişliyor ve kaşları kalkıyor. "Burada soğukkanlı olan tek şey . Bu zamana kadar senin için bir şey yapamam. Sana en ufak bir yardımım dokunmadı."

"Bu doğru değil. Beni çok etkiledin. Evimin her yapısına sızan yıkıcı küçük bir böcek gibi, bütünlüğü yok ettin. Onu istila ettin."

"Vay canına, neden daha kötü bir ışık altında ?"

Öne doğru eğilir ve dirseklerini masaya koyar. "Bundan sana ne doktor?"

"I . . . Ben, um . . ."

Soruya cevap bile veremiyorum. Bu çok aptalca, olan .

Şimdiye kadar durdurmalıydım. Onu çürümesi için hapse geri atmalıydım. Ama Maxim bana *bir şeyler* hissettiriyor. İstendiğimi ve özel olduğumu . Onun gibi bir katil, dehşet ve iğrenme dışında hiçbir şey hissettirmemeli. Onun gibi biri beni avuçlarına karşı titretmemeli.

Ama yaptım. Ve muhtemelen yine yapacağım. Ve *bu* iğrenç ve korkunç bir şey.

Bir katilin elini , en az cinayetleri işleyen adam kadar günah mıdır? Özellikle de şimdi ne yaptığını bildiğim için.

Hangisi daha kötü bilmiyorum.

"Dinle Maxim," diyorum sonunda düşüncelerim karmakarışık olduktan sonra. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Beni aynı anda hem nefret ettiğim hem de sevdiğim bir şeye ."

"Seni ancak bir suçlunun becerebileceği gibi becerdim," diyor ve bu sözler vücudumda beklenmedik bir ürperti yaratıyor. "Ama cidden. Seni takip etmemden hoşlanıyorsun. Seni bu kadar sıkı takip etmem hoşuna gidiyor. Vücudunu kör bir adamın Braille alfabesini öğrenmesi gibi öğrenmemi seviyorsun. Hayatının yarısını sikime boşalmasına izin verilmeyen bir kadın olmak için lanet olası üniversitede geçirmemiş biri gibi gevşemekten, kullanılmaktan ve sikilmekten zevk alıyorsun."

Benim istemeyerek de olsa hissettiklerimi açıklaması hem çıldırtıcı hem de haklı çıkarıcı. Ben *her zaman* doğru olanı yaptım. Ailemden, hocalarımdan ve patronlarımdan hep olumlu onaylar aldım. Herkesin olmamı istediği iyi kız olmak için çabaladım.

Belki de bu yüzden kusurlu olanlara ilgi duyuyorum. Açıkça kötü olabilecek kadar cesur insanlar. Toplumun onları nasıl gördüğünü umursamayan kadın ve erkeklere. Belki de onları zihnimdeki mükemmel küçük kutuya sokmak istiyorum. Belki de bu yüzden onları düzeltmeyi bu kadar çok istiyorum.

Ol. Lanet olsun. İyi ol.

Uslu dur, Sarah.

Tanrım, bu öğle yemeği tam bir akıl tutulması oluyor.

Sessiz çılgınlıklarımı duymuş olmalı çünkü oturup Yukarı.

"Dinle doktor," diyor, "hayatını mahvetmeye çalışmıyorum.

Deniyorum.

benimkini daha iyi yapmak için."

"Senin için de aynı şeyi istediğimi göremiyor musun?"

Başını sallıyor. "Hayır, senin istediğin bazı kutuları işaretlemek, bana ilaç vermek ve beni akılsız bir asalak haline getirmek. Kim olduğum ya da neler umurunda değil. Sen de tıpkı onlar gibisin."

Şimdi bir yerlere varıyoruz. Onu konuşturmalıyım. "Ben sadece kim gibiyim?"

"Sistemde beni çiğneyip tükürmek için büyük çaba sarf eden herkes. Koruyucu aileler. Benim gerçek ailem. Ceza sistemi. Evet, muhtemelen birkaç vidam gevşek doğmuşum ama hayatımdaki herkes onları sıkmaya çalışmaktan çok gevşetmek için zaman harcadı."

İçimdeki psikolog, bu durumda söylememiz öğretilen her şeyi söylemek istiyor. Çevrenizin bir ürünü olarak kalmak zorunda değilsiniz. Düşünce tarzınızı değiştirebilirsiniz. Yadda, yadda, yadda.

Bunun yerine, doğru hissettiren şeyi söylüyorum. "Bu kadar çok insan seni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgünüm."

Yemek tepsisini kendisinden uzağa itiyor. "Ve insanlar neden bir iblis olduğumu merak ediyor."

"İblis olduğunu sanmıyorum," diyorum ama tamamen dürüst olduğumdan emin değilim. O oldukça kötü biri.

"Evet, öyle. Ve bu iyi." Ayağa kalkar ve yarısı yenmiş yemeğini alır. "Belki de bu öğle yemeği olayı kötü bir fikirdi."

Bir müşteriyle ögle yemeği yemek kesinlikle kötü bir fikir ama bugün cezalandırılmaya aç biriyim. "Otur ve yemeğini bitir. Bu fikri ortaya atan ."

"Sadece seninle daha fazla zaman geçirmek istedim, böylece senin hakkında daha fazla şey öğrenebilirdim. Kendimle ilgili kirli detayları paylaşmak bu fantezinin bir parçası değil."

Küçük plastik çöp kutularına doğru yürürken, ne yaptığımı gerçekten düşünmek için bir an duruyorum. Psikoloji camiasının saygın bir üyesi olan ben, kafasına bir şey düşse sınır tanımayacak katil bir suçlu olan Maxim'i beceriyorum. Onu becermekle kalmıyor, ondan hoşlanmaya başlıyorum.

Ve şimdi ben de kendi çizgimi aşmak üzereyim.

Masaya döndüğünde boğazımı temizliyorum. "Neden alışveriş merkezinde biraz daha dolaşmıyoruz? Herhangi bir planım yok ve bu zamanı bana kendimle ilgili bazı şeyler sormak için kullanabilirsin."

Kendi çayımın bir kısmını memnuniyetle dökecek olsam da, bunu sadece onun çayının bir kısmı karşılığında yapacağım.

Yüzüne bir sırtma yayılıyor ve midem sıkışıyor. Eğer bu kadar çekici olmasaydı bu daha kolay olurdu. "Benim daha iyi bir fikrim var. Neden bildiğim manzaralı bir yere gitmiyoruz?"

En iyi kararına rağmen başımı sallıyorum ve alışveriş merkezinden çıkarken onu takip ediyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Maxim

Sanki bir çöplüğün ortasında boy veren çiçekli bir ağaçmış gibi, külüstür aracımın içinde eğreti duruyor. Çöp ve hastalıkla çevrili bir güzellik.

Onu ziyaret ettiğim bir parka götürüyorum. Üvey ailem buradan on dakikalık yürüme mesafesinde yaşıyordu. Evin yeniden dirilip dirilmediğinden ya da evlatlık çocuklarının çığlıklarıyla ebediyen lanetlenmiş eski bir kemik yığını olarak kalıp kalmadığından bile emin değilim.

"Nereye gidiyoruz?" Sarah ellerini kucagında sıkarak soruyor. Etrafına bakınırken pantolonunu karıştırıyor.

Endişesi onu yiyip bitiriyor. Benim etrafımda olmak bile onu yiyip bitiriyor. Ama belki de bu dış katmanın altında olması gereken Sarah vardır. Olmayı hak ediyordur.

"Trove Park," diyorum. "Büyürken burayı çok ziyaret ederdim."

Gözleri parlıyor çünkü onu benden zorla almaya zorlamadan bir bilgi kırıntısı sunmuş oldum. Keşke ona daha fazlasını verebilseydim ama geçmişim hakkında konuşmak benim için kolay değil. Onu buraya getirmek sandığından daha büyük bir adım. Belki de sandığımdan daha fazla anlıyordur.

Park en sonunda bir yere çekiyorum. "Eskiden paslı bisikletimi buraya kadar ve bisiklet askısı dedikleri şu bükülmüş metal parçasına koyardım," diyorum.

Sanki ona Titanik'in enkazına yaklaştığımızı söylemişim gibi ön camdan bakıyor. Benim için sadece eski bir bisiklet askısı, ama onun için, bilmeden açığa çıkardığım bir iç mabede giden bir köprü.

Salıncak setindeki birkaç pas lekesi ve metal bir kış yakıcı yerine plastik bir kaydırak dışında, küçük oyun alanı hemen hemen aynı görünüyor. Her şeyin üzerinde yükselen meşelerin kendileri bile biraz büyümüş. Acaba beni hatırlıyorlar mı? Acımla başa çıkmanın daha tatmin edici yollarını öğrenmeden önce onların altında yeterince ağlamıştım.

Üç genç yakındaki bir patikanın başında duruyor. Umarım bir an önce ilerlerler, çünkü Sarah'yı oraya götürmek istiyorum. Yol şehrin göz alıcı bir manzarasına çıkıyor. Çocukken sık sık gittiğim yerlerden biri ama bunu ona söylemeyeceğim.

Ayrıca ona kaç kez kayalıklardan acılarıma son vermeyi düşündüğümü de söylemeyeceğim. Bazı şeylerin kilit altında tutulması daha iyidir.

Arabayı park ediyorum ve gençlere bakarak yollarına devam etmelerini bekliyorum. Üç çocuktan en küçüğü iki büyük çocuktan ayrılıyor, geri çekiliyor ve Park Edilmez tabelasına yaslanıyor. Büyüklerden biri dönüp en küçüğün şapkasını kafasından söküyor, sonra da yere fırlatıyor. Ufaklık şapkayı almak için eğildiğinde, ikinci genç kaburgalarına bir tekme atarak onu yan yatırır.

Kendime kendi işime bakmamı söyleyemedim, elim kapının kolunda ve kapıyı açıyorum.

"Maxim-!" Sarah arkamdan bağılıyor ama durmam için yalvaramadan önce kapıyı çarparak sözünü kesiyorum.

Gençlere doğru yürüyorum. Genç olan bana ağabeyimin yaşlanmış halini hatırlatıyor, dağınık siyah saçlarına kadar. Ona doğru uzanıyorum.

"Bu kim? Baban mı?" diyor daha yaşlı gençlerden biri.

Ona döndüm. "Ben onun babası değilim, ama anneni arayıp gelmesini sağlarsan, bana baba demesini sağlayabilirim."

Yanakları kızarıyor ve havaya üflüyor. Anne şakaları gençlik günlerimde çok işime yaramıştı ve görünüşe göre zamanın testine de dayanmışlar.

"Seni önce git," diye hırladım.

"Bir bok yapamayacaksın," diye tıslıyor diğer büyük çocuk, elini yumruk haline getirerek.

Keşke yapsa. Bana vursa, onu yere sererdim. "Çok boktan şeyler yaptım, küçük çocuk." Kollarımı sıvadım. "Ellerimde senin kanınla seve seve hapse geri dönerim.

istiyorsun."

İki çocuk etrafa bakınır, sonra kuyruklarını kısıtırıp havalanırlar.

Genç çocuğa tekrar elimi uzatıyorum ve o da elimi tutuyor. Ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra şapkasını tekrar başına geçiriyorum. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Etrafına bakınıyor. "Teşekkürler."

Neden koşup bu çocuğu savunma ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum. Belki de keşke kardeşim için daha fazlasını yapsaydım. Onu farklı şekilde savunmayı. Daha iyi.

"Daha iyi arkadaşlar seçmelisin," diyorum. "Seni koruyacak ve sırtına bıçak saplamak yerine seni kollayacak insanlar bulmalısın."

Çocuk başını sallar. "Bu benim ağabeyim ve onun arkadaşı. Benim gelmemi istemediler."

"Belki bir dahaki sefere dinlersin. Bazı kardeşler kötü haberdır." Omzunu okşadım. "Şimdi eve git ve oraya vardığında ailene söyleme. İspiyonculuk kimseye yakışmaz. Belki bu kötü dönemden çıkar."

Çocuk aceleyle uzaklaşırken, sadece sıcak bir yatağa ve ev yapımı yemeklere geri döneceğini umabilirim. Umarım benim ve kardeşimin bildiğinden daha iyi bir hayatı olur.

Arkamı döndüğümde Sarah'nın açık kapının arkasında durduğunu görüyorum. Elleri pencere çerçevesinin paslanmış üst kısmını sıkıyor ve yüzündeki rahatlama ifadesi parlıyor. Gerçekten de bir gençle el ele tutuşacağımı sandığını düşünüyorum.

"Senin böyle bir yönün olduğunu hiç fark etmemiştim," diyor ben ona yaklaşırken.

Omuzlarım silkilerek yükseliyor. "Bir şey olmadı."

"Hayır, haklısın" diyor. "Hiçbir şey değildi. Maxim, o her şey."

Dudağını ısıırıyor, öne doğru adım atıyor, sonra beni kendine çekiyor. Dudakları dudaklarımla buluşuyor ve ben neredeyse gözlerimi kapatamayacak kadar şok oluyorum. Onun pantolonuna girmek için birazcık nezaket göstermem gerektiğini kim bilebilirdi? Bilseydim, bu yönümü daha önce görmesine izin verirdim.

Ben de onu öpüyorum, göğsüme yaklaştırıyorum. Konuşmak için geri çekilmeye çalıştığımda, ağzımı tekrar içine alıyor. Yandan aşağı kayıyor

arka kapının kolunu bulmaya çalışıyorum. Kapıyı açtı ve kendimizi arka koltuğa attık.

Onun içinde olma ihtimali tenimi ısıtıyor. Soyunma odasından beri onun için yanıp tutuşuyorum ama varlığımdan bile haberdar olmadan önce beni böyle istemesini istemiştim.

Arka koltuktan bir yığın giysiyi kaldırıyor, uyarılma kokusunu sigara kokusuyla karıştırıyor. Ağzım boynuna kayıyor, o odayı temizlemeye devam ederken hassas derisini ısıtıyorum. Nefes nefese kaldığında gözlerim kapalı ve daha açmadan bunun bir zevk sesi olmadığını anlıyorum.

Ve ne bulduğunu biliyorum.

"Seni lanet olası pislik!"

Sözleri bayat havayı noktılıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Maskeyi tutuyor.

Yüzü benim bile ifade edemeyeceğim şekillerde buruşup bükülüyor; öfke ve üzüntü, doyurucu bir ihanet dozuyla karışıyor.

"Benden uzak dur! Bırak beni!" diye hırlıyor.

Üzerindeki ağırlığımı hafifletiyorum ve o da karşı kapıdan dışarı fırlıyor. Arabadan geri geri çıkıp bagajın etrafından dolanıyorum ama o çoktan yumruklarını iki yanında sıkmış bir şekilde uzaklaşıyor.

Bunun gerekiyordu. Her şey bu kadar iyi giderken .

Ona yetişmek için koşuyorum, sonra yavaşlama belirtisi göstermeyince onu durdurmak için kolundan tutuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Arabama otostop çekerek döneceğim. Ve seni bir daha asla görmek istemiyorum Maxim."

"I90 katiliyle otostop çekmiyorsun," diyorum ona. "Şansımı deneyeceğim."

Bunu sadece onu arabaya bindirmek için söylemedim. Bu gerçek bir endişe. Birinin ona zarar vermesi ve cesedini yol kenarına atması düşüncesi katlanabileceğimden çok daha fazla. Bu yüzden onun güvenliğini sağlamak için yapabileceğim tek anlaşılmayı yaptım.

"Sizi arabanıza geri götüreyim. Bana güvende olduğunu söyle, hepsi bu kadar doktor. Beni bir daha asla görmeyeceksin."

Kararmış gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tamam."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sarah

"D Oc," diyor Maxim sürücü koltuğundan, ama onu durdurmak için başımı sallıyorum. Yanında oturmak bile tüylerimi diken diken ediyor. Benimle konuşmaya çalışmasına da ihtiyacım yok.

"Yapma, Maxim. İnsanlar nadiren kendilerine saldıran bir adamın bu kadar yakınında oturmak zorunda kalırlar, bu yüzden en azından sessizce oturmama izin vererseniz harika olur."

"bilir," diyor.

Sessizlik isteyen bendim ama buna dayanamıyorum. Aldığı her nefeste, daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeyi ateşliyor. Bu dayanılmaz. *O* dayanılmaz biri.

Bu duruma düşmeme nasıl izin verdim? O ofisime gelmeden önce hayatım mükemmel olmayabilirdi ama şu anki halinden çok daha iyiydi. Bu adam güvenimi derinden sarstı ve onu sürünerek çıktığı kafese geri göndermek için sabırsızlanıyorum.

İçimi kemiren tek bir soru var ve tabutuna son çiviye çakmadan önce cevabına ihtiyacım var

"Bunu neden yaptın?"

diye sordum. "Neyi?"

"O maskeyi takarken bana saldır." Gözlerim arka koltuktan bana bakan plastik iğrenç şeye takılıyor.

"Bunu bir şekilde atlatamaz mıyız? O maskeyle, onsuz yapmama izin vermediğin hiçbir şeyi yapmadım."

Bakışlarım maskeden kurtuluyor ve yüzüne iniyor. "Ben *sana* izin verdim, senin gibi davranmana değil. Aynı kişi olsan bile bu aynı şey değil." Nefes alıyorum. "Bana ihanet ettin."

Güneş ufukta alçalıyor, onun cevabını beklerken dünyanın kenarında asılı duruyor. Cevap vermesi zaman alıyor ama etmesi için onu teşvik etmiyorum. İçler acısı eylemlerinin ardındaki nedeni bilmek istesem de, sesini duymak sadece ruhuma hançer saplıyor.

"Sana neden bu şekilde sahip olmak zorunda olduğumu açıklayamam, ama sahip oldum," diyor sonunda. "Sahte bahaneler olmadan sana sahip olabileceğimi bilseydim, asla onun gibi olmaya ihtiyaç duymazdım." Elleri direksiyon simidinde sıkışıyor. "Sana çocukluğumla ilgili bir şey söylesem fikrin değişir mi?"

"Senin çekirdek çocukluk anıların tarafından zorlanmayacağım, Maxim. Ayrıca, söylediklerinin gerçek olduğuna ve bir manipülasyon taktiği olmadığına nasıl güvenilebilir?"

Beyni bir çürütme ararken ağzı açılıp kapanıyor ama bir şey bulamıyor. Bu biraz hayal kırıklığı oldu. Söylediklerime rağmen, ilerlemesini ve bana bir şeyler vermesini umuyordum. Bu çaresizlik anında ağzından çıkan her şeye inanacağımdan değil. Beni kaybetti. Bunu biliyor olmalı.

Birkaç mil daha sessizlikten sonra sesini buldu. "Kardeşimi öldürdüm, bu doğru, ama bunu kötü niyetle yapmadım. Onu o kuyuya ittiğimde iyi bir şey yaptığımı düşünmüştüm." Gözlerimin kaymasını engelleyemesem de, en azından bunu yaparken pencereden dışarı bakmayı akıl edebiliyorum. Dönüyor beni etkilemek için uydurulmuş bir hikaye, ama ben .

"Evet, birini öldürmek her zaman bir sorunu çözmek için iyi bir yoldur."

"Bazen ölüm daha iyidir. Mutlu bir çocukluk geçirmedik, doktor. Babamız ayyaşın tekiydi ama bizi dövmek için bir neden bulmak için alkole ihtiyacı yoktu. İçki nöbetleri arasında aralıklı mutluluk molaları yoktu. Ona durması için yalvaran sevgi dolu bir anne yoktu. Hatta çoğu zaman buna katılır ya da teşvik ederdi."

Oturduğu yerde kayıyor, belli ki rahatsız. Başka biri olsa, bu noktada onu onaylayan bir söz söyler ya da ona devam etme gücü verecek sempatik bir bakış atardım. Maxim'e ikisini de teklif etmedim.

Bunlar muhtemelen yalan zaten. Onun gibi insanlar böyle çalışır. Elleri meşhur kurabiye kavanozunda yakalandıklarında, birdenbire usta sihirbazlara dönüşürler. Eğer yakından bakarsam, paranın el değiştirdiği anı kolayca görebilirim. Beni kandıramaz.

"Dayak en kötü kısmı değildi ama" diyor. "Ailelerimiz bizi bu müstakil olmayan bodrum katına koyarlardı. arka bahçenin ortasındaki cehennem çukuruna atarlar ve o iki gri Bilco kapının arkasına kilitlerlerdi. Ve bizi oraya attılar dediğimde, bunu gerçek anlamda söylüyorum. Bir keresinde kardeşimin bacağı ..."

Yutkunuyor, devam edemiyor.

Ona doğru dönüyorum ve gözlerinde timsah gözyaşları görmeyi bekliyorum ama sadece sıkılmış bir çene ve öfke dolu bir bakış görüyorum. Bir aktör olarak çağrısını kaçırdı. Eğer onu ve neler yapabileceğini bilmeseydim, muhtemelen ona inanırdım. Çok inandırıcı.

Ona bunun yeterli olduğunu, kışını kurtarmak için masal anlatmaya devam etmesine gerek olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum ama ben bir şey söyleyemeden devam ediyor.

"Karanlıkta kilitli kaldığımızda, ben ve kardeşim tırnaklarımızla kazıyarak çıkmaya çalışırdık. Açlıktan ölüyorduk, üşüyorduk ve korkuyorduk." Yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. "Beton duvarların tırnaklara neler yapabileceğini hiç gördünüz mü doktor? Oraya birkaç taş sokmayı başarmadan önce, kazmak için elimizdeki tek şey buydu."

"Eğer söylediklerin doğruysa, neden kaçmadın? Neden ailenizi okula şikayet etmediniz?"

Yumruğunu direksiyona vurduktan sonra tekrar kavıyor. "Beni tanıdığın bunca zaman boyunca söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Denemediğimi mi sanıyorsun? Sistem bizi yüzüstü bıraktı. Onları defalarca ihbar ettim, ailem soruşturuldu ama her çürük ve kırık kemik için inandırıcı bir bahaneleri vardı."

Söyledikleri o kadar da abartılı değil. Çocuklar her zaman çatlaklardan kayar. Ancak Amerika'nın pek çok gencinin korkunç gerçeklerine dayanarak böyle bir yalan uydurması midemi bulandırıyor. Tam da daha fazla alçalamayacağını düşündüğüm anda, yeni derinliklere dalıyor.

"Sen hastasın," diye fısıldıyorum.

"Evet, belki de haklısın. Belki de ben hasta bir pisliğim. Ama biri bana bulaştırdı. Ders kitaplarınızda böyle yazmıyor mu? Olduğum şey, yaşadıklarımın bir ürünü."

"Her zaman değil. Bazı insanlar bu zihin hastalığıyla doğar ve hiçbir mutlu çocukluk ve sevgi dolu ebeveyn onları olacakları şeyden kurtaramaz."

Kırmızı ışıktaki arabayı durduruyor ve bana dönüyor. Gözlerinin arkasında bir ateş yanıyor, ama orada başka bir şey de gizleniyor. Eğer bu acı ya da pişmanlıksa, numara yapıyor. "Kardeşimi öldürdüm çünkü onu kurtardığımı sanıyordum."

Başımı sallıyorum. Söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum. Maxim'le yaşadığımız her samimi anın ardında on kat sahtelik yatıyor. Onun söz konusu olduğu yerde hiçbir şey gerçek değildir.

Ona karşı geliştirdiğim hisler bile.

"Bunca zaman bana yalan söyledin, şimdi neden sana inanmam gerektiğini düşündüğünü anlamıyorum," diyorum.

"İyi, o zaman yapma."

Işık yeşile dönüyor ve arabayı kavşaktan geçirirken tekrar yola odaklanıyor. O alışveriş merkezine doğru ilerlerken ben kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Aramızdaki sessizlik kesinlikle boğucu ve otoparka vardığımız anda temiz hava almak için sabırsızlanıyorum.

Bana yaptıklarıyla ilgili bir sorun görmüyor. Maskeli adam olarak bana yaşattığı zihinsel işkenceyi. Saldırılarından biri yüzünden neredeyse katatonik hale geldiğimde ofisimde yaşananlara tanık oldu. Bencilce davranışları yüzünden beni kendi işimden eve gönderdiğini hatırlamıyor mu?

Bunun için onu affedemeyeceğimi bilmeli. Onun hakkında bildiğim diğer her şeyi affetmeme rağmen, bu çok ileri gitmişti. Çok kişiseldi.

Maxim her zaman bir kasırgaydı, ama ilk kez benim üzerime düştü.

Beni mahvetti ve sonsuza dek değişmeme neden oldu.

Maxim arabamın yanına yanaşıyor ve o daha tam olarak duramadan ben kapıyı açıyorum.

"Sarah," diyor ama o daha tek kelime edemeden kapıyı çarpıyorum. Bunu duymak istemiyorum. Söyleyeceği hiçbir şey içimde kaynayan öfkeyi yatıştırmayacak.

Cebimden anahtarlarımı çıkarmak için çabalıyorum ve sonra arabama binip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kilit düğmesine basıyorum ve dört kapı da kilitlenirken ölüm çanı gibi bir ses çıkıyor. Arabanın arkasını bırakıyorum.

Başımı koltuk başlığına yasladım ve kendimi ağlamaya bıraktım çünkü bunu hak ediyorum. Buna ihtiyacım var. Bir parçam öldü ve yas tutmaya ihtiyacım var.

Ve bu en kötü kısmı bile değil. Maxim hala hayatımı mahvedebilir. Etik olmayan davranışlarımı rapor edebilir ve inşa ettiğim kariyeri tamamen mahvedebilir.

Gözlerimi açıp pencereden dışarı baktığımda, o gitmişti. Sadece ben ve kendimin bu kırık versiyonu ve sonuçları ne olursa olsun vermem gereken karar var. Maxim hapishaneye geri dönmeli ve onu oraya koyacak kişi de ben olacağım. Kariyerime mal olsa da, Pazartesi günü ofise döner dönmez onu teslim edeceğim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sarah

T mektup çantamda bir delik açıyor. Gerçek anlamda değil, ama yemin ederim arabamdaki dumanın kokusunu alabiliyorum. Maxim'i hapse geri göndermek için bir tavsiye mektubu yazdım. , hiçbir şey öğrenmediğini belirttim. terapi yoluyla. Hiç denemedi ve denediği şey de bir maskenin arkasına saklandığı için ihanetle doluydu.

Ofisime gider gitmez mektubu şartlı tahliye memuruna göndereceğim. Maxim'in zorunlu terapi sürecini başarıyla tamamlamamasına şaşırmayacağından eminim. *Ben* bile şaşırmadım. Tek yaptığı bana yalan söylemek. Ağzından çıkan şey yalan.

Hapse geri dönmeyi hak ediyor. Beni kullandı. Bana saldırdı. Benden faydalandı. Ve umarım hapiste çürür.

Onu o kapıların ardına geri koyanın ben olduğumu öğrendiğinde, umarım o maskeyi gördüğümde hissettiğim ihanetin bir kısmını hisseder. Ama ne yaparsam yapayım, bana ne yaptığını öğrendiğimde hissettiğim acıyı asla hissetmeyecek.

İş yerimin otoparkına girdim ve derin bir nefes aldım. Çantamdan mektubu çıkardım. Dosyasının ön tarafına zımbalamıştım ve manila klasörü açıp notlarını gözden geçirerek kendime son bir kez işkence etmeye karar verdim.

İlk sayfada gözlerim altı çizili bir adrese takılıyor. Bu Maxim'in çocukluğunun geçtiği evlerden biri ve tarihlere bakılırsa, kardeşi öldüğünde yaşadıkları evdi.

Bana ceza oburu diyebilirsiniz ama adresi telefonuma girdim, arabayı geri vitese taktım ve park yerimden geri çıktım.

Yaptığım şey kesinlikle çok saçma. Maxim dürüst olamayacağını kanıtladı ve evin muhtemelen müstakil bir bodrumu bile yok. Hiçbir şey olmasa bile, bu küçük gezi onu ihbar etme kararımı pekiştirecek.

GPS beni kuş uçmaz kervan geçmez bir yere götürüyor. Yıkık dökük araba yoluna adım attığımda çimler dizlerime kadar uzanıyor. Evden geriye pek bir şey kalmamış. Sadece yanmış beton temeli kalmış.

Arka bahçeye ulaşmak için yabani otlar ve molozlardan oluşan bir ormanda yürüyorum. Uzun otlar, yabancı bir istilacının bıraktığı ekin çemberleri gibi ayaklarımın altında düzleşiyor. Sanırım bu doğru bir tanımlama. Ben buraya ait değilim.

Aşırı büyümeden dolayı bir şey görmek zor. Bitkiler burayı gerçekten ele geçirmiş. Öyle bile olsa, topraktan çıkıntı yapan lanet olası bir Bilco kapısını görebilmeliydim. Ama hiçbir şey göremiyorum.

Bana yalan söylediğini biliyordum. O her zaman yalan söyler.

Orada olmayan bir şeyi bulmaya çalışmaktan yorulduğum için, arazinin kenarına ulaştığımda arabaya geri dönmek için dönüyorum. Hiç bitmeyen bitkilerin arasından yolumu bulmaya çalışırken ayağım sert bir şeye çarpıyor. Ayak parmaklarımda bir acı şimşegi çakıyor ve nefesimin altında küfrediyorum.

Aşağı bakıyorum ama uzun otlar cismi gözden gizliyor. Muhtemelen büyük bir kayaydı, ama yine de çömelip otları yayıyorum, bir kısmını koparıp kenara atıyorum. Metal bir köşe beliriyor ve paslanmış bir kapının kenarını görene kadar daha fazla ot koparıp yayıyorum.

Bodrum girişini ortaya çıkarana kadar otları ve toprağı temizliyorum. Bodrum gerçek, ama bu hikayenin geri kalanının olayları doğru yansıttığı anlamına gelmiyor.

Emin olmanın tek bir yolu var ve gerçek bu kapıların ardında bekliyor.

Kolu bir tarafından kavradım ve açmak için arkama yaslandım. Kulp kopuyor ve beni kıcımın üstüne gönderiyor. Annem pes eden birini yetiştirmede, bu yüzden ayağa kalkıp diğer tarafı deniyorum, yılların pası ve kiriyle savaşırken açmak için zorlanıyorum. Metal sonunda ölümcül tutuşunu bırakıyor ve bayat bir hava beni selamlamak için yükseliyor.

Karanlık deliğe bakıyorum ve telefonumun el fenerini gölgelere tutuyorum. Bir dizi metal merdiven aşağıya doğru iniyor. Kapı kolunda olanları düşününce, ağırlığımı onlara vermek pek parlak bir fikir değil ama başka bir seçenek göremiyorum. Aşağıda ne olduğunu görmeliyim.

Nefesimi tutarak korkulukları kavradım ve aşağı indim.

El fenerinin parıltısından tozlar süzülüyor ve kendimi açılmaması gereken bir zaman kapsülünün içine girmiş gibi hissediyorum. Zemin toprak, ama duvarlar beton tuğlalardan yapılmış. Tıpkı Maxim'in dediği gibi.

Bir köşede bir kova duruyor. Ona doğru ilerliyorum ve onca yıl önceki amacını hayal edebiliyorum. Çocuklar muhtemelen onu tuvalet olarak kullanmışlar. İçinde her ne varsa çoktan parçalanmış, ama kenarlarında koyu lekeler var.

El fenerini karanlıkta gezdiriyorum ve uzaktaki duvarda farklı görünen bir nokta fark ediyorum. Yaklaştığımda, betondaki büyük bir çukurun içine toprak doldurulduğunu görüyorum. Toprağı kazıyorum ve yaklaşık bir yumruk büyüklüğünde kaba bir delik buluyorum. Bir tırnağa benzeyen şey hala çukurun arkasında duruyor.

Elim ağzıma kenetlendi. Bu çocuklar . . . Maxim'in bana söyledikleri doğrudu. En azından bir tanesi bu mahzende kilitliydi ve dışarı çıkmaya çalışıyorlardı.

Maxim bana yerdeki bu delikten binlerce kez bahsedebilirdi ama bizzat görmenin etkisi çok daha ağır . Ayakta duramayıp dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ne tür insanlar çocuklarına bunu yapabilir?

Bir binada diri diri yanmayı hak eden türden insanlar, işte onlar.

Bir mide bulantısı dalgası beni ele geçiriyor ve başımı çevirip öğürüyorum. Maxim onu kurtarmak için kardeşini öldürdü. Kendini kurtarmak için ailesini öldürdü. Cinayet çözüm olmasa da, cehennemden kaçmak için kullanabileceği tek araçtı.

Bu da demek oluyor ki, o herkesin anlattığı gibi korkunç bir canavar değil. Ben de dahil.

Artık bu sahneye bakamıyorum. Sanki Maxim'in kardeşinin hayaleti hâlâ bu karanlık mekânda dolaşıyor. Aceleyle ayağa kalkıp merdivenleri tırmanıyorum, güneş ışığı ve temiz hava için yanıp tutuşuyorum.

Delikten çıktığımda titreyen, ürperen bir karmaşa içindeyim. İkiye bölünmüştüm ve hangi yarımı bilemiyordum.

Maxim bir yandan korkunç çocukluğuyla ilgili gerçeği anlattı. Diğer yandan, beni geçmişte bırakılması zor bir şekilde incitti.

Aceleyle arabama gidiyor ve yolcu koltuğunda duran dosyaya bakıyorum. Bana bakıyor ve bir karar vermeme istiyor. Maxim'i teslim mi edeyim, yoksa özgür bir adam olarak kalmasına izin mi vereyim?

Otuzuncu Bölüm

Maxim

W Kalbimin her atışında, onun için acı çekiyorum. Damarlarımdaki kan onu arıyor. Her nefes alışımında onun kokusunu alıyorum ve onsuz verdiğim her nefes ruhuma işkence gibi geliyor. Hastayım ölümcül bir hastalık ve ona olan ihtiyacım beni öldürüyor.

Ona olan aşkım beni öldürüyor.

Beni öldürecek olan şey bu. Çocukken maruz kaldığım istismar değil. Küçük bir hapisane hücresinde geçirdiğim uzun saatler değil. Cehennem ateşinden geçip diğer taraftan sağ salim çıkmış olsam da, bu iğrenç insani duygu benim çöküşüm olacak.

Kardeşim öldükten sonra bu acıyı hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Kalbimi o kadar uzun süre kapattıktan sonra, birinin uzun zaman önce ölmüş bir beden parçasında taze bir yara açacağını hiç düşünmemiştim. Kardeşimi kuyuya ittiğimde, bu son bir sevgi eylemiydi - bir daha asla deneyimlememe izin vermeyeceğime yemin ettiğim bir duygu.

Ama buradayız.

Hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Evinden sadece bir blok ötede arabamda oturuyorum. Ayağım gaz pedalına basmak için kaşınıyor, böylece kalbimin bir parçasını çalan ve üzerinde tepinen kadını bir an için görebileceğim.

gerektiği gibi.

Kardeşimi kuyuya itmek bir sevgi eylemiydi, peki ya Sarah'ya yaptıklarım? Aşk bencillik değildir ve ben o söz konusu olduğunda çok bencil davrandım. Neden sadece Sarah'yı sevdiğimin farkına varabiliyorum?

Şimdi mi? Neden yaptığım hatayı ancak geri dönemeyeceğim bir çizgiyi geçtikten sonra görebiliyorum?

Vahşi arzular beni ona doğru çekiyor. Bu otoparktan çıkıp sola dönersem, üç dakikadan kısa bir sürede onun evinde olabilirim. İstedığımı alabilirim. Ne zamandan beri birinin ihtiyaçlarını kendiminkilerden üstün tutuyorum?

Kardeşimden beri değil ve sebebi de bu. Çok acıtıyor.

Otoparktan çıkıp sağa dönüyorum ve bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir yere doğru ilerliyorum. Taşraya doğru ilerlerken dolambaçlı yollar uzayıp gidiyor.

Sayısız dönüşten sonra nihayet ana yola dönüyorum ve sürmeye devam ediyorum. Her dikey çubuğun tepesinde gökyüzünü hedef alan sivri uçları olan uzun siyah bir çit beliriyor. Arabam kapılardan kayarak geçiyor ve bakımlı çimenlerle çevrili mükemmel asfalt yolda ilerlemeye devam ediyor.

Hafızamla, yerden çıkan en küçük mezar taşını görene kadar daralan kıvrımları takip ediyorum. Ailemiz düzgün bir şey için para ödemeyi reddetti ama cenaze evi kardeşime acıdı ve gömüldüğü yer için küçük bir anıt bağışladı.

Güneş batmaya başlamış, mezarlığın üzerine ürkütücü bir akşam kıızıllığı düşürmüştü. Arabamdan iniyorum ve taşın önündeki çimlere oturuyorum. Yakınlarda bir nehir akıyor ama onu göremiyorum. Sadece taşınmaz toprağa çarpan suyun boğuk şırıltısını duyuyorum. Mezarların çoğunu hem sahte hem de gerçek çiçekler süslüyor, ama kardeşimin yeri çorak.

Eminim kendini terk edilmiş hissediyordur. Kimse ziyaret etmiyor. Kimse onu hatırlamıyor.

Ama bu doğru değil. Her gün onu düşünüyorum ve huzur içinde olduğunu biliyorum.

Mezar pek çok insan için çok üzücü ve korkunç bir şeydir ama kardeşim için bu bir hediyeydi. Onu kurtarmanın başka bir yolunu bulabilseydim, bulurdum. Gözlerindeki yaşları kurutmak ya da tüm o anlamsız dayaklardan sonra kırılan bedenini onarmak için her şeyi yapardım. Ama yapamadım, bu yüzden başkalarına öyle görünmese de bu delik onun sığınağı oldu.

Pisliğin teki olduğum için dizlerimin üzerine çöküp eğiliyor ve komşu mezar taşından bir karanfil koparıyorum. Titreyen parmaklarımla çimenlerin üzerine, isminin hemen altına yerleştiriyorum.

"Özür dilerim Caleb," diyorum.

Yine de onu öldürdüğüm için üzgün değilim. Sadece daha önce yapmadığım için üzgünüm.

Hayatımızdaki işe yaramaz yetişkinlerden yardım almak için çok fazla zaman harcadık ama kimse bizi dinlemedi. Sadece başlarını salladılar ve ebeveynlerimizin her çürük veya tıbbi acil durumu açıklamak için söyledikleri yalanları not ettiler.

İnsanlar bizim gibi çocukların çatlaklardan kaydığını söylüyor, ancak çatlaklar bu kadar geniş ve tanıklık edilmemiş olmasaydı belki de kaymazdık. Kenara tutunup düşmemeye çalışırken birileri yardım çığlıklarımızı duysaydı, belki de hiç kaymazdık.

Ayağa kalkıyorum, pantolonumdaki kiri temizliyorum ve arabama geri dönüyorum. Bagajımdaki kirli giysi yığınının altından bir şişe ılık votka sesleniyor. Şişeyi çıkarıyorum, arabaya yaslanıyorum ve şişenin kapağını açıyorum, böylece cam boynundan uzun bir nefes çekebiliyorum.

Bu şişeyi salıverilmemi kutlamak için saklıyordum. Şartlı tahliyede içki içmemem gerekiyor ama artık bunların hiçbir önemi yok. Sarah yaptığım kötülükleri anlatan sert bir mektup gönderdiğinde hapishaneye geri döneceğim.

Boktan bir suçludan daha fazlası olabileceğimi düşündüğüm için çok aptaldım. Doktor gibi birini hak ettiğimi düşündüğüm için hayalperesttim.

Ilık likör boğazımdaki gerginliği yok ediyor. Hiçbir zaman sevmeyi ya da seilmeyi arzulamadım, ama şimdi bunun küçük bir tadına baktığım için kendimi berbat hissediyorum. Beynimin duygusal kısımları o kadar uzun süredir kapalı ki, pası kırmaya ve yeniden çalışmaya çalışan çarkların her bir sıyrığını nasıl işleyeceğimi bilmiyorum. Belki alkol o duygusal kısımları kapatabilir, çünkü bunu istemiyorum.

Bunlardan herhangi biri.

Duyguları istemiyorum, onu da istemiyorum.

Ağzıma daha fazla alkol doldururken boğazım açılıyor. Votka duygularımı kapatabilir ama ona olan arzuma dokunacağını sanmıyorum. Tabii hepsini içip burada, mezarlıkta kardeşimin yanında ölmezsem.

Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildir. Bir psikopat ölümden daha azını hak etmez, onun gibi bir melek beni kurtarabilecek olsa bile.

Onun da vermesi gereken bir karar var ama benim de... Ona duyduğum bu özlem ben karar verene kadar dinmeyecek. Ondan uzak durmak istiyorum.

İhtiyacı var, ama boyunduruğumu onun arabasına bağladım ve kurtulmanın tek bir yolunu görüyorum. Ama bunu yaparsam, onu ve kendimi özgür bırakacağsam, onu bir kez daha görmek istiyorum.

Beynime hafif bir vızıltı yerleşirken direksiyonun arkasına geçip arabayı çalıştırıyorum.

Bölüm Otuz Bir

Sarah

T Bugün hayatımın en uzun vardiyasıydı. İşime ya da hastalarım odaklanamayacak kadar baş döndürücü bir duygu sarmalının içinde kaybolmuştum. Nefret ve kendinden nefret etme arzusu etrafında dönüp duruyordu.

sevmemem gereken birini. Onu sevemem.

Ama ben biliyorum.

Banyo aynasında kendime bakıyorum. Hissettiğim gibi görünüyorum ve berbat hissediyorum. Bu, bir zamanlar beni tüketen ve kalın bir korku tabakasıyla kaplayan sürekli izlendiğim endişesinden daha iyi olmalı, ama daha iyi değil. Çok daha kötü.

Pencereye doğru adım atıyorum ve daha birkaç gün önce astığım perdeleri kavıyorum. Perdeleri aralayıp karanlığa bakarken aklımı kaçıracaktım gibi hissediyorum.

Belki de deliriyorum, çünkü büyük bir ağacın yanında gizlenen bir gölge gördüğüme yemin edebilirim. Hiçbir özelliğini seçemiyorum, sadece gövdesinin yanındaki çimenlerin üzerinde insana benzer bir şekil var. Nefesimi tutarak, şeklin hareket edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum. Kimse sonsuza kadar hareketsiz kalamaz. Ama belki de zihnim bana oyun oynuyor, çünkü gölge taş gibi hareketsiz duruyor.

Perdeleri kapatmak yerine kumaşı yumruklarımın arasına alıp yırtıyorum. Gergi çubuğu bükülüp ayaklarımın dibine düşerken duvardaki boyayı yırtıyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Ona geri gelemeyeceğini, benden uzak durması gerektiğini söyledim. Şimdi o

sonunda taleplerimi yerine getirdi ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Sonra gölge hareket eder.

Yorgun zihnimin uydurduğu başka bir oyun olabilir ama ben oynamaya hazırım. Pencereden geri çekiliyorum ve gömleğimin eteklerini kavrayıp yavaş, kasıtlı hareketlerle başımın üzerine çekiyorum - en iyi baştan çıkarma girişimim. Arkamdaki sütyen kopçasına uzanıyorum ve askıların düşmesine izin veriyorum. Pencereye doğru adım attığımda, nefret etmem gereken adam için göğüslerimi sergilemeye devam ediyorum.

Gölgenin yok olduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığı üzerime çöktü. Muhtemelen en başta hayal etmiştim.

"Kendini topla," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Orada değil." İç çekerek duşu açıyorum ve suyun ısınmasını bekliyorum, Sonra eteğimi çıkarıp spreyin altına giriyorum. Sıcak su vücuduma geliyor ve duvara yaslanıp suyun üzerimde gezinmesine izin veriyorum. Maxim'in bencilce dokunuşunu düşünmek yerine, tenime çarpan su taneciklerine odaklanıyorum.

Saçımı ve vücudumu yıkadığımda, sanki üzerimdeki kiri ve çürümeyi yıkamışım gibi küçük bir rahatlık hissediyorum. Fiziksel olarak kir içinde değildim elbette ama zihnim kirli ve berbat haldeydi.

Duşu kapatıyorum ve buhar dağılana kadar içeride kalıyorum. Cam kapıyı kolumu dışarı çıkaracak kadar açıyorum ve askıdaki havluyu bulmaya çalışıyorum. Parmaklarım sıcak metalle buluşuyor, havlumun raftan aşağı kayma ihtimaline karşı daha da eğiliyorum.

Bekleyen elime bir havlu itiyor. Sanki biri onu bana doğru tutmuş gibi.

Bu düşünceden sıyrıldım. Maxim asla havlu teklif etmezdi. Elimden alır ve beni önünde çıplak durmaya zorlardı.

Havluyu vücuduma sarıyorum ve kapıyı yavaşça açıyorum, aynı anda hem korkuyorum hem de hayallerim ilgimi çekiyor. Fayans zemine adım attığımda banyoda benimle birlikte kimse yoktu. Havlu olayını da hayal ettiğimi düşünmeye başlıyorum, ama sonra ayak sesleri fayans zemine çarpıyor ve gözlerim kapıya koşuyor.

Maxim.

Perili bakışları beni delip geçiyor, göğsümde bir delik açıyor ama bakışları göğüslerimin kıvrımlarını bırakıp gözlerimle buluşmak için yükseliyor.

"Neden bana gösteri yapıyordunuz doktor? Beni hapse geri göndermiyor musunuz? O küçük manilla klasörünün amacı bu değil miydi?"

Yani işime girerken beni izledi. "Hâlâ beni takip mi ediyorsun?" diye sordum.

"Seni izliyorum. Hepsi bu kadar. Sanırım beni geri gönderip göndermeyeceğini bilmeyi hak ediyorum."

Yutkunuyorum. "Maxim, dinle-"

"Bana bahane üretme. Sadece bana gerçeği söyle. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama buna ihtiyacım var."

"Deniyorum! Bir dakikalığına çeneni kapatır mısın?" Yüzünde bir sırtıtma belirdiğinde dudaklarımdan sinirli bir nefes çıkıyor. "Eski evine gittim. Büyüdüğün eve. Olayın olduğu yere. Olayın olduğu yere."

Sırtışı düşünüyor ve Maxim'in boğazı düğümleniyor, sanki çocukluk evinden bahsetmek bile onu tekrar yerdeki o küçük bağlantısız deliğe sokuyormuş gibi.

"Bahse girerim bu senin psikolojik külotunu ıslatmıştır," diyor. "Aradığın şeyi buldun mu?"

"Gerçeği buldum."

"Ve?"

"Kileri gördüm. Çizik izlerini. Bana söylediğin her şey doğrudu."

Yutkunuyor. "Tamam, korku evini gördün. Şimdi ne olacak?"

"Sana inanmadığım için özür dilerim."

"Ben pek inandırıcı bir adam değilim. Benim de özür dilemem gerekiyor. Senden faydalandığım için özür dilerim. Maskeli adam için özür dilerim." Derin bir nefes alıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Ama seni becerdiğim ya da parmaklarımdan etrafında boşalmanı sağladığım için üzgün değilim. Sikime. Çeneme. Sen hayatım boyunca sahip olduğum tek iyi şeydin, bir daha *asla* sahip olamayacağım bir şey ve bunu deneyimlediğim için özür dilemeyeceğim."

Parlak bir kızarıklık boynumdan aşağı süzülüyor ve göğsüme yayılıyor. Özü narsisistik bir battaniyeye sarılmış olsa da, bu yine de bir özür. Hâlâ bir karakter gelişimi. Küçük de olsa bir değişiklik yaptım. Onun hayatını etkiledim.

Ondan tek istediğim bu değil miydi?

Havlumun üst kısmını kavrayıp kumaşı yayıyorum. Gözleri nihayet yüzümden ayrılıyor ve özlemeye başladığım bir bakışla vücudumun her santimini okşuyor. Hiç kimse bana bu kadar dikkatle, bu kadar çaresiz bir ihtiyaçla bakmamıştı.

Havluyu ayaklarımın dibine bırakırken konuşmuyor. Maxim'in çok az kontrolü ve çok az ahlakı var ama bana doğru bir adım bile atmıyor. Neyi ?

Otuz İkinci Bölüm

Maxim

I Ellerinin havluyu açıp bırakmasından daha güzel bir şey görmedim. Ben onu zorlamadan ya da kandırmadan, kendi isteğiyle bana her şeyini gösterdi.

Bana kendini göstermeyi *seçti* ve ben hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Onu kaldırıp makyaj tezgahının üzerine koymadan önce sırtıyorum. Bacaklarını benim için açıyor ve üzerine eğilip onu öperken parmaklarımı eklemlerime kadar içine sokuyorum. O da beni öpüyor ama dudaklarından inilti yükseliyor.

İç duvarları etrafımda sıkılaşıırken parmaklarım onun içine girip çıkıyor. Vücudunun affını kazanmak için fazla bir şey yapmama gerek yoktu. Parmaklarımla onu bir enstrüman gibi çalmak çok kolay. Keşke G noktasına ulaştığım gibi kalbine de ulaşabilseydim.

Dudakları benimkilerden ayrılıyor ve omzuma yapışıyor. Şimdiden boşalıyor. Bunu dişlerinin derime batışında ve amının etrafımda sertçe sıkılaşmasında hissediyorum.

"Benim için gel, doktor," diyorum dişlerimi sıkarak.

Sanki bir parçamı yemek istiyormuş gibi beni ısırtıyor ama ben acıyı görmezden gelip parmaklarımla onu becermeye devam ediyorum ve o beni ısırtığından kurtarana kadar orgazmın peşini bırakmıyorum. Pantolonunu tenime doğru çekiyor, çıplak göğsü benimkiyle buluşmak için yükseliyor.

Elimi ondan çekiyorum ve parmaklarımı ağzına sokuyorum, boğulana kadar boğazının arkasına batırıyorum. Sonra parmaklarımı vücudunda gezdirip kalçalarını kavriyorum. Ona ihtiyacım var ve daha fazla bekleyemem.

Elleri gömleğimi kavrayıp beni daha yakına çekiyor ve onu makyaj tezgahından çekmeme engel olmasına izin veriyorum. Kulağıma doğru eğilirken sıcak nefesi tenimde geziniyor.

"Beni becermeden önce bir şey söylemem gerek," diyor ve ben buna değmediğime dair bir kulak dolgunluğu bekliyorum. Beni nasıl affetmediğini. Evinden kovduğu pis, hastalıklı bir köpek olduğumu.

Ama sonra beni öptü ve alt dudağımı ısırıldı.

"Seni seviyorum, Maxim. Ne kadar etik dışı olsa da, seni seviyorum."

Sessizliğe gömüldüm. Genellikle geldikten sonra daha tatlı olur. Her zaman böyleydi. Vücudu orgazmdan inerken, onu kimin boşalttığını hatırlamadan çok önce daha yumuşak ve esnektir. Ama dudaklarından böyle kelimeler dökülmesini hiç beklemezdim.

Bir adım geri atıyorum ve kalçalarının üstünü tutuyorum. Bacaklarının arası parlıyor, yarığı boşalmasıyla kaplanmış. Sırf içine girebilme şansı için bile geri dönebilirim. O sıcak ıslaklığı geçip amının içine girmek için.

Ama gözlerimi ağzımın suyunu akıtan şeyden çekip onunkilere dikiyorum.

Bana itiraf ettiği şeye nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Aşk benim için kolay değil ve bunun ne olduğundan emin değilim. Aşk onsuz kesinlikle değersiz hissetmek mi? O yanımda olmadıkça derin bir nefes alamamak mı? Ona her şeyimi vermek istemek, başka birinin görmesini asla istemediğim şeyleri ortaya çıkarmak mı?

Mesela . O organ ne kadar kararmış ve kirlenmiş olsa da, yine de ona uzattım ve muhtemelen ait olduğu yere, çöpe atmayacağını umdum.

Geri adım atması yüz hatlarını değiştiriyor, bana böyle bir şeyi itiraf edecek özgüveni bile yok ediyor. Onu incitmek istemiyorum, bu yüzden arayı tekrar kapatıyorum ve kışını tezgâhtan aşağı sürüklüyorum. Bana bakıyor ve ben de kesinlikle sevmemem gereken bir şeyi sevdiğimi kabul etmek için aynı güveni bulmaya çalışıyorum.

Elimi boğazına götürüyorum ve onu ayak parmaklarının ucuna kaldırıyorum. Alt dudağını günahkâr bir surat ifadesiyle dışarı itiyor, ben de eğilip ısırıyorum.

"Bana şu anda kendimi öldürmemi söyleseydin," diyorum, "seni kollarımda tutarken boğazımı keserdim. Senin için kanımı akıttırdım."

Bu, onun söylememi istediğı şeyi söylemekten daha kolay görünüyor. Söylemek istediğim şeyi. Bu kelime diyaframımın o kadar derinlerine gömülmüş ki, onu çıkarabilir miyim bilmiyorum. Deniyorum işte.

Yüzündeki ifade bana söylediklerimin yeterli olmadığını söylüyor. Ölmenden daha mutlu olsaydı, bunu tereddütsüz yapardım. Ama bu çok daha zor. Duygularımı itiraf etmeye çalıştıkça tereddütlerim gülünç derecede uzuyor. Eğer onu sevmeseydim, daha kolay olurdu. Yalan söylemek benim için ikinci doğa.

Ama hayır, onu sevmek lanet olası gerçek.

"Ya söyleyemezsem doktor? Kitaplarınızda bunun için bir teşhis var mı?" Ellerim vücudunda yukarı doğru kayıyor ve belini sıkıyor.

"Senin bir psikopat olduğunu söyleyebilirim Maxim, her zaman inandığım gibi. Psikopatlar çoğumuzun yaşadığı türden bir aşkı yaşayamazlar."

Ağzına doğru eğildim. "Ben bağımlıyım. Takıntılıyım. Ama daha fazlası var."

"Aşk mı?"

"Evet, bir psikopatın hissedebileceğı şekilde."

Onu kollarıma alıp yatak odasına doğru götürüyorum, ama yüzündeki o ifade, hayal kırıklığının üzerinde gezinen o ifade değişmiyor.

Bacaklarının arasına girip onları ayırıyorum. Ağzım yarığının üzerinde geziniyor, orada biriken tüm ıslaklığı temizliyor. Dilimle onu yayıyorum ve sertleşmiş klitorisini kırbaçlıyorum. Ellerim kalçalarına doğru yükseliyor ve o inleyene kadar onları kavıyorum. Damlayana kadar onu yiyorum, yutuyorum.

Islaklığını topluyorum ve göğsüne bir L çiziyorum. Parmağımı O için tekrar daldırıyorum. Ve tekrar V için. Ve sonra bir E.

"Yazdığım kelimeyi okuyamazsın, gözlerinle ," diyorum, "ama hissedebilirsin, değil mi? Tenini soğutmadan önceki sıcaklığı. Orada hissedebilirsin. Sadece benim dokunuşum o noktadan yayılıyor. Hissettiğim şey bu. Sıcaklığı hissediyorum. Dokunuşunun anısını. Bu beni hak etmediğim şekilde mutlu ediyor."

Bacaklarının arasına dalıyorum ve kalçaları başıma karşı titreyene kadar onu yiyorum. Ellerim kalçalarından ayrılıp uyluklarına yerleşiyor ve onu tekrar sınırına doğru iterken onları açık tutuyor.

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum," diye pantolonunu indiriyor.
Bir insanı memnun etmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım.
Onun için yanıp tutuşuyordum.

Onun için çaresizim.

Ve beni içinde *istemesi* ve bunun için bana yalvarması?
Hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı.

Onun üzerine tırmandım. Kotumun fermuarını açıp sikimi çıkarırken bacakları etrafımı sarıyor. Sırılsıklam yarığına dayadım. Sıcaklığı beni yakıyor ama kalçalarımı geriye kaydırıp içine doğru itiyorum.

Cennet.

Lanet olası

cennet.

Böyle bir yere en çok onun içinde yaklaşabilirim.

Duvarları genişliğimi karşılamak için gerilirken çığlık atıyor. Elimi göğsüne doğru kaldırıyorum, boğazına bastırmadan önce mükemmel göğsünden bir avuç alıyorum. Elim boynundayken onu becerirken ağırlığını bacaklarıma yaslıyorum.

Elleri bileğime kenetleniyor ve yüzünde bir anlık endişe beliriyor. Onu öldürebileceğimden endişeleniyorsa, endişelenmemeli. Onsuz yaşamak dayanılmaz olurdu. Elim onun ince, kırılgan boynundayken altımda nasıl görüldüğünü seviyorum. Onun canını alma gücü içimde dalgalanıyor, ama bunu yapma düşüncesi beni hasta ediyor.

Çünkü onu çok seviyorum.

İtmeyi bırakıyorum. Tüm hareketler durdu. Nefes aldığımı bile sanmıyorum.

Benim gibi insanlar istendiğinde duygularını taklit edebilir. İnsanların bizden söylememizi istediği ya da herhangi bir durumda söylememiz *gereken* şeyleri maskeleyebilir ve söyleyebiliriz. Bir kişi ağladığında, daha az umursamasak veya empati hissetmesek bile iyi olup olmadığını sormamız gerektiğini biliriz.

Ama kimse tarafından yönlendirilmedim. Bu konuda tek kelime bile etmemişti. Bu düşünce benden geldi. Kendi boktan küçük zihnimden.

Tekrar ittim. Sert. Hızlıca. Çünkü söyleyemesem de duyguyu ona geçirmem gerekiyor. Sırtı kavislenirken sikimi sıkıyor ve elime karşı yükseliyor. Bir elimi karnının alt kısmına koyuyorum ve onu yatakta tutuyorum, böylece onu delebiliyorum. Böylece aletimin etrafına geldiğini hissedebiliyorum.

"Maxim!" diye bağıyor ritmik spazmları sikimle konuşurken.

Boğazını serbest bırakıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, böylece zevkini etime doğru haykırabiliyor. Hayatımda hiç kimseye şu anda hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim.

Amcığı sikimi sıktıkça ben de onunla birlikte boşalıyorum. Onu dolduruyorum ve sikim yumuşayana ve ondan çekilene kadar içinde kalıyorum. Gel ondan damlıyor. Benimki ve onunki. İki parmağımda toplayıp tekrar içine dolduruyorum.

O benim.

Ve tüm varlığımla, kelimeyi konuşamasam bile, ben onunum.

Sonsöz

Sarah

T Saat başımın yanında tık tak ediyor ve geçen zamanın her milisaniyesini duyuyorum. Bugün müşterilerime odaklanmak benim için çok zor. Aklımda çok fazla şey var.

Bir danışanım fermuarını indirdiğinde onun için dizlerimin üzerine çökecekken nasıl etik ve saygın bir terapist gibi ortalıkta dolaşabilirim? Herhangi bir danışan değil.

Sadece o. Sadece Maxim.

Ve sanki adını düşünmek onu bir tür berbat hayalet gibi gösteriyormuş gibi, kapıda cisimleşiyor. Ofisime girip karşımdaki sandalyeye otururken gözleri göğsümde geziniyor.

"Hey, doktor," diyor o unutulmaz gözleri benimkilere dikilirken. Şimdi bambaşka bir anlam taşıyorlar.

"Maxim," diyorum karşıdaki sandalyeme otururken.

Bakışları her hareketimi izliyor. Bacak bacak üstüne atmamı. Panoyu kucağıma koyuşumu. Onunla buluşan gözlerimi.

"Sana küçük bir atıştırmalık getirdim," diyor kavun dolu bir kabı bana doğru tutarken. "Bu sefer içinde sürpriz yok."

"Sürprizler mi?" Belki de bilmek istemediğim soruyorum.

Boğazını temizliyor ve başını sallıyor. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Ona doğru bir klasör uzattım ve o da sırtarak dosyayı aldı.

o.

İri parmakları dosyanın üzerinde gezinirken "Bu benim cezam mı?" diye soruyor.

" gibi bir şey."

Açıyor ve birkaç sayfa çeviriyor. Okurken gözleri kelimeleri takip ediyor. O dolgun dudaklar yavaşça ayrılıyor.

Maxim dosyanın kucağından kaymasına izin veriyor ve tüm suç geçmişini belgeleyen kâğıtlar yerde uçuşuyor. Ayağa kalkıp bana doğru adım atarken bacakları kalçalarımı birbirine bastırıyor. Üzerime eğiliyor ve sandalyenin kollarını kavırıyor. Nefesim kesiliyor ve beni öperken ciğerlerimdeki havayı zorluyor.

"Benim için yalan söylediğimize inanamıyorum doktor. Örnek bir hasta mı? Terapide büyük adımlar atmış? Ofisine gelen aynı kişi değil mi? Doktor, bunların hepsinin yalan olduğunu biliyorsun. Hiçbir zaman örnek bir şey olmadım. Örnek bir çocuk olmadım. Örnek bir mahkum. Ve kesinlikle örnek bir hasta da olmadım."

Bacağını kaldırıp benimkilerin arasına koyuyor ve aralarını açıyor. Ağzından çıkan kelimelere rağmen dokunuşuyla nefesim kesiliyor. Ama o haklı. Onun için yalan söylüyorum. Başka seçeneğim yok. Gerçeği söylersem onu benden alırlar ve bu olamaz. Her nasılsa, onun gibi insanları değiştirmeye çalışmaktan, onun en derin, en karanlık arzularına oynamaya geçtim.

Muhtemelen en derin arzusu *ben olduğum* için. "Hapishaneye geri dönmene izin vermeyeceğim," diyorum. "Sen çok kötü bir kızsın."

"İyi olduğumu düşüneceğini sanmıştım."

"Benim hakkımda yalan söylediğin için mi? Benim için kariyerini riske attığın için mi? Doktor, bu çok kötü ve aptalca bir şey."

"O zaman ben aptalım. Zaten her şeyi riske attım ve bunu yapmaya devam etmek benim seçimim. Bana çok az seçenek sundun. Bırak bunu ben alayım."

"Hayatını mahvetmeme izin vermek istiyorsan, olsun." Çenem yükseliyor. "Mahvet beni, Maxim."

Elini bacaklarımın arasına sokuyor, kumaşı kenara itiyor ve parmaklarını içime sokuyor. Parmaklarım sandalyenin kollarının altında kıvrılıyor.

"Oh, doktor, seni mahvedeceğim, tamam mı? Başka bir adam için kırılacaksın. Benim seni boşalttığım gibi boşalamayacaksın. Kimse seni benim gibi beceremez." Serbest eli boynuma uzanıyor ve sıkıyor. Her hecede parmaklarını içime sokarken kolu bükülüyor. O

Beni onlarla sikerken parmaklarını kıvrarak noktılıyor. "Çünkü ben seninle yaşıyorum ve nefes alıyorum, Doktor Sarah Reeves."

"Bu sağıksız."

Sırtıyor. "Bununla ilgili hiçbir şey sağıklı değıl. Ya da akıllıca." Beni boğıazımdan tutup kaldırıyor ve sandalyeye doğıru eğıyor. "Şimdi ellerini kolçaklara koy ve ikimiz de oldukça hasta olalım."

Diziyle bacaklarımı ayırıyor ve kot pantolonunun fermuarını açarken külotumu bedenimden sıyrıyor. İçime girmeden önce tanıdık aleti iç uyluğıma sürtünüyor. İtişlerinin gücü sandalyeyi geriye doğıru hareket ettiriyor. Her bir itiş arasında hiç çekince yok ve beni sınırlarıma kadar dolduruyor. Beni her zaman sınırlarımla ötesine itmiştir.

"Seninle bu şekilde devam edemem," diye inliyor. "Birçok kez hayalini kurduğum şekilde eğildim. Mükemmel kışın bana karşı. Tatlı, ıslak amın benim için damlıyor." Beni kaldırıyor ve sırtımı göğısüne doğıru çekiyor.

İçimdeki her vahşi hamleyle zihnimi uyuştururken, zevk çığılığını bastırmak için kolumun arkasını ısııyorum. Kötü bir doktor olsam da onun iyi kızımı ve olmak istediğıim tek şey de bu.

Ahlaksızım.

Ama ben
onunum.

Etik Olmayan, bir bülten kısa öyküsü olarak ortaya çıktı ve Patreon'da seri romantik bir roman haline geldi ve Patronlar bu öyküye ilk kez erişebildi. Önceki Spicy Story Sunday novellaları şunlardır:

Son Hata ([Books2read.com/LastMistake](https://books2read.com/LastMistake)) ve *Koru Beni* ([Books2read.com/ProtectMeNovella](https://books2read.com/ProtectMeNovella)).

Eğer Patreon'uma katılmak isterseniz patreon.com/laurenbielauthor

Daha fazla sahiplenici ve akli dengesi yerinde olmayan MMC istiyorsanız, Ride or Die romantizm standalone'ları ile hayatınızın yolculuğına çıkın:

Hitched: [Books2read.com/Hitched](https://books2read.com/Hitched)

Along for the Ride: [Books2read.com/MFMHitchhiker](https://books2read.com/MFMHitchhiker) Takıntımı

Sürüyorum: [Books2read.com/DrivingmyObsession](https://books2read.com/DrivingmyObsession) Eyalet

Sınırları Boyunca: [Books2read.com/AcrossStateLines](https://books2read.com/AcrossStateLines)

Don't Stop: Books2read.com/Dont-Stop_

İşlerin karanlık tarafında kalmak ama gülmek istiyorsanız, karanlık romantik komedi serime göz atın. *Günahkarlar* ile başlayın
Geri [Çekilme Books2read.com/SinnersRetreat](http://Books2read.com/SinnersRetreat):

Acknowledgments

VIP kızlarıma (Kimberly, Jessie, Nikita, Lexi, Grace), sizler için çok minnettarım. Sizi seviyorum!

Yaptığın her şey için kocama teşekkür ederim. Seni tüm kalbimle seviyorum!

Brooke, editörüm, kitaplarımı olabilecekleri en iyi hale getirirken bana her zaman inanılmaz bir destek sistemi olduğun için teşekkür ederim!

Değerli Patronlarıma inanılmaz derecede teşekkür ederim. Katkılarınız bu kitabın gerçekleşmesine yardımcı oldu!

Courtney, Shari, Electrobean, Cris, Tia E, Tori G, Lymarie95, Sarah S, Kat, Amanda , Tiffany M, Kala R,____ britneyxO, Suzy A, Tara H, Andie J, Lisa W, Court's Bookshelf, Stacy, Emily S, Sheena E, Queen Ilmaree, SerenaLorraine, Courtney Y, Gini R, Shannan T, Heather C, Kayla F, Charmaine B, Michelle, Karla, Christy P, Cheyanna L, Mickayla F, Dani C, Sandie W, SweetnSourKandy, Kayla T, Arnica S, Karly W, Cassi K, Gumdrops, Maxine T, Kay, Nicholetta88, Vikki S, Lori R, Jessie, Tabitha F, Lindsey S, Erika M, Laura T, Nicole M, Nineette W, Kimberly B, BoneDaddyAshe, Kimberly S, Sammi Rae, Allison B, Chelle, Gabby S, Jennifer H, Jessica G, Samantha R, Sara S, Iesha E, Margaret N, April C, Amber H, Caitlyn W, Nikki S, Kat De Ann, Inkeddarkreads, Jasmine K, Heather S, Lizzie Borden, CryBaby, Just Jen Here, Mikasa_Kuchiki, Jada W, Briyanna M, Midwest.Kindleworm, Berthie L, Amanda C, Bailey A, YourMomReads, Laura, Eugenia M, bethbetweenthepages, Sharee S, Samantha W, Lourdes G, Kelli T, Shelby F, Lauren P, Mackenzie H, Tiannah B, Wombles, Kristiana B, Vero A, Deani, Amanda C, Brooke O, Ashley P, Mandy G, Courtney P, Lisa A, Leslie W, Jordyn J, DJ Krimmer, Kayla M, Marisa, Jess M, Amber, Tiffany T, Smitty, Anna S, Barrie, Alondra, Alexandria R, Brianne, Leeat, DirtyPanda, Erica W,

Ashley T, Jenn C, Annie Pruitt, Anya, Denise S, Heather M, Bonnie F, Anna, Carolina S, Lauren S, Milan B, Pyro, Iris, Tatted Bat, Tamika, Marguerite, Courtney R, Kimberlee A, Jennifer S, StjoReads, Stacy B

Connect with Lauren

Lauren Biel'den hiçbir şeyi kaçırmayın! Tüm kitaplarına, sosyal medya bağlantılarına ve diğer önemli bilgilere Campsite.bio/LaurenBielAuthor ve LaurenBiel.com adreslerinden göz atın

Also by Lauren Biel

Lauren Biel'in kitaplarının tam listesini görmek için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: <https://laurenbiel.com/laurenbielbooks/>

About the Author

Lauren Biel birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve birkaç kitap daha yazmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise kocasıyla, arkadaşlarıyla ya da evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Ayrıca onu at sırtında bir gezintide ya da Upstate New York'ta bir şelalenin yanında otururken bulabilirsiniz. Onun çalışmalarını okurken beklenmedik şeyler bekleyin. Yaklaşan kitaplarından ilk siz haberdar olmak için lütfen www.LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.